

КОЛЕКЦИЯ

Любов
и
страст

Тої няма да ѝ
позволи да му се
изплъзне отново...

Каролайн
Линдгън
Още
по-скандално

ИСТОРИЧЕСКИ ЛЮБОВНИ РОМАНИ

КАРОЛАЙН ЛИНДЪН ОЩЕ ПО-СКАНДАЛНО

Превод: Ивайла Божанова

chitanka.info

Той няма да ѝ позволи да му се изплъзне отново...

Оливия Таунсенд е в опасност и няма как да се спаси сама. Преследвана от мъж, търсец изчезнало съкровище, което тя не притежава, Оливия има само две неща, на които може да разчита: дневника на съпруга си, който не трябвало да открива, и мъжа, бил нейна първа и единствена любов.

Преди десет години загубата му разбива сърцето ѝ, макар тя внимателно да прикрива болката си, но когато той се връща в живота ѝ и се заклева, че този път няма да я изостави, тя не може да не се надява на щастлива развързка.

Джеймс Уестън се самообвинява, че е предал Оливия, когато е имала най-голяма нужда от него, и се заклева пред себе си никога повече да не повтори тази своя грешка. За щастие, необикновенният му живот го е подготвил достатъчно добре, за да надхитри злосторника, преследващ Оливия. За нещастие, принудителната им близост застрашава да разкрие тайните на сърцето му... дори онези, които е по-добре да си останат скрити.

*На майка ми, която винаги
насърчаваше любовта ми към книгите.
Липсваш ми, Мамо.*

ПЪРВА ЧАСТ

*Грабнеш ли съкровище от
моите устни,
от твоите аз ще взема цяло
кралство.*

Ричард
Бринсли
Шеридан

ГЛАВА 1

Съсекс, 1806 година

Оливия Хърбърт разбра, че Джеймс Уестън е пакостник още щом ѝ намигна една прекрасна неделна августовска сутрин, докато пеперуди пърхаха из топлия въздух пред отворената врата на „Св. Годфрей“, а господин Бънс, помощникът на енорийския свещеник, не спираше да каканиже монотонно, сякаш целеше да приспи всички в църквата.

Тя се опитваше да преодолее желанието си да направи точно това, докато наблюдаваше пеперудите. Както се оказа обаче, Джеймс Уестън пък наблюдаваше нея. С поглед проследяваше една пеперуда — особено изящно бяло същество със сини петънца по крилете, което безгрижно се рееше из въздуха — когато срещна зора на Джеймс. Той и семейството му седяха от другата страна на пътеката. В един момент очите им се срещнаха и нахалното момче ѝ намигна.

Тя веднага извърна глава. Не само я залови как се е заплеснала, как мечтае да се понесе из въздуха и да е навън като пеперудата, но най-вероятно бе грях да се намига в църква. С известно усилие насочи вниманието си към службата, но съвсем скоро над главата ѝ прелетя пчела и отново, въпреки желанието си да се държи прилично, очите ѝ проследиха как насекомото полита към пейката на семейство Уестън.

Този път, когато погледите им се срещнаха, той ѝ се ухили. Бавно вдигна ръка и се направи, че уж перна пчелата. После направи гримаса и се престори, че е бил ужилен, разтърси пръст и го пъкна в устата.

Оливия не успя да се въздържи. Първоначално се усмихна, но постепенно раменете ѝ се разтресоха от смях. Усмивката му стана поширока и той размърда заканително вежди към нея.

След сръгване в ребрата Оливия бързо закова отново поглед в господин Бънс, чийто глас сега бе затихнал, сякаш и той заспиваше. Майка ѝ, седнала до нея, я изгледа свирепо с крайчето на окото. Оливия потисна въздишката си. Дамите не се смеят в църква, а майка ѝ твърдо настояваше Оливия винаги да се държи подобаващо.

Тя дори не изчака да се приберат вкъщи. Започна да я мъмри още докато отиваха към каретата след службата.

— Оливия Хърбърт, какви ги вършиш? Как ти хрумна да се смееш в църквата? Това е грубо и невъзпитано!

— Съжалявам, мамо.

— И да зяпаш онова момче! — Майка ѝ не направи гримаса, но тонът ѝ издаваше неодобрението ѝ. — Семейство Уестън са парвенюта.

— Може, но са паралии. — Обади се за пръв път баща ѝ и я изгледа изпитателно. — Изборът ѝ не е толкова лош.

Майка ѝ ахна.

— Томас Уестън е адвокат. Искам дъщерите ни да се уредят по-добре, сър Алфред.

— Прояви практичност, мадам. — Баща ѝ изчака лакеят да им помогне да се настанят в каретата. — Момичетата ни нямат много с какво да привлекат благородник.

— Освен с красотата си. — Погледът на майка ѝ се смекчи, когато насочи очи към Дафни, по-малката сестра на Оливия. — Лицето на една дама, заедно със сговорчивия нрав и дружелюбното отношение са най-ценните ѝ качества, момичета.

— Да, мамо — побърза да се съгласи угоднически Дафни. — Ще се гордееш с мен, когато се омъжа за херцог.

Майка им леко се засмя.

— Убедена съм, скъпа красавице.

Вече ясно си личеше, че Дафни се е метнала на майка си. Оливия не бе сигурна дали прилича на баща си, или не, той обръщаше голямо внимание на социалното положение и на парите и обичаше да залага на конни състезания, а никое от тези неща не допаднаше особено на Оливия. Същевременно обаче тя не споделяше страстта на майка си към модата или характерните за дамите занимания. Вероятно щеше да се промени, когато порасне, но засега, достигнала зрялата десетгодишна възраст, не се вълнуваше особено от качествата на потенциален съпруг.

Потрепване до нея я откъсна от мислите ѝ. Погледна през прозореца и видя момчето, навлякло ѝ неприятности, приклекло до каретата, така че да не го видят другите.

— Разхождаш ли се в гората? — прошепна то, широко усмихнато.

Разтревожена, тя поклати глава, макар да ходеше в гората при всяка възможност. Ако му го съобщи обаче, само ще си навлече нови беди.

На лицето му се изписа разочарование.

— Жалко. — Отдръпна се. — Довиждане тогава.

Върна се при семейството си. Оливия ги огледа с любопитство. Бащата беше висок и слаб, а майката — много хубава и с разкошна рокля. Две момичета на възрастта на Дафни стояха до нея, но русото видимо скучаеше и хукна да пресрещне брат си. Тя му каза нещо и той се засмя, безгрижният му и радушен смях долетя до ушите на Оливия. Никой от родителите му не го упрекна, че се смее в неделя.

Кочияшът най-после вдигна камшика и конете поеха. Оливия не откъсваше очи от семейство Уестън, докато каретата се отдалечаваше. Възможно бе да са парвенюта, но изглеждаха щастливи.

* * *

Няколко дни по-късно почти бе забравила дръзкото момче. Щом приключи с уроците, успя да се измъкне от къщата. Майка ѝ не би одобрила, но бе отишла в града при шивачката, а госпожица Уилетс, гувернантката, обичаше тайно да си налива чашка шери и да дремва в отсъствието на госпожа Хърбърт. Това напълно устройваше момичетата. Дафни отнесе куклите си в детската стая, където нямаше да се умори да ги преоблича в модни рокли, а Оливия взе книга от библиотеката и се отправи към гората. Майка ѝ определяше Шекспир като вулгарен и прекалено възбудителен за дамите и Оливия нямаше търпение да прочете пиесите му, макар да бе принудена да го прави тайно.

Недалеч от Келан Хол, домът на семейство Хърбърт, имаше долчинка с паднало дърво и достатъчно слънце, за да е приятно, без да е прекалено горещо. Седнала на дървото и подпряла крака на камък, Оливия точно стигна до великолепната сцена, където Ромео разкрива чувствата си към Жулиета и описва любовта си с думи, достатъчно

силни да разкъсат сърцето на всеки чувствителен човек, и... някой се обади зад гърба ѝ.

— Нали не се разхождаш в гората?

Тя леко изпищя и изпусна книгата.

— Ти... Ти... — заекна момичето, но бързо се окопити. — Не се разхождам, както виждаш!

Прозвуча глупаво, но той я прекъсна в много неподходящ момент. Дали Жулиета щеше да отвърне на чувствата на Ромео?

— Значи си дошла тук с карета, така ли? — Прескочи дънера на дървото и вдигна книгата. — „Ромео“, а? Харесва ли ти?

Тя го изгледа свирепо и посегна да си я върне.

— Да.

Той ѝ я подаде.

— Не ми е любимата. Сестрите ми искаха да я изиграят, но Пенелопе не спираше да се хили, докато умира.

Оливия отвори широко очи. Умира? Кой герой умира? Надяваше се да не е Жулиета.

— Не ми казвай повече!

— Харесах обаче „Хенри V“ — продължи той. — Адски хубава битка. Впрочем, аз съм Джеймс. Джеймс Уестън.

Тя го погледна с укор. Не бе редно джентълмен да се представя на дама и той трябва да е наясно, макар да не е със знатен произход.

— Знам.

Момчето се ухили. На слънчевата светлина кафявата му коса имаше кестеняв оттенък, а очите му бяха проникателни и живи. Едва ли бе на повече от тринадесет-четиринадесет, но според Оливия бе доста висок.

— А ти си госпожица Оливия Хърбърт от Келан Хол.

— Да.

Сведе поглед към книгата си с надеждата събеседникът ѝ да си тръгне.

Той обаче продължи:

— Щом идваш в гората, за да си намериш място за четене, сигурно знаеш и за водопада.

Очите ѝ спряха да възприемат написаното.

— Водопад ли? — не успя да прикрие любопитството си момичето.

Той наклони глава и я дари с лукава усмивка.

— Мога да ти го покажа.

Тя бавно затвори книгата.

— Далеч ли е?

— Не.

Преди да се усети, тя вече го следваше по криволичетата пътека сред дърветата. Скоро стигнаха до място, където поток се спускаше над купчина камъни. Водопадът не бе по-висок от Оливия, но я накара да се усмихне. Цял живот бе живяла в Келан Хол, а никога не го бе виждала.

Джеймс свали ботушите си, след това — чорапите, а после — за смайване на Оливия — се покатери и стъпи на най-горния камък, където водата течеше по краката му и мокреше панталоните.

— Не искаш ли да се качиш?

Тя погледна потока с копнеж. Мисълта да нагази във водата бе изкусителна, ала не си струваше.

— Ще се намокря и мама ще е недоволна.

— Жалко. Удоволствието е голямо.

Тя бавно сведе поглед към обувките и чорапите си. Вероятно, ако вдигне полата си много високо... Но и това не бе прилично.

— По-добре да не го правя.

— О — въздъхна той разочаровано, — ти си бърза.

Оливия се ококори.

— Колко си груб!

Той само сви рамене, ритна и пръски вода полетяха към тревата.

— Личи си, че искаш да дойдеш тук, горе, а не го правиш.

— Цялата ще се намокря...

— После ще потичаш наоколо, докато краката и роклята ти изсъхнат. Така правят сестрите ми.

Оливия отново погледна пенещата се вода.

— Сестрите ти се катерят там горе ли?

— А са по-малки от теб. Но щом те е страх...

Накани се да слезе.

Тя стисна устни. Не я беше страх.

— Камъните са хлъзгави. Не искам да падна.

Той се ухили, осъзнал победата си.

— Ще те държа за ръка.

Направи точно това. Оливия си свали чорапите и леките обувци, вдигна полата високо — чак до коленете — и внимателно стъпи във водата. Първоначално ахна от студ, но денят бе горещ и скоро усещането се превърна в блаженство. Джеймс я държеше за ръката, както обеща, и я увещаваше да стъпи на най-горния камък над водопада. Тя запази равновесие върху гладката повърхност, а върху лицето ѝ се разля усмивка. Потокът обливаше пръстите и глезените ѝ и през ума ѝ мина, че никога не е правила нещо толкова дръзко.

— Как така не подозирах за съществуването му?

Джеймс се засмя, без да пуска ръката ѝ.

— Послушните момичета си стоят вкъщи.

— Значи съм непослушна, щом съм тук?

— Не — побърза да я увери той. — Любопитна си. Точно такива момичета харесвам.

Това донякъде успокои тревогата на Оливия. Да си любопитен не звучеше толкова ужасно. Усмихна се плахо на Джеймс.

По някое време краката им се вкочаниха. Той ѝ помогна да слезе и да стъпи отново на тревата.

— Още ли играеш с кукли? — поинтересува се той, докато си обуваше ботушите.

Оливия спусна полата и с облекчение забеляза, че я е опазила суха, ако не се брои едно крайче отстрани.

— Понякога.

— Чудесно. Последвай ме.

Той пое нанякъде.

— Господин Уестън!

Възмутеният ѝ вик го накара да се обърне.

— Наричай ме Джейми. Или Джеймс, ако настояваш. Най-добре да дойдеш да те запозная със сестрите си. С безкрайните си молби да играем на кукли днес ме прогониха от вкъщи. Мама настоява да ги забавлявам, но на тях не им харесва как аз играя с куклите. — Направи скръбна гримаса. — Защо да не облека кукла с бална рокля и после да я накарам да се бие със сабя с друга кукла? Какво друго имат да правят куклите по цял ден? — Сви рамене. — Ти вероятно знаеш по-добре от мен какво искат сестрите ми.

— Но... не мога...

— Защо не?

— Не бива да ходя в града без разрешение — видя се принудена да признае Оливия.

Вътрешно обаче изгаряше от любопитство да се запознае с момичетата Уестън. Родителите ѝ не гледаха на повечето местни семейства като на равни и не позволяваха на Оливия и Дафни да общуват с другите деца. Не прекарваше толкова време с куклите, колкото Дафин, ала искаше да види куклите на момичетата Уестън, та да ги сравни дали са по-хубави от онези в Келан Хол. Но ако майка ѝ я види, щеше да загази.

Той се ухили, явно усетил поредната победа.

— Вече не живеем в града. Тази седмица станахме собственици на Хаверсток Хаус, ей там на хълма.

Очите ѝ щяха да изскочат. Хаверсток Хаус бе най-представителният имот в района и се намиреше между Келан Хол и града. Принадлежеше на възрастния граф на Малк, който рядко го навестяваше след смъртта на съпругата си. Значи сега семейство Уестън бе влязло във владение.

— Предполагам, че мама ще посети твоята майка скоро, сега, когато сме съседни — продължи той. — Тогава ще ти разрешат ли да идваш при нас?

Оливия се съмняваше, но на глас отвърна:

— Вероятно.

Джейми Уестън отново я дари със самоуверената си усмивка.

— Обзалагам се на медно пени, че ще те пускат.

За изненада, но и за радост на Оливия същата вечер майка ѝ сама повдигна темата за семейство Уестън.

— Хаверсток Хаус! — възкликна тя. — Купили са Хаверсток Хаус! Целият град го коментира. Какво става с този район, сър Алфред?

Баща ѝ изсумтя.

— Уестън, както чух, е платил солидна сума. Лакеят на граф Малк спомена за куп каруци с нови мебели от Лондон.

Майка ѝ се замисли.

— Така ли?

— Казах ти: паралии са. — Баща ѝ погледна към ъгъла, където Оливия седеше тихо и бродираше. — Момчето им май харесва нашата дъщеря.

Вместо да възрази, че тя е още дете, майка ѝ също се обърна и я погледна, сякаш ѝ е хрумнала нова мисъл.

— Смяташ ли...

Оливия бе любопитна да чуе какво казва майка ѝ, но разговорът замря.

До няколко дни, точно според предвижданията на Джейми, госпожа Уестън посети лейди Хърбърт. Оливия я видя чак на тръгване, но на следващия ден Джейми се появи в Келан Хол. Любезно, дори чаровно, поздрави майка ѝ и после погледна Оливия.

— Дойдох да съпроводя госпожица Хърбърт до Хаверсток Хаус.

Оливия едва се въздържа да не го зяпне като глупачка, но майка ѝ засия.

— Да, разбира се. Оливия, вземи си шапката. Госпожа Уестън те кани да посетиш дъщерите ѝ и аз приех. Доброто общество е важно, за да придобият младите подобаващи маниери и възпитание.

— Да, мамо — успя да смотолени тя, а сърцето ѝ подскочи.

Изтича да вземе шапката и палтенцето си.

Щом излязоха от къщата, Джейми ѝ се ухили.

— Казах ти, че мама ще я посети.

Оливия не се стърпя и също се засмя развълнувано.

— Не очаквах обаче резултатът да е такъв.

След това ѝ позволяваха да гостува на семейство Уестън почти винаги, когато поиска. Дафни също бе поканена, но отиде само няколко пъти и спря напълно да им гостува, след като се скараха с Пенелопе Уестън дали е редно една дама да кара карета. Оливия много бързо стана първа приятелка с Абигейл и Пенелопе, а с течение на годините те се превърнаха почти в нейни сестри.

И Джейми присъстваше, но не толкова често, когато поотраснаха. Не го пратиха на училище, като повечето момчета, а му наемаха куп учители и преподаватели. Господин Уестън пътуваше непрекъснато по работа и често вземаше и сина си. На Оливия ѝ се струваше скучно, ала Джейми не спираше да я уверява какво огромно удоволствие му доставя.

— Много по-хубаво е, отколкото да седиш вкъщи и да учиш латински глаголи — твърдеше той. — Предпочитам да посещавам корабостроителници и производствени цехове, за да видя как

всъщност се правят нещата. Дори срещите с банкери са поинтригуващи от уроците по математика.

Тя се усмихна.

— Като го описваш така, май трябва да се съглася.

Той се засмя.

— Наистина зависи как го представям! Теб човек лесно може да те убеди, Ливи. Би се оставила да те изкушат да направиш куп нередни неща, нали?

Само на теб бих го позволила, мислеше си тя. Успя да я отклони от правия път още през онова утро в църквата. На глас обаче заяви:

— Не знам за какво говориш. Аз съм почтено момиче.

— А въпреки това те харесвам — увери я той съвършено сериозно.

Тя му се изплези, а той измъкна кърдица от плитката ѝ, точно както би постъпил брат със сестра.

ГЛАВА 2

Оливия навърши четиринадесет, а Джейми — седемнадесет. Той замина за Кеймбридж. По онова време тя прекарваше повече часове в Хаверсток Хаус, отколкото в дома си. В Келан Хол средствата започнаха да не достигат и сър Алфред бе повече от доволен Оливия да учи френски и танци с момичетата Уестън. Господин Уестън плащаше уроците, а въпреки очакваха тя да учи Дафни. Сестра ѝ не спираше да се оплаква, че няма свой учител по танци, а лейди Хърбърт я утешаваше, като ѝ купуваше несравнимо по-хубави рокли, отколкото на Оливия, независимо от предупрежденията на сър Алфред да правят икономии.

Не след дълго семейство Уестън забелязаха какво всъщност става. Нееднократно госпожа Уестън даваше на Оливия шапка или рокля с обяснението, че я е поръчала, но после е променила решението си или е напълняла и не може да я облече. Умоляваше Оливия да я освободи от тях, а щом тя приемеше, Абигейл и Пенелопе се усмихваха заговорнически и Оливия си даваше сметка, че става въпрос за конспирация. Въпреки това беше благодарна. Нейните рокли ѝ отесняваха и окъсяваха, а шапките ѝ излизаха от мода. От друга страна, подаръците определено бяха по джоба на госпожа Уестън. И без това впечатляващият Хаверсток Хаус постепенно се превърна в най-елегантната и модерна къща в Съсекс. Абигейл спомена за плановете на родителите ѝ да се преместят за постоянно в Лондон, ако намерят подходящ дом. Оливия инстинктивно се досещаше, че не търсят скромна къща, а достатъчно внушителна, за да изкуши господин Уестън — според слуховете вече един от най-богатите мъже в Южна Англия.

Мисълта да загуби приятелите си я плашеше. Семейство Хърбърт не възнамеряваха да се установят в Лондон, независимо че Оливия скоро трябваше да бъде представена на обществото. Лейди Хърбърт говореше за събитието от години и планираше първо дебюта на Оливия, а после и на Дафни. Очакваше, естествено, да попаднат на подходящи ухажори и да сключат достойни за уважение бракове. От

време на време сър Алфред възразяваше, но лейди Хърбърт, твърдо решена да осъществи начинанието си, винаги успяваше да наложи своята воля на съпруга си. Единственият проблем сега обаче бе недостигът на необходимите средства.

Лятото, когато Оливия стана на седемнадесет, признаците за непосредственото бедствие бяха очевидни. Кредитори постоянно посещаваха Келан Хол и настояваха да видят сър Алфред, който прекарваше все повече и повече време в кабинета си и винаги залостваше вратата. Лейди Хърбърт престана да ходи да пазарува в града и вместо това прекарваше времето си във въздишки над модни периодични издания. Един по един прислужниците напуснаха или бяха освободени и къщата се опразни. Всички молби на Дафни за нови рокли бяха категорично отхвърляни. И всеки ден Оливия тихо се измъкваше и се отправяше към Хаверсток Хаус, където Джейми се бе върнал от университета, вече съвсем източен, наедриял и още по-привлекателен отпреди.

Продължаваше обаче да е все така проникателен и прям.

— Какво не е наред у вас, Ливи? — попита той един ден, докато отиваха към града, госпожа Уестън го бе пратила с определена задача.

След нескончаема кавга предишния ден Абигейл и Пенелопе бяха наказани да пишат в стаите си есета за семейната привързаност. Съвсем естествено се отвори възможността Оливия да го придружи. С изключение на кратките ваканции, Джейми бе отсъствал от дома си три години. При цялата ѝ обич към Абигейл и Пенелопе, той много ѝ липсваше. Приятно ѝ бе да върви отново редом с него.

— Защо нещо да не е наред? — престори се на учудена Оливия.

Уестънови никога не я бяха питали и тя не бе споделяла какво става в Келан Хол. Не искаше никой да знае как семейството ѝ затъва. Сигурно бе очевидно за всеки, който се вгледа по-внимателно, но това не го правеше по-малко уничително.

— Дочух разни неща. — Вирна въпросително вежди. — Колко лошо е всъщност?

— Ти пък къде можеш да чуеш нещо, Джеймс Уестън? — попита тя раздражено. — В Съсекс си едва от две седмици!

Той прескочи една ограда и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне и тя да я преодолее.

— Не е тайна, че сър Алфред е длъжник на всички търговци в града. Родителите ми се тревожат за теб.

— Нима? Не съм чула.

Той цъкна с език и поклати глава.

— Не си добра лъжкиня.

— Невъзпитано е да наречеш някого лъжец в лицето.

Той не се засмя, както тя очакваше.

— Надявам се мен да не ме лъжеш.

Тонът му я накара да направи пауза. Наистина никога не го лъжеше. А и беше невъзможно, защото улавяше всеки неин опит.

— Не — промълви тя. — Не мога. Затова предпочитам да не ме питаш какво става вкъщи.

Той я погледна изучаващо.

— Толкова ли е лошо?

Оливия затвори очи и кимна.

— Добре тогава — хвана я той за ръката. — Редно е да се позабавляваме.

— А поръчката на майка ти? — възрази тя, когато той я отклони от пътеката и я поведе към гората.

Той махна пренебрежително и отсече:

— Това е по-важно.

Вървяха през гората, минаха край водопада и поточето, стигнаха до малкото езеро на сред поляната, където често ловяха риба и плуваха, преди той да замине. Но днес не носеха въдици и стръв.

— А сега какво? — попита тя, като предпазваше очи от блясъка на водата.

Той свали единия си ботуш.

— Да поплуваме.

— Не!

— Защо? — Свали и другия ботуш и се захвана с жакета. — От години плуваме тук.

— Беше много отдавна.

Шокирана, Оливия наблюдаваше как съблече жакета и се насочи към вратовръзката. Думите му отговаряха на истината, но въпреки това... Беше по-различно, когато бяха малки. Сега всички бяха пораснали. Докато го наблюдаваше как сваля дрехите си, нямаше начин да не отбележи по-специално колко много бе пораснал *той*.

— Да не си забравила как се плува? — попита той, захвърляйки ризата.

Оливия отстъпи крачка назад. Бог да ѝ е на помощ, страшно много ѝ се плуваше с него, но едновременно изпитваше непреодолимо желание да го прегърне. Не успяваше да откъсне поглед от голите му рамене, а гигантска ръка сякаш стискаше гърдите ѝ. Навремето Джейми бе хубав юноша, а сега бе дяволски привлекателен млад мъж.

— Не.

— Бъзла ли си?

— Не съм — отвърна тя инстинктивно.

Човек бързо научаваше, че в семейство Уестън не приемат страхливците.

— Тогава, облечена или съблечена, влизай във водата!

Тя изпищя и се отдръпна, за да не я хване той. После си свали роклята и фустите. Закачи ги на близкото дърво и се захвана с обувките и чорапите. Джейми вече си бе съблякъл панталона и само по долни гащи се гмурна с главата напред в езерото. Оливия навлезе предпазливо и скоро по-дълбоките води я обгърнаха. Смееха се и плуваха, тя се опита да сложи лилия на главата му, а Джейми, в желанието си да ѝ отмъсти, я подгони и се зацани да я метне в дълбокото.

Накрая я стигна, хвана я и притисна силно гърба ѝ към гърдите си. Оливия изпищя и започна да се съпротивлява.

Той извика, защото тя напръска и двамата, и я обгърна и с другата си ръка.

— Хванах те! — възтържествува той. — Победих!

Тя се смееше толкова силно, че сълзи потекоха по скулите ѝ.

— Измами ме!

Отново се опита да се измъкне от хватката му, но съзнаваше, че е невъзможно: той я притискаше още по-силно и ръката му се плъзна по гърдата ѝ.

И двамата застинаха; дишаха тежко след гоненицата. Пръстите му внимателно и нежно се плъзнаха по кожата ѝ. При допира на палеца му зърното ѝ се втвърди и щръкна. Оливия потрепери.

— Ливи — прошепна той някак задавено, а после я целуна по тила.

Дъхът ѝ секна. Откъде да знае, че устните на момче върху шията ѝ ще предизвикат толкова вълнуващо усещане? Изви гръб и сведе глава напред. Заглуши гласчето в главата си, което ѝ нашепваше, че подобно поведение не подобава на дъщеря на баронет и се отдаде на тръпката да се почувства желана.

Устните му се движеха по кожата ѝ.

— Не е редно да те целувам, знам — прошепна той в ухото ѝ. — Но не съм в състояние да се спра, Ливи...

Тя се обърна в прегръдката му.

— Не спирай...

Обгърна врата му и устните му се впиха в нейните, преди да е довършил изречението. Беше точно каквато трябва да е първата целувка на момиче: нежна, сладка и в отговор на момче, което обича.

Ръцете му помръднаха и я вдигнаха по-високо. Тя се разсмя, а той отново я целуна. Подпомагани от водата, краката ѝ се вдигнаха и тя обгърна с тях кръста му. Той изправи рамене, а ръцете му хванаха бедрата ѝ и я придърпаха по-плътено към него. Оливия посрещна този допир с известно смайване. Спря да го целува и вдигна глава. Срещна погледа на Джейми. Бе стиснал устни и дишането му определено бе затруднено.

— Да излезем от езерото — предложи той някак гърлено и сподадено.

В такъв случай мократа ѝ долна риза щеше да прилепне към тялото ѝ. И без това вече усещаше кожата му под тънката материя. Той бе топъл, солиден и не помръдваше, докато я притискаше така, сякаш се страхуваше да не я изпусне. Позата им определено бе неприлична, достойна за упрек, но тя само кимна безмълвно.

Той започна да пори водата с дълги, внимателни стъпки. Сърцето на Оливия подскочи и тя потрепери от досега на бриза по мократа ѝ кожа. Джейми забеляза реакцията, но нито ѝ се присмя, нито дори се пошегува. Щом стигна до високата трева на няколко метра от водата, се отпусна на колене, като продължаваше да я държи в прегръдката си.

— Ливи — прошепна той, докато лешниковите му очи я изпиваха, — ако искаш да си облечеш роклята, трябва да отидеш и да я вземеш.

— А ако не го направя?

Той преглътна.

— Тогава ще те обсипя с целувки.

Върху лицето ѝ разцъфна усмивка.

— Искам да го направя. — Той премигна, а тя поруменя. —
Моля те.

Той се подчини. Лежаха върху стоплената от слънцето трева и се изследваха един друг с нежни докосвания и ласки, които постепенно ставаха все по-смели. Караше я да се смее, а тя него — да потреперва. В топлия ден дрехите им бързо изсъхнаха. Долната ѝ риза се набра нагоре, а ръката му попадна върху оголеното ѝ коляно.

— Ливи... — Допирът до кожата ѝ го опияняваше. Пръстите му не преставаха да галят в кръг коляното ѝ. — Ливи, наясно ли си какво е да се любиш?

— Ами... — подхвана тя неловко. Елизабет Милър, само година по-голяма от Оливия, но вече омъжена, бе въвела някои от младите дами в града в тайнствата на брачния живот. — Малко... Ти... Ти правил ли си го...

Усети как поруменява при задаването на въпроса.

Джейми също се изчерви чак до врата.

— Не. — Прокара нежно ръка по бедрото ѝ и вдигна ризата ѝ още по-нагоре. — През цялото време обаче си мисля как го правя с теб. Станала си толкова красива.

Сърцето ѝ се изпълни с щастие. Никой вкъщи не я смяташе за красива, такава беше Дафни, златното момиче. И ѝ казваше, че е красива не кой да е, а Джейми, когото обичаше от десетгодишна.

— Обичам те, Джейми — най-неочаквано изрече тя.

Той я погледна, но не смаян, а доволен.

— И аз те обичам. Винаги съм те обичал.

Тя ахна, а после радостно се засмя.

— Нима?

— Не знаеш ли? — попита той засегнат.

— Никога не си ми го казвал.

Ухили се, гледаше я с лешниковите си очи изпод все още влажната си коса.

— Току-що го направих. — Усмивката му изчезна. — Не съм спирал да мисля за теб. През цялото време, докато ме нямаше, Ливи. Липсваше ми.

— Любенето не е ли нещо, което само женените правят? — попита тя притеснено.

Разказите на Елизабет за насладата и шокиращите усещания отекваха в ума ѝ. Беше изкусително — толкова изкусително — но и плашещо.

Той обаче ни най-малко не изглеждаше изплашен.

— Винаги съм бил наясно, че един ден ще се оженим. Ти си най-доброто момиче в Англия, Ливи.

Оливия го зяпна.

— Ти... Ти искаш да се ожениш за мен?!

Джейми ѝ намигна.

— Разбира се! — В отговор на свъсените ѝ вежди той се опита да заличи самоуверената си усмивка. — Редно беше да ти поискам ръката с по-голям замах. Или с поезия. Вие, момичетата, обичате поезията, нали? „Омъжи се за мен и ще сме щастливи ний“. — Оливия прихна. Той я притегли по-близо. — „Кажеш ли «да», аз ще те съблека“. — Отново плъзна пръст по бедрото ѝ и тя се престори, че ахва от негодувание. Същевременно изпитваше някакво диво, пулсиращо вълнение. — „Гърди прекрасни имаш ти и, моля те, дай ми ги“.

— Прозвуча ужасно! — прихна отново Оливия.

— Дано да говориш за римата, а не за чувствата ми.

Тя се опита да се измъкне, ала той я задържа. После започна да плъзга ръка все по-нагоре и по-нагоре. Оливия се вцепени. Ударите на сърцето ѝ ехтяха в ушите ѝ. Пръстите му се озоваха върху едно много интимно място и от допира им дъхът ѝ секна.

Джейми също бе застинал. Бавно и нежно галеше вътрешната страна на бедрото ѝ и се промъкваше нагоре, но спря. Цялото тяло на Оливия се напрегна, когато плъзна пръсти надолу. Придърпа ризата ѝ.

— Извинявай, Ливи... — подхвана той сподавено.

— Не. — Извърна се с лице към него. — И аз искам да се омъжа за теб. — Постави ръка върху голите му гърди. — Да, Джейми. Да.

Той отметна глава и изръмжа възторжено, преди отново да я притегли към себе си, тя не преставаше да се смее. Не спря да целува шията и лицето ѝ и накрая се наложи тя да го заудря с юмруци по раменете.

— Спри! — молеше го, без да смогне да си поеме дъх от смях. — Спри!

Той се подчини, а тя затаи дъх. Беше толкова привлекателен с разрошената си коса и голи гърди, никога не се бе чувствала така щастлива.

— Люби ме...

Изглежда я изпитателно.

— Наистина ли?

Тя кимна, а сърцето ѝ преливаше от обич. Баща ѝ щеше да разреши. Ако не друго, богатството на семейство Уестън щеше да го склони, а тя ще стане част от тях, Джейми ще я размива и ще я целува до припадък и ще задоволява новопоявилите се копнежи в тялото ѝ.

— Искам да ме любиш.

— Не съм човек, който би отказал на дама. — Дръпна връзката на долната ѝ риза. — Момчетата в университета твърдят, че ти е нужен опит, за да го направиш както трябва.

— Ако не си наясно как става...

Той я прекъсна, като се настани върху нея и покри устните ѝ със своите. От усещането на тялото му до нейното тя забрави всякакви пораждани се възражения.

— Бързо се уча — увери я той.

Впусна се веднага да ѝ го доказва, старателно изследвайки кое предизвиква смеха ѝ и кое — да се вие и да въздиша с копнеж. Свали ризата ѝ, после — бельото и под яркото слънце на Съсекс започна да я люби. Беше изживяване, пълно с наслада, макар и малко неловко и болезнено отначало. Държеше я в обятията си с неописуема нежност, а тя, вкопчена в него, не помръдна, докато той не извика и не отметна екзалтирано глава. Скоро обаче си даде сметка, че тя не е стигнала до същото освобождаване. Залови се наново да изследва всеки сантиметър от тялото ѝ, за да открие тайната как да я докара до прималяване и да се разтрепери, напълно замаяна от любов към младия мъж, който я държи.

— Боже... — сподавено промълви тя, когато той се отпусна на земята до нея. — Боже, Джейми, беше...

— Превъзходно? — Отвори леко очи и я дари с победоносна, ликуваща усмивка. — Съгласен съм. Чакай да видиш какво ще е усещането, когато натрупаме малко опит.

По-късно я изпрати до дома ѝ, вървяха хванати за ръка. Разказваше ѝ за плановете си, както винаги Джейми си бе съставил

план, този път — грандиозен. Доста бе научил от баща си и искаше да направи свои инвестиции. Господин Уестън му бе обещал щедри капитали и Джейми бе уверен, че до година ще е в състояние да издържа съпруга. Поруменяла, Оливия се съгласи да изчака, но се питаше как ли ще издържи без великолепното любене. След страстна целувка на алеята към Келан Хол той я остави. Оливия бе на седмото небе от щастие: беше влюбена, сгодена и животът беше прекрасен.

При влизането ѝ вкъщи я пресрещна майка ѝ.

— Оливия Хърбърт, какво е станало с роклята ти?

Оливия се изчерви. Дрехата бе прекарала следобеда, окачена на клон на дърво, и ѝ личеше.

— А и косата! — Майка ѝ се взря изпитателно в лицето ѝ. — Какви си ги вършила в Хаверсток Хаус?

— Ами... — Прочисти гърло. — Пратиха Джейми в града и го съпроводих...

— А защо имаш вид все едно си се въргала в тревата? — възмутено възкликна лейди Хърбърт. В следващи миг млъкна. Отвори широко очи, а устните ѝ се извиха в безмълвно „О“. Преди Оливия да обясни каквото и да било, майка ѝ я сграбчи за ръката и я въведе бързо в най-близкия салон. Затвори вратата след тях. — Онова момче да не си е позволило волности с теб? Не ме лъжи!

По вените ѝ все още течеше щастлива приповдигнатост. Омъжи ли се за Джейми, няма да се налага да живее повече при родителите си и да слуша как майка ѝ непрекъснато изтъква красотата на Дафни, а нея определено пренебрегва, или да слуша оплакванията на баща си колко е скъпо да отглеждаш две дъщери. Щеше да има дом с човек, който я обича — цяло семейство, което я обича — и няма да се налага никога да се връща в Келан Хол.

— Влюбена съм, мамо — заяви тя смело. — И той ме обича.

Лейди Хърбърт я стисна свирепо за ръката.

— Въргала ли се с него?! Определено имаш такъв вид.

Оливия усети как лицето ѝ пламва. Издърпа се от хватката на майка си.

— Искане да се ожени за мен.

— А, значи иска?

— Да. Татко, знам, няма да възрази, защото господин Уестън е обещал на Джейми много прилична сума сега, когато е приключил

университетското си образование. — Лейди Хърбърт отстъпи назад и премигна. Оливия се чувстваше непобедима. — Сгодени сме, мамо, и аз го умолявах да ме люби. Съзнавам, не е виконтът, за когото мечтаеше да ме омъжиш, но все още разполагаш с Дафни. Господин Уестън навярно ще прояви щедрост при брачния договор и ще можеш да я заведеш в Лондон за Сезона, който винаги си се надявала да ѝ устроиш.

Вместо да се развика или да я нахока, лейди Хърбърт плесна с ръце.

— Оливия — сподавено подхвана тя, — скъпа моя. Ти си нашето спасение.

Хвърли се и прегърна дъщеря си.

През следващите няколко дни беше любимото дете на родителите си. Лейди Хърбърт я държеше вкъщи, защото било редно младият мъж да дойде при нея. Дафни, на която вече бяха обещали Сезон в резултат на предстоящата сватба на Оливия, се държеше сговорчиво и мило. Дори баща ѝ я притегляше в обятията си и я наричаше „скъпо дете“ и обещавахе да е вкъщи всеки ден, докато Джейми дойде да му поиска ръката ѝ.

В Келан Хол обаче дойде единствено бележка. Сърцето на Оливия трепна, когато я отвори и видя познатия почерк на Джейми. Беше малко нечетлив от бързината, с която бе писал... как заминава за няколко седмици в Уилтшър да види някакъв канал, защото баща му възнамерява да инвестира. Завършваше бележката с обичайното си сбогуване и ако не бе изписал „О“-то на името ѝ като подобие на сърце, бележката можеше да е от всеки бегъл познат. Но тя му имаше доверие и запази писмото. На въпроса на родителите си защо той още не идва, тя им каза истината. Истината, защото от дете я учеха, че тя е белег за добродетелност и послушните деца никога не лъжат родителите си.

Скоро обаче Оливия си даде сметка каква огромна грешка всъщност е допуснала.

ГЛАВА 3

Два дни по-късно баща ѝ нахълта в стаята ѝ.

— Излъга ли ме? — настойчиво попита той.

— Какво? Не!

Вдигна ръка все едно ще я удари, но само сви пръсти в разтреперан юмрук.

— Говоря за момчето на Уестън — процеди той през зъби. — Връщам се от Хаверсток Хаус и Томас Уестън няма ни най-бегла представа, че синът му е сгоден и ще се омъжи за теб.

Оливия ахна по-скоро стресната от гнева на баща си, а не от действията на Джейми. Джейми никога не я бе лъгал.

— Но, татко... той го направи. Кълна се. Вероятно още не е съобщил на баща си, но щом се върне, ще обясни всичко, сигурна съм...

Баща ѝ я зашлеви.

— Ще отсъства седмици, а може и месеци. Кога ще се състои сватбата?

— Поне след година — изкрещя тя, отдръпвайки се от него. — Така се разбрахме... Няма да разполага с достатъчно средства дотогава...

— Не съм в състояние да чакам година! — Сграбчи я за раменете. — Пъхна ли дете в утробата ти?

— Не знам — проплака тя.

Сър Алфред я блъсна и тя тупна на леглото зад нея.

— Ако го е направил, всичко ще завърши добре — промърмори той. — Ако не...

Поклати глава и с тежки стъпки излезе от стаята.

Оливия бе потресена. Джейми вероятно бе забравил да говори с баща си, преди да замине, или не е имал възможност, или не е сметнал, че е спешно. Ако майка ѝ я пусне да отиде до Хаверсток Хаус както обикновено...

Скочи от леглото, седна пред писалището и набързо надраска объркано писмо. Сълзи се стичаха по натъртените ѝ страни и зацапаха

мастилото. Прочете написаното, но думите се оказаха или нечетливи, или неразбираеми, или и двете. Джейми щеше да я сметне за луда. Поколеба се, скъса листа на две и извади нов. Попи сълзите, пое си дълбоко дъх и изложи далеч по-цивилизовано мислите си и най-важното: питаше го кога ще се върне вкъщи. Не сподели за гневния изблик на баща си, а само му пожела успех в начинанието и се подписа, даде си труда да оформи „О“-то като сърчице, за да демонстрира любовта си.

Почувства се по-добре и отиде пеша до Хаверсток Хаус. Не попадна на нищо необичайно там. Следователно господин Уестън не се бе разтревожил от посещението на баща ѝ. Толкова често отскачаше до Хаверсток, че икономът само ѝ съобщи къде да намери Абигейл и Пенелопе. В градината Абигейл прилежно рисуваше роза, а Пенелопе късаше листата на друга.

— Ето те и теб! — възкликна Пенелопе при появата ѝ. — Изостави ни цяла седмица!

— Съжалявам. — Оливия се настани край масата до приятелките си. — Написа ли си есето?

Пенелопе забели очи.

— Да. Същински кошмар. Мама ни накара да ги прочетем по време на вечерята и Джейми се изсмя на моето.

Оливия трепна при споменаване на името му.

— Едва ли е целял да те засегне. Вече... Вече не е тук, така разбрах.

— И слава богу — промърмори Абигейл и продължи да рисува.

— Чак в Уилтшър е — добави със задоволство Пенелопе. — Ще отсъства няколко месеца.

— О? — Гласът ѝ прозвуча няколко октави по-високо от обичайното. — Защо толкова дълго?

— Джейми никога не бърза — обясни Абигейл. — При последното му пътуване по поръчение на татко, стигна до местоназначението чак след две седмици. Спирал по пътя да огледа интересни библиотеки или да се срещне с изобретатели. А и когато пристигне, обикновено обикаля из околността. Смея да твърдя, че няма да прекара на канала и половината време от престоя си. Ще отскочи да види корабостроителниците, ще се отбие в кабинета на банкерите и ще

навести местните земевладелци. Татко го хвали, задето прави дълбоки проучвания, но това му отнема и доста време.

— Слава богу, тръгна — намеси се Пенелопе. — Последната седмица се държеше като затворена мечка! Прекара три седмици в Съсекс и нямаше търпение да замине. — Остави обезобразената роза. — Ливи, болна ли си?

— Не — промълви тя едва-едва. — Исках... да го питам нещо. Мога ли да му пиша?

Пенелопе сви рамене.

— Кой знае?

Оливия навлажни пресъхналите си устни.

— Майка ви вкъщи ли е?

Момичетата я насочиха към сутрешния салон, където госпожа Уестън стана да я посрещне.

— Как си, Оливия? Баща ти ни навести преди обед.

— Знам.

— Беше доста възбуден и намекна за връзка между теб и Джеймс. Нито ти, нито сина ми някога сте споменавали подобно нещо пред нас и господин Уестън се чудеше какво да му отговори.

При такава постановка на въпроса и Оливия не знаеше какво да каже. Джейми не бе говорил с родителите си. Според сестрите му нямал търпение да отпътува. Нима всичко бе плод на нейното въображение?

От смаяното ѝ мълчание челото на госпожа Уестън леко се свъси.

— Не исках да те разстроя. Господин Уестън отпрати баща ти, защото не бе готов да предположи, че между теб и Джеймс има чувства, за които той не знае. И двамата сте толкова млади. Никога няма да насърчим връзка между вас, ако сърцата ви не са отдадени един на друг.

— Не... Привързана съм към Джейми — обяви тя с треперещ глас. — Много съм привързана, госпожо Уестън.

— Ясно. — Очите на домакинята бяха проникателни и прями като очите на сина ѝ. — Дал ли ти е някакво обещание, Оливия?

Овладяността ѝ изчезна.

— Не съм сигурна — едва прошепна тя.

Госпожа Уестън се усмихна и я хвана за ръката.

— Не бих била разочарована, скъпа. Ти си ми вече като дъщеря. Би било чудесно, ако Джеймс избере теб, а и ако ти го обичаш, ще получиш благословията ми. Както и тази на господин Уестън.

От тези думи ѝ стана малко по-добре. Пое си дълбоко дъх и подаде писмото.

— Може ли да пратя това на Джейми? Представа нямах, че ще отсъства толкова дълго.

— Естествено. Всичко ще се уреди. Дай ми писмото си и ще му го пратя заедно с моето. Мъжете от семейство Уестън понякога забравят за всичко, освен непосредственото си обкръжение.

Изпълнена с благодарност, Оливия ѝ подаде бележката. Докато се прибере въщи, увереността ѝ се възвърна. Джейми ще получи посланието ѝ и ще се прибере, ще говори първо с баща си, а после и с нейния и всичко ще бъде наред.

Но далеч не се оказа така. Седмица по-късно не бе пристигнал нито отговор, нито самият Джейми. И следващата седмица се повтори същото, а сър Алфред ненадейно нареди да си съберат багажа. На другия ден щяха да заминат за Тънбридж Уелс. Не даде никакво обяснение и не прие никакви възражения. В цялата къща се възцари напрегната тишина, докато изпълняваха нареждането, атмосферата не се подобри и когато пристигнаха в градчето Тънбридж Уелс. Всъщност Оливия се радваше, че изобщо не се налага да говори с родителите си, докато не откри по каква причина бяха предприели пътуването.

Много скоро с тях вечеря джентълмен на име Уолтър Таунсенд, а на следващия ден доведе сина си Хенри. Оказа се дружелюбен човек, относително привлекателен, не прекалено висок и през цялото време бърбеше весело с всички. Оливия седеше до него. След вечеря баща ѝ я попита как го намира, тя отвърна, че е чаровен.

— Чудесно — възкликна сър Алфред. — Идният понеделник ще се омъжиш за него.

Оливия реши, че не е чула добре.

— Какво? Не. Сгодена съм за Джейми Уестън! Няма да се омъжа за някого, когото срещнах едва тази вечер!

— Напротив. Уолтър Таунсенд е стар мой приятел от университета. Синът му има нужда от съпруга, а ти — от съпруг. — Изгледа я строго. — Особено мъж, който няма възражения, че не си толкова свежа, колкото изглеждаш.

Усети как паника се надига в гърдите ѝ.

— Няма!

— Според Томас Уестън синът му е прекалено млад да се жени. Самото момче ти е казало да изчакате година. Защо, мислиш, го е направил? Искал е да се навре под полата ти, Оливия. — Той само сви рамене, когато тя трепна. — Това важи не само за него, а за всички мъже. Постъпила си глупаво, щом си му позволила и сега ще платиш цената.

Тя го гледаше зяпнала. Не беше бременна, както вече знаеше, и това означаваше, че няма причина да не изчака Джейми да се върне. Но пък... *Не съм в състояние да чакам година*, бе заявил баща ѝ. Значи въобще не ставаше въпрос за честта ѝ.

— Господин Таунсенд колко предложи за мен?

Баща ѝ свъси вежди.

— Не е твоя грижа.

— Не смятам така. — Гласът ѝ бе станал писклив. — Защо се налага господин Таунсенд да купува съпруга за сина си? Да не би да е луд? Няма ли да ме убие, докато спя?

— Не говори глупости. Хенри е добър мъж, но има нужда от съпруга, за да се усмири. — Баща ѝ понечи да излезе от стаята, но се забави и се обърна към нея. — Отговорът е четири хиляди паунда. Прилична сума, която ще спаси Келан Хол.

Оливия се обърна към майка си и получи същия отговор. Като утеха лейди Хърбърт единствено ѝ предложи да купят булчинските ѝ дрехи в Тънбридж Уелс. Брачният договор беше подписан, дните летяха и всяка нощ Оливия се молеше Джейми да пристигне навреме. Ако се появеше дори миг преди да започне брачната церемония, щеше да избяга с него, а договореното споразумение да върви по дяволите. Изпрати втора бележка, после — трета, ала дълбоко в сърцето си се опасяваше, че не разполага с достатъчно време. Където и да се намираше, писмата ѝ явно не стигаха до него. Нощем лежеше будна и кроеше планове как ще мълчи по време на сватбената церемония, баща ѝ обаче съобрази да се погрижи и за това. Плати добре на помощник енорийския свещеник и той отмина с пълно безразличие упоритото ѝ мълчание. С весело изражение Хенри нахлузи пръстен на ръката ѝ и всичко приключи.

Четири дни по-късно Джейми пристигна. Оливия чу гласът му да ехти трескаво из малката къща на Хенри, а след това различи и тежките му стъпки по стълбището. Нахълта в салона прашен, разчорлен и с див поглед.

— Кажи, че е лъжа — настоя той. — Кажи ми...

Гласът му секна, когато тя нарочно скръсти ръце, за да се види пръстенът.

Бе имала четири дни да се подготви за случващото се, четири дни да се примири, че Джейми никога няма да е неин, а онзи откраднат ден до езерото в гората е само тих момент на блаженство, ала не и предзнаменование за бъдещия ѝ живот. До момента Хенри не изглеждаше да е лош човек, беше очарователен и всички мигом го харесваха, получи и щедра издръжка от баща си, но никога нямаше да е Джейми.

Част от нея винеше за всичко Джейми. Даде ѝ обет, а после безгрижно замина, без да осигури съгласието на баща ѝ. Защо не дойде да говори с баща ѝ веднага? Защо тръгна да броди из провинцията, без да я навести за сбогуване. Защо не отсядаше в странноприемници, където спират и пощенските дилижанси, за да го достигнат писмата ѝ? Но той не направи нито едно от тези неща и сега тя плащаше, скъпа цена.

— Как си, господин Уестън? — попита тя равнодушно — Няма ли да седнеш?

— Не! — Прекоси стаята, но спря, понеже тя отстъпи крачка назад. — *Защо, Ливи? Какво се случи?*

Неподправеното страдание в гласа му разкъсваше сърцето ѝ. Каквато и вина да имаше Джейми, то той държеше на нея. Хладнокръвието ѝ се стопи.

— Татко уреди брака. Тревожеше се за репутацията ми.

Той трепна и ужасен плъзна поглед надолу по снагата ѝ.

— Боже, нали не си...

— Не! — Хвърли неспокоен поглед към вратата, но услужлив прислужник я бе затворил след Джейми. — Не нося твое дете.

Върху лицето му се изписа облекчение, ала бързо премина в гневно объркване.

— Тогава защо беше цялото това бързане? Дори да се е опасявал от подобно нещо, трябваше да се обърне към мен.

— Ти не беше тук — напомни му тя суховато. — Замина, но не съобщи къде ще бъдеш или кога ще се върнеш.

Той махна нетърпеливо с ръка.

— Възнамерявах да отсъствам само няколко седмици. Писах ти, за да ти го съобщя.

— Но не му изложи причина, за да изчака! — Гневът ѝ вземаше връх. — Така и не дойде да поискаш разрешението му.

— Сякаш щеше да откаже — изсумтя Джейми. — И двамата сме наясно, че щеше да притисне баща ми за пари и да докара свещеник, щом подпишат договор.

Беше истина и това още повече я разгневи.

— О, значи си бил наясно, че ще приеме и въпреки това не си даде труда да се обърнеш към него? Какво говори това за теб, Джеймс Уестън?

Той се изчерви и сви устни.

— Представа нямах, че толкова бърза да те омъжи.

— Нито пък аз! — Вдигна длани към лицето си, пламнало от яд и унижение. — Дори не си казал на родителите си... Вероятно не си имал намерение нещата да стигнат докрай и онзи ден е бил нещо незначително...

— Не говори така — прекъсна я той. — Заставам зад всяка своя изречена дума.

— Но бяха само думи, Джейми. Не ни обвързваха и нямаше как да бъдат заменени срещу пари! — Сега вече дишаше тежко и трепереше от безсилие. — Баща ми искаше само парите. Ако беше там, щеше да ги получи от теб, но теб те нямаше и той ги взе от господин Таунсенд. Затова съм омъжена за някого, когото дори не познавам.

Джейми я гледаше втренчено, изглеждаше потресен, ядосан и много, много млад. За пръв път Оливия се почувства по-възрастната и по-мъдрата от двамата. Сякаш бе пораснал през последната седмица.

— Не знаех. Ти... Ти не ми каза! — С нарастващо раздражение бръкна в джоба и извади писмото ѝ. Беше измачкано и опетнено. — Пътувало е чак до Уилтшър, преди да го получи. Мама го е пратила в грешна странноприемница. Ти не намекваш за нищо от нещата, които сега споделяш! Ливи, питах само кога възнамерявам да се прибера къщи. Ако мама не ме мъмреше в писмото си, въобще нямаше да се разтревожа. Тръгнах обратно, но щях да съм по-бърз от вятъра, ако

знаех колко е спешно... — Поклати глава, ядосан и объркан. — Оливия, говорихме да изчакаме година. Не смятах за наложително да се обърна към баща ти. Желанието ми бе първо да се установя.

— Сега разполагаш с достатъчно време — отвърна тя, преди да успее да се спре.

Очите на Джейми блестяха.

— Така и не спомена колко на зле са отишли нещата у вас. Знаех за дълговете на баща ти, но не и че е толкова отчаян.

Оливия се изсмя мрачно.

— Е, това едва ли има значение вече.

Дивият, луд пламък изчезна от очите му, направо загубиха всякакъв блясък. Погледна към злощастното ѝ писмо и прокара палец по него, за да заглади една гънка.

— Не. Вероятно не...

Известно време — достатъчно дълго, за да им се стори цяла вечност — стояха смълчани. Гневът на Оливия се бе стопил и сега тя се мъчеше да преглътне сълзите си. Изпитваше неудържимо желание да се хвърли в прегръдките на Джейми с молба да я отведе. Съзнаваше колко е безсмислено и нечестно спрямо Джейми, ала в този момент, когато животът ѝ сякаш свършваше, вместо да започва, тя бе готова да захвърли всякакво благоприличие, само и само да са заедно.

— Джейми... — подхвана тя, но спря. Вече не биваше да мисли за него така. — Господин Уестън, надявам се да останем приятели. Всичко друго между нас... — гласът ѝ потрепери и се наложи да направи пауза — ... би било неприемливо.

От деня на сватбата си разполагаше с време да премисли дали иска да прогони Джейми и всички останали от семейство Уестън от живота си. Вероятно щеше да ѝ бъде по-лесно, но от години те означаваха всичко за нея. Нейното родно семейство не я обичаше така, както я обичаха Уестънови, а и на нея вече въобще не ѝ се мислеше за родителите ѝ.

За да запази приятелството си с Абигейл и Пенелопе обаче, щеше да се наложи да поддържа цивилизовани отношения с Джейми. Това бе осъществимо, ако го държи по-далеч от себе си и сега, и завинаги. Да загуби любовта му бе нещо ужасно, но да загуби всички, на които държеше, бе непоносимо.

От няколко дни си го повтаряше непрекъснато и всеки път неизменно плачеше. Странно колко още по-силно я заболя сега, когато му го каза.

— Не така се надявах да продължи връзката ни — заговори тя, мъчително изговаряйки всяка дума, — но станалото станало. Би било най-добре, ако не позволяваме на съжалението да ни проличи.

Той вдигна глава. Очите му бяха пусти, когато срещнаха нейните.

— Добре. Щом това желаеш, госпожо Таунсенд. — Името прозвуча тромаво и грозно, изречено от неговите устни, и отново я накара да потрепери. — Извинявай за безпокойството. Както каза: станалото станало.

Направи пауза, сякаш очакваше тя да го призове да я отведе със себе си. Решителността на Оливия се прекършваше. Бог да ѝ е на помощ, ако той поиска да избягат, всякакво благоприличие да върви по дяволите...

— Явно само това имаме да си кажем — продължи той. — Довиждане.

Обърна се и с тежки стъпки се отдалечи.

Няколко минути по-късно се появи Хенри.

— Кой беше?

Оливия стоеше до прозореца. На улицата Джейми хвана юздите на коня си и се метна на седлото. Без нито веднъж да погледне нагоре, потегли. Гърдите ѝ се свиха от напрежение, имаше чувството, че се задушаваше. Той си тръгваше, а с него — всичките ѝ мечти и възжелания. Постапи длан върху стъклото сякаш щеше да го привлече отново до себе си.

— Не ти ли е добре, Оливия? — попита Хенри разсеяно. Четеше резултатите от конните надбягвания и дори не вдигна поглед. — Да не би онзи да те е разстроил?

Тя избърса сълза от лицето си. Видя как Джейми изчезва зад ъгъла.

— Не, не — отговори шепнешком на въпроса на съпруга си. — Добре съм. Беше един стар приятел.

И нищо повече. Никога нищо повече.

ВТОРА ЧАСТ

*Не знаят, че те опознах,
онези, тъй близо до теб.
Ще скърбя аз за теб дълго,
но няма да се издам.*

Лорд
Байрон

ГЛАВА 4

Грейвзенд, Кент, 1822 година

Според Оливия Таунсенд бе спрял не само часовникът над писалището на чиновника, но и самото време.

— Господин Арманд още дълго ли ще се бави? — осведоми се тя.

Гърбът я болеше, седеше на твърдия дървен стол от часове. Нямаше представа от колко, защото часовникът беше спрял, но ѝ се сториха цяла вечност.

— Не знам — отвърна чиновникът, без да вдига поглед. — Той е много зает човек, мадам.

Оливия предположи, че е така. Докато чакаше, дойдоха и си отидоха поне трима клиенти, въвеждаха в кабинета на господин Арманд всички още при пристигането им. Чиновникът им се кланяше и се усмихваше пресилено, но иначе ставаше от стола само за да добави въглища в огъня или да донесе халба бира от странноприемницата срещу кантората. Тъй като огънят бе далеч от нея, в другия край на помещението, а мъжът нито веднъж не ѝ предложи нещо за пиене, Оливия се настройваше все повече и повече срещу него. Започна да си представя как грабва пачето перо от ръката му и го счупва, преди да нахлуе във вътрешния кабинет и се изправи лице в лице с адвоката. Последният клиент си тръгна преди известно време, а нов не се появи. Ако чиновникът не я лъжеше, господин Арманд бе известен за присъствието ѝ, но не я приемаше от обяд.

Чиновникът обърна нова страница и продължи да стърже с перото във внушителната тетрадка. Все едно преписва историята на света, помисли си Оливия раздражено.

— Бихте ли му напомнили, че чакам?

Не си даде труда да си смекчи тона.

Чиновникът я погледна над очилата. Беше пълен възрастен мъж с посивели коси, неодобрението бе ясно изписано върху лицето му.

— Знае, мадам.

— Според мен е забравил — възрази тя. — Дойдох в отговор на пакет, който *той* ми прати. Дълги години бе адвокат на съпруга ми...

— Адвокат на съпруга ви беше господин Чартърс, госпожо Таунсенд — прекъсна я мъжът. — Господин Арманд само пое клиентите му.

— След като не се занимава повече с делата му, най-добре да ми предаде всички документи и папки на съпруга ми. — Оливия се усмихна на киселото изражение на чиновника. — Съпругът ми вече е покойник и навярно само събират прах. Дайте ми ги и ще си тръгна, без да безпокоя господин Арманд.

Той отново се захвана с писането, без дори да я удостои с отговор. Търпението на Оливия съвсем се изчерпа. Изправи се, но в същия момент вратата към кабинета се отвори.

— Госпожо Таунсенд — обади се мъжът на прага, — ще влезете ли?

Потисна гнева си, направи възпитан реверанс и мина край него, озова се в голямо, но разхвърляно помещение. Бледи правоъгълници по стените отбелязваха местата, където бяха висели картини, рафтовете за книги зееха празни. Господин Арманд измърмори някакво извинение и избърса праха от един стол, преди да ѝ го предложи.

— Съжалявам за забавянето. Не очаквах да дойдете лично.

Това малко смекчи раздразнението ѝ.

— Разбирам. С изненада обаче научих, че част от документите на съпруга ми са още у вас. Хенри е мъртъв вече от почти две години. Държа да събера всичките му книжа.

— Така ли? — отрони бавно господин Арманд. — Госпожо Таунсенд, не получихте ли писмото ми? Второто?

— Не — отвърна Оливия озадачена. — Получих само едно.

Той седна зад бюрото с измъчен вид.

— Госпожо Таунсенд, пратих ви тефтер...

Съсредоточила цялото си внимание върху адвоката, Оливия кимна.

— Затова съм тук.

Именно заради тефтера тя изостави всичко и дойде в Грейвзенд посред зима. След кончината на Хенри ставаше все по-ясно и по-ясно, че той е криел тайни от нея, големи и важни тайни. Това само по себе си не я изненада, по време на целия им брак останаха доста

дистанцирани, все едно двама бегли познати съжителстваха заедно. Хенри никога не ѝ доверяваше с какво се занимава, но доколкото сметките винаги бяха платени, тя и не настояваше. Предполагаше, че живеят от наследството от баща му, а то бе значително.

Но след смъртта на Хенри доходите ѝ чувствително намаляха, макар да очакваше за нея да е уредена пожизнена рента. Адвокатът господин Брустър се задоволи само да ѝ съобщи, че всички влогове са изчерпани, а рентата ѝ е анулирана. Нямаше представа откъде Хенри бе придобивал средствата си, но със смъртта на Хенри тези средства изчезнаха. Заедно с парите изчезнаха и заобикалящите го дотогава негови приятели. Оливия не възразяваше. Съзнаваше, че не прилича на чаровния си общителен съпруг и приятелите му нямаха време за вдовица с ограничени доходи и невисоко обществено положение. Щеше ѝ се всъщност всички приятели на Хенри да се отдалечат, но един — виконт Клери — не се махна и оттам започнаха всичките ѝ грижи.

Само при мисълта за него пулсът ѝ се ускори и бе на път да загуби самообладание. С известно усилие съсредоточи вниманието си върху господин Арманд. Само преди три седмици, напълно неочаквано, получи от него пратка, придружена с уведомително писмо, че поема клиентите на покойния Ричард Чартърс, очевидно един от адвокатите на Хенри. Пишеше още как открил сред книжата на господин Чартърс приложения тефтер с името на Хенри. Тефтерът представляваше нещо средно между дневник и счетоводна книга, с характерния си почерк Хенри бе отбелязвал постоянен поток от плащания. Получателите обаче бяха записвани само с инициали, а оскъдните допълнителни бележки изглеждаха доста съмнителни.

Заради подмятанията на лорд Клери Оливия бе започнала да подозира, че съпругът ѝ се е занимавал с нещо непозволено, дори незаконно, и тефтерът сякаш го потвърждаваше, макар и да не обясняваше какви точно са въпросните занимания. Ако разбере какви ги е вършил Хенри и как лорд Клери е замесен, щеше да спечели предимство пред виконта и да го убеди да стои далеч от нея.

Или поне така се надяваше, в противен случай нямаше представа какво да предприеме нататък.

Господин Арманд размърда крака и се почеса по брадичката.

— Да, тефтерът. Сортирането на папките на господин Чартърс се оказа изключително тежка задача. Практикувал е над четиридесет години и остави обемиста информация за клиентите си...

— Разбирам — намеси се бързо Оливия. — Сигурно нямате търпение да се отървете от излишното. Тук съм, за да прибера всичко, което съпругът ми е оставил в ръцете на господин Чартърс.

Не можеше да е само тефтерът. Трябваше да има и още нещо.

— Вижте, госпожо Таунсенд... — Направи пауза — Въобще не биваше да ви пращам тефтера. Стана по погрешка и ако проявите любезността да ми го върнете...

— Какво?

Усети как ушите ѝ пламнаха.

— Да, изненадата ви е обяснима. Искрено и дълбоко се извинявам. Вероятно при местенето е попаднал в грешния кош и затова не схванах веднага естеството на съдържащата се в него информация.

— И какво точно е това естество?

За пръв път Оливия се почувства извънредно доволна, че остави тефтера скрит в наетата малка къща. Първоначално смяташе да го вземе със себе си, в случай че господин Арманд предложи да ѝ помогне да разгадае съдържанието, но необясним инстинкт я тласна да го скрие под дъските на пода. Очакваше да го поиска по-скоро Клери, а не адвокатът, който го изпрати.

Господин Арманд ѝ се усмихна предразполагащо.

— Настоявам, мадам, да го получа обратно.

— Не — категорично възрази тя. — Аз настоявам да получа всичко, принадлежало на съпруга ми. Ако е оставил дълг, готова съм да го изплатя.

Дланите ѝ овлажняха. Именно поради тази причина зае солидна сума от Пенелопе Уестън, но се надяваше да не ѝ се наложи да я използва. Нямаше абсолютно никаква идея как ще се издължи на приятелката си.

— Не, няма дълг. Веднага щом разкрих грешката си ви писах, за да го поискам обратно.

Оливия вирна решително брадичка.

— Почеркът е на съпруга ми. Отричате ли, че тефтерът е негов?

— Разговорът ви разстройва, виждам. Опасявах се точно от това. — Вдигна ръка, защото тя се готвеше да заговори. — Искрено се извинявам за грешката си да ви пратя тефтера и да наруша спокойствието ви. Господин Чартърс се грижеше информацията за клиентите му да е поверителна и държеше нещата да се запазят такива и след смъртта му. Тефтерът се намираще в кутия с документи, за които господин Чартърс бе оставил нареждане да бъдат унищожени след кончината му.

Подът под краката ѝ направо се срина.

— Господин Арманд — подхвана тя предпазливо, — ако имах представа, че съпругът ми е оставил лични вещи при господин Чартърс, щях да ги изискам преди месеци. Тези документи принадлежат на мен, а не на господин Чартърс или на вас. Моля ви да ми ги дадете незабавно.

Адвокатът се наведе напред.

— Мадам, не разбирате. Тези документи трябва да останат поверителни. Явно господин Таунсенд е пожелал така, иначе господин Чартърс нямаше да остави подобни указания.

— Това е само ваше предположение — възрази тя. — Съпругът ми не би ги скрил от мен, уверявам ви, сър.

Оливия нямаше представа как всъщност стоят нещата, но не възнамеряваше да споделя тревогите си с адвоката. Хенри не беше най-добрият съпруг, но не бе и толкова ужасен. Убедена бе, че Хенри не би искал Клери да я сплашва или да я нарани, а сега мистериозният тефтер и всякакви други документи, свързани с написаното, можеше да се окажат единственото, което да го спре.

— Независимо от това инструкциите на господин Чартърс бяха съвършено ясни: всичко трябва да бъде изгорено. И вече е.

Тя премигна.

— Изгорили сте ги?!

Той кимна.

— И настоявам да върнете тефтера, за да бъде унищожен и той.

Оливия го погледна смаяно.

— Едва ли говорите сериозно.

— Госпожо Таунсенд, просто искам да ви спестя куп неприятности. Указанията на господин Чартърс са всичко свързано с тефтера и самият той да бъдат унищожени след кончината на господин

Таунсенд. Това значи, че иначе биха ви разстроили и подновили мъката ви. Препоръчвам ви да ми върнете тефтера и да забравите за него.

Не. Не получи отговор на молитвите си, а само се натъкна на поредната мистерия и на въпрос, който едва ли имаше благоприятен отговор. Вдървено се изправи.

— Отказвам да го сторя, сър.

Започна все по-силно да се притеснява, че Хенри наистина е бил замесен в нещо ужасно, нещо, в което и лорд Клери вероятно е имал участие. Защо иначе съпругът ѝ ще настоява всякакви доказателства да бъдат унищожени след смъртта му? Така или иначе оставаше шансът виконтът да говори с господин Арманд и да се добере до тефтера. И ако Клери е проследил идването ѝ в кантората...

Налагаше се да се избави от адвокатата. Смяташе я за жена, лесна за манипулиране и податлива на емоции. Най-добре да продължи да поддържа тази представа. Извади кърпичка и силно ухапа вътрешната страна на бузата си, за да ѝ потекат сълзи.

— Май не разбирате мъката ми, господин Арманд. Не само не искам да го забравя, но се вкопчвам в паметта му. Всичко негово, дори да е незначително, сега ми е по-скъпо от всякога, защото някога е било негово, а аз го загубих завинаги.

И нещо повече. Хенри сякаш предпочиташе да отнесе тайните си в гроба и да я остави тя да понесе последствията. От ден на ден Хенри ѝ отмиляваше все повече, но бе готова да даде почти всичко, за да види документите му, които биха разрешили сегашните ѝ проблеми.

Оливия остави малко истерия да се прокрадне в тона ѝ.

— Ако някога загубите толкова любим човек, ще разберете как се чувствам! Документите на моя съпруг ми принадлежат и вие нямате никакво право да ги унищожавате. Не и толкова прибързано. Същото щях да кажа и на господин Чартърс, ако бе имал почтеността да ме уведоми за съществуването им. Не одобрявам адвокат, който лишава вдовица от собствеността на съпруга ѝ и се пита какво е искал да прикрие господин Чартърс, оставяйки указанията да бъдат изгорени!

Господин Арманд също се изправи.

— Госпожо Таунсенд — тонът му звучеше снизходително, но и леко заплашително, — злословите по адрес на един достоен човек. Нервите ви, очевидно, са изопнати...

— Вероятно — кресна тя. — Страшно съм разочарована, че последните вещи на скъпия ми съпруг са унищожени без мое позволение. Довиждане, господин Арманд.

Притисна кърпичката към устните си и излезе от кабинета. Без да обръща внимание на насмешливата усмивка на чиновника грабна пелерината си и си тръгна. Неприятният дребен човечец несъмнено през цялото време е знаел, че работодателят му ще ѝ съобщи лоши новини.

Навън я прониза студен вятър. Оливия вдигна качулката и си сложи ръкавиците. Изгуби цял ден, а още по-лошото бе, че не знаеше какво да предприеме нататък. Бе прочела част от тефтера на Хенри, но всичко се оказа влудяващо тайнствено, бе възлагала сериозни надежди документите от адвокатата да ѝ помогнат. Нямаше начин да не са съдържали информация за всички пари, така старателно описани от Хенри. И, продължи разсъжденията си тя, ако толкова много пари са минали през ръцете на адвокатата, той положително е знаел нещо повече за тях. Да, очевидно господин Чартърс *е знаел* много неща, но господин Арманд бе изгорил уликите. Най-добре по-внимателно да се запознае със съдържанието на тефтера, защото явно разполагаше само с него.

Градчето се приготвяше за вечерта. По прозорците на къщите по главната улица светеха лампи, а ароматът на печено месо я лъхна на няколко пъти. Нарочно нае малка къща извън града, но сега, заради къркореция ѝ стомах и замръзналите ръце, сърцето ѝ се сви. Чакаше я дълъг път, преди да хапне пред запалената камина. Присви рамене и пое по пътя на север, към брега.

Някъде към последния завой преди къщата чу стъпки зад гърба си. Затаи дъх и се заслуша: бързо я застигаха тежки стъпки; дълги, мъжки крачки. Може би някой бързаше към дома си, но въпреки всичко... Сърцето ѝ почти спря и дъхът ѝ секна, защото през ума ѝ се мярнаха и други възможности. Ако лорд Клери я бе открил някак, проследил я е и сега я застига тук сама, на тясната пътека в края на градчето...

Ръцете ѝ под пелерината се свиха в юмруци. *Не, не, не.* Ако мисли прекалено дълго в тази посока, той ще спечели. Месеци наред той се опитваше да я съблазни, прибъгвайки ту към принуда, ту към

сплашвания. Ако я бе проследил до Грейвзенд посред зима, няма да приеме поредния ѝ отказ.

Кръвта забушува във вените ѝ и тя ускори крачка, изпитваше безсилен гняв. Чувстваше се безкрайно уморена — десет години от живота ѝ бяха провалени от мъже, които я манипулираха или принуждаваха да постъпва както те искат, без да се замислят какви са нейните желания. Първо — баща ѝ, после — бащата на Хенри, самият Хенри, противният адвокат и сега превъплъщението на дявола — лорд Клери. Оливия бе на края на силите си.

Ненавиждаше Клери и той я ненавиждаше. Ако не се стремеше толкова много да се навре под полите ѝ, сигурно вече щеше да е устроил „злополука“, та да се отърве от нея. Дори се съмняваше дали наистина продължава да я преследва като жена, или просто цели тя да изчезне.

Стигна до изоставена постройка. Някога бе приютявала пазачи, които в едно с отдавна сриналите се високи странични зидове бяха възпирали хората да ходят към мочурищата. А виещата се пътека след постройката отвеждаше към наетата от нея малка къща. Благодарение на лунната светлина различи предмет, който изпълни сърцето ѝ с радост: лопата.

Впи очи в нея, сякаш ако извърнеш поглед, щеше да я загуби безвъзвратно. Стъпките продължаваха да я следват. Възможно бе преследвачът да изчаква окончателно да излязат от градчето, отmine ли постройката, високите храсти щяха да я скрият напълно и от последните прозорци на Грейвзенд и така изчезваше каквато и да било надежда някой да ѝ помогне. Пътеката напред се виеше пуста и тъмна. Дори Клери да я убие, никой нямаше да открие трупа ѝ преди пролетта.

Пред нея, облегната на полуразрушената стена, стоеше лопатата. Помоли се мислено да не се разпадне, щом я докосне. Случваше се, когато нещо стои на открито и е изложено дълго на морския въздух. Сечивото обаче бе единствената ѝ надежда и тя възнамеряваше да го използва.

Грабна дръжката и се залепи за стената, опитвайки се да овладее шумното си дишане.

Стъпките спряха. Сърцето ѝ заби лудо. Впи очи към мястото на пътеката, където щеше да се появи преследвачът, ако наистина имаше

такъв. *Върви си*, помоли се тя наум. Не възразяваше да види Клери мъртъв, ала не знаеше дали ще има сили тя да го пребие до смърт.

Той заговори. Воят на вятъра заглуши думите, но безспорно бе мъжки глас. Стъпките му се приближаваха.

Студена пот изби по слепоочията на Оливия. Вдигна лопатата над главата си. Ръцете ѝ трепереха. Ако замахне и не уцели, Клери вероятно ще я убие със същата тази лопата.

Притъмня, защото пред лунния диск премина облак. Щеше да ѝ е по-трудно да вижда, но и той щеше да е затруднен. Оливия се разкрачи леко, за да не загуби равновесие. Молеше се да е допуснала грешка, мъжът да не я преследва и да продължи по пътя си, или — ако ѝ мисли злото — да се появи най-после иззад ъгъла. Да стои и да чака, застинала от ужас, бе истинско мъчение.

Крачка, после — още една... Появи се висока, обгърната от сенки фигура. Шапка криеше лицето му, но дори на оскъдната лунна светлина тя видя дулото на пистолета в ръката му.

Оливия си пое дълбоко въздух и замахна с всички сили.

Лопатата се стовари върху ръката му и пистолетът отлетя в тъмнината. Мъжът изруга и се сви на две. Оливия вдигна лопатата, готова да нанесе втори удар. Трябваше да му попречи да вземе пистолета.

— Спри! — извика той и, падайки на колене, вдигна ръце. — Чакай!

Оливия разпозна гласа точно когато се готвеше да замахне втори път. Не беше Клери въобще не беше някой, който би я наранил.

— Дж-Джейми? — невярващо заекна тя.

— Добър вечер, Ливи — поздрави Джеймс Уестън с крива усмивка. — Радвам се да те видя отново.

ГЛАВА 5

Не за пръв път на Джеймс Уестън му се искаше да върне времето назад и да влее малко здрав разум в главата си като по-млад.

Преди десет години нищо подобно нямаше да се случи. Оливия щеше да е щастлива да го види. Нямаше да крие опасни тайни и нямаше да се захване сама с някакъв налудничав, рискован план. Преди десет години щеше да се обърне към него, ако е в беда, и да го помоли за помощ, защото му имаше доверие.

Преди десет години тя, разбира се, го *направи*, но той се провали. Даже по-лошо: тя очевидно още страдаше от последствията на неуспеха му. Джейми отдавна подозираше, че е така, но едва тази вечер си даде сметка колко страда тя. Не я винеше, задето го нападна с лопатата.

Оливия пусна лопатата сякаш дръжката гореше ръката ѝ.

— Какво правиш тук?

Джейми се изправи.

— Търсех те.

Разтърка ръка. Беше изтръпнала от лакътя надолу и почти не усещаше пръстите си.

Тя го погледна паникьосано.

— Как ме откри? — Отдръпна се по-дълбоко в сенките, лицето ѝ бе смъртнобледо. — Кой знае къде съм?

Страхът ѝ го жегна болезнено. Беше наясно от кого се страхува. Сестра му Пенелопе му разказа невероятна история как виконт Клери преследва Оливия по неизвестни, но несъмнено зловещи, причини и този път очевидно не преувеличаваше, както правеше обикновено. Оливия изпитваше ужас дори тук, в отдалечения Грейвзенд. Това означаваше, че Джейми отново се е провалил, защото Пенелопе му описа опитите на Оливия да се види с него, преди да побегне от Лондон. Беше тук сама, принудена да се защитава с лопата, защото не го намери, когато се нуждаеше от него.

— Никой — отвърна той. — Пенелопе ми подсказа някои неща и аз направих съответните догадки.

— И това ти стигна, за да ме откриеш? — пое си дълбоко въздух.
— Явно съм допуснала някоя грешка...

— Пропускаш факта, че съм дяволски умен — подметна той.

Мимолетна усмивка се мярна върху лицето ѝ. Част от напрежението изчезна от скованото ѝ тяло.

— Извинявай...

Той кимна.

— Едва ли се криеш от мен.

— Не — промълви тя. — Нараних ли те?

Джейми свали ръкавицата, огледа ръката си на лунната светлина и размърда пръсти.

— Ще се отрази на краснописа ми за известно време.

— Съжалявам.

— И аз. — Направи болезнена гримаса, докато нахлузваше отново ръкавицата. — Имаш силен замах, впрочем. Къде отиде пистолетът?

Очите ѝ се разшириха.

— Не знам. Там, може би.

— Понеже, предполагам, си била разтревожена и не мен си целяла да убиеш, добре е да го намерим.

Той стъпи сред треволяците от другата страна на пътеката, закрачи напред-назад, без да спира да се взира в тъмнината.

— Ако не ме следеше като убиец, с оръжие в ръка, нямаше да те нападна.

Оливия се присъедини към търсенето.

— Бях го извадил, в случай че нещо или някой те застрашава. — Долови проблясване на метал, наведе се и взе пистолета. — Извиках те по име, за да се успокоиш.

— Не те чух заради вятъра.

Джейми не се съмняваше. Вятърът започна да се усилва още когато зърна забързаната Оливия с качулка на главата да прекосява града. Сега фучеше през оголените клони на дърветата и придаваше още по-зловещ и мрачен вид на мястото, където се намираха.

— Няма значение. Редно е да се защитаваш от всеки, който те следва в тъмнината. — Пъхна пистолета в джоба. — Няма ли да ме поканиш на чаша чай?

Натрапваше ѝ се, но не възнамеряваше да ѝ позволи да го прогони.

Оливия се поколеба и въздъхна.

— Разбира се.

Закрачи редом до нея, по пътя не разговаряха. Пътеката пълзеше нагоре, а в далечината се чуваше морето. Стигнаха билото на хълма пред тях, близо до мястото, откъдето започваше тресавището, се появи скромна малка къща. Тук вятърът вееше още по-силно и Оливия неволно залитна. Джейми понечи да я хване, но тя само сведе глава и се загърна още по-плътно с пелерината.

Колкото повече приближаваха каменната постройка, толкова по-малко я харесваше. Намираще се близо до ръба на скала, обърната към морето — по-скоро към делтата на Темза — реката, която петдесетина километра по-нагоре, течеше забързано през Лондон. Пооредял жив плет и няколко нискостеблени дървета трябваше да спират вятъра, но малката къща стоеше изолирана.

Забавиха крачка, докато я приближаваха. Оливия започна да рови в джоба за ключа, но Джейми вдигна ръка, за да я спре.

— Доста е отдалечена.

— Знам.

Извади ключа.

— Сигурна ли си, че е безопасно?

Къщата бе отдалечена и трудно се намираще, но веднъж открита, нямаше кой да ти се притече на помощ.

Оливия се засмя горчиво.

— Въобще не, пък и не е чак толкова страшно. — Посочи вратата. — Поставям вълнен конец. Ако още е тук, когато се върна, приемам, че всичко е наред.

Наистина под вратата бе застъпено синьо конче. Джейми обаче не остана напълно удовлетворен.

— Значи не възразяваш първо да огледам дали някой не е решил да използва прозорец, за да се вмъкне?

Тя се наклони да възрази, но после само кимна. Джейми взе ключа и влезе, държеше пистолета в ръка. Нужни му бяха едва няколко минути, за да провери всички стаи в малката къща. Имаше една на приземния етаж и втора — над нея. До там се стигаше по тясно стълбище, което по-скоро приличаше на стълба. Всички прозорци бяха

или със спуснати кепенци или заковани с дъски. Нямахше къде да се скрие човек и да чака, дори и под леглото не можеше да намери убежище. Това обясняваше нейното относително спокойствие.

Върна се в приземната стая. Оливия бе запалила камината и светнала две лампи.

— Как се сдоби с това място? — поинтересува се той.

— Рибарска хижа е. — Отиде с чайника до варела с вода в ъгъла и го напълни. — Изчезнал в морето преди няколко седмици. Съпругата му още не е загубила надежда и не иска да я продава, но отвела децата в града. Прекалено самотно и трудно ѝ е било да живее тук без него, предполагам. — Закачи чайника на куката над огъня. — За мой късмет, беше склонна да я даде под наем за няколко седмици.

Оливия все още бе с пелерината, а и Джейми не бе склонен да си свали палтото. Беше доста студено. Забеляза, че не разполагат с много дърва.

— Ще отида да донеса дърва. Може да ни е нужна повече от една чаша чай.

Отвън огледа терена. Близо до малката къща имаше натрупани цепеници, но той мина край тях, отиде до ръба на скалата и погледна. На четири-пет метра по-долу, край тресавището, се виеше тясна пътека. Повърхността на водата тъмнееше в далечината. При прилив лодки навярно стигаха до самата скала, прецени Джейми. Имаше усещането, че хижата е била използвана не само при риболов.

Взе наръч дърва. Терзаеше се, че Оливия се е установила толкова далеч. При цялата привидна безопасност заради изолацията, ако лорд Клери я открие, лесно щеше да ѝ причини каквото зло ѝ е намислил. Джейми си обеща да не я оставя сама. Влезе и нареди дървата до вратата.

— Искаш ли да вечеряш? — Оливия бе извадила две чаени чаши и сега сочеше чиния с няколко парчета пай с месо. — Не е кой знае какво, но засища — добави тя с колеблива усмивка.

На светлината от разгорелия се огън най-после успя да я разгледа добре. Бяха минали почти два месеца, откакто му се бе отдала подобна възможност. Оливия не споделяше дали има грижи и тревоги, независимо от загрижените въпроси на Абигейл и Пенелопе дали всичко е наред. Сега обаче се виждаше колко е бледо и изпито лицето ѝ и това силно го обезпокои.

— За мен само чай, благодаря — отвърна той. Хапна добре в странноприемницата, преди да тръгне да я търси и, ако някой се нуждаеше от храна, то определено бе Оливия. — Но настоявам ти да хапнеш.

Върху лицето ѝ се изписа благодарност. Постави парче пай на металната скара да се стопли. Водата в чайника завря. Захвана се да приготвя чая, а Джейми окачи палтото си до пелерината ѝ. После седна и се загледа в нея. Опитваше се да прикрие и възхищението си, и чувството си за вина.

Много време бе минало, откакто с Оливия бяха оставали насаме. През първите години от брака ѝ това напълно го устройваше. Зърнеше ли я, все едно стрела се забиваше в сърцето му, доколкото бе възможно, направо я избягваше. Постепенно обаче обстоятелствата отново я върнаха в орбитата му, но това не притъпи чувството му за загуба. Дълбоко в сърцето си Джейми подозираше, че Оливия винаги ще приковава вниманието му. Познаваше я от много отдавна и я обичаше почти оттогава. Когато се срещнаха отново, четири-пет години след женитбата ѝ, не се стърпя да не се запита дали подобна искра не гори и в нейното сърце.

Скоро получи отговор на този въпрос. Всеки път, когато се срещаха и се налагаше да са близо един до друг — на събиране, или на улицата, докато чакаха някоя от сестрите му да напазарува — Оливия упорито насочваше разговора към безлични, общоприети теми. Никога нямаше и загатване за нещо по-интимно. Все едно бяха почти непознати, а не двама души, които някога означаваха всичко един за друг.

Това породило у него горчиво чувство за вина. Ако като млад бе потговорен, ако не бе така уверен в способността си да манипулира всичко, както той желае, Оливия никога нямаше да се омъжи за Хенри Таунсенд, а той — от своя страна — да въведе лорд Клери в живота ѝ.

Обстоятелството, че тези двама мъже са приятели, бе достатъчно да накара Джейми да е нащрек, особено след смъртта на Хенри. Отлично знаеше, че Клери трябва да бъде избягван на всяка цена. Но през последното десетилетие Оливия отхвърляше всяка плахо протегната от него ръка и криеше естеството на проблемите си с виконта не само от него, но и от сестрите му. Не желаше помощта му, а и защо да я иска, когато имаше всички основания да се съмнява в

него? Фактът, че го бе потърсила, преди да побегне от Лондон обаче подсказваше промяна на ситуацията — най-вероятно към по-лошо.

Тази мисъл го накара да стане и да вземе пистолета от джоба на палтото.

— Явно си грабнала лопатата в момент на вдъхновение, но ако се опасяваш от преследване, наистина трябва да си въоръжена подобаващо. — Остави оръжието на масата, докато тя пълнеше чашите. — Задръж го.

Оливия потрепери и извърна поглед от пистолета.

— Не го искам.

— По-ефикасен е от лопата.

— Искаш ли да получиш куршум в гърдите още сега? — Постави захарница пред него. — Нямам мляко.

— Доста съм облекчен, че досега не разполагаше с пистолет, но ако ще се защитаваш, не бива да разчиташ на случайно попаднала пред очите ти лопата. Умееш ли да стреляш?

— Да. — Тя въздъхна. — Горедолу.

— Горедолу?

Захарницата бе почти празна. Той си взе съвсем малко.

— Знам как се зарежда пистолет и как да дръпна спусъка. Но прицелването ми е ужасно, а от отката залитам. Дори да успея да стрелям, вероятно ще се озова по гръб, ще се закашлям от барута и ще бъда напълно безпомощна.

Той ѝ хвърли кос поглед.

— Значи не умееш да стреляш истински. Ще поработим по въпроса.

— И това въобще няма да привлече внимание върху мен — промърмори тихо тя.

Джейми започна да разбърква чая си и уж нехайно подхвърли:

— А не го искаш...

Недовършения му въпрос увисна във въздуха.

Защо?

Оливия се размърда неспокойно на стола, изглеждаше нещастна.

— Не, не го искам — промълви тя най-накрая. — Не и точно сега.

— Ще ми кажеш ли защо?

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре.

— Не си ли наясно? След като успя да ме откриеш и да ме проследиш, мислех, че си в течение на всичко останало.

Той се усмихна на киселия ѝ тон. Знаеше доста неща, вероятно дори повече от Оливия, но искаше тя да му каже, да му се довери. Този път нямаше да я подведе, този път нямаше да я остави, докато лорд Клери не попадне в затвора и всички неприятни и мръсни тайни на Хенри не бъдат разкрити и изгорени, а обърканото и напрегнато изражение на Оливия не изчезне. И ако успее да я убеди да му даде още един шанс, той не възнамеряваше да я изгуби отново.

— Всичко? Пенелопе би се изсмяла на подобно твърдение. Дори аз не смея да заявя, че знам *всичко*.

Устните ѝ се разтвориха и за миг си помисли, че тя ще прихне. Смайването обаче изчезна от лицето ѝ и тя се настани по-удобно на стола.

— Как е Пенелопе?

Джейми долови, че измества темата, но реши да го позволи за момент.

— Доста добре, когато я видях за последен път.

— Тя... щастлива ли е? С лорд Атертън, имам предвид. Беше принудена набързо да се омъжи за него, защото се опита да ми помогне и оттогава ме разкъсва чувство за вина.

Вярно. Пенелопе го предупреди за евентуалните притеснения на Оливия. Преди няколко седмици ненадейно бе спасила Оливия от очевидно неприятна, но предварително уговорена среща с лорд Клери. Като отмъщение виконтът разпространи грозни слухове за Пенелопе и именно те доведоха до прибързаната ѝ женитба с лорд Атертън. Джейми бе едновременно потресен и благодарен за преданата и безстрашна лоялност на сестра си към приятелката ѝ.

Пенелопе му призна също, че Оливия най-вероятно е останала с погрешното впечатление за не особено силната ѝ привързаност към лорд Атертън. Истината обаче бе точно обратната и Джейми отлично го знаеше, но Оливия явно бе потънала прекалено надълбоко в своите грижи, за да го осъзнае. Наведе се напред, доволен да разсее завинаги едно от опасенията на Оливия.

— Пенелопе никога не е била по-щастлива. Омъжена е за човека, когото обича. Когато ги оставих, Атертън я държеше в обятията си, а тя гледаше победоносно над света.

Очите на Оливия се разшириха.

— Какво?! Мъжът, когото обича ли? Не, не... Само преди месец го презираше.

Джейми цъкна тъжно с език.

— Само аз ли внимавам? Колкото по-разпалено Пенелопе отрича нещо, толкова повече то е истина. Вероятно е заявила, че го мрази и дори може да се е опитвала да го демонстрира, но не се подвеждай: ако Пенелопе не искаше Атертън, бракът никога нямаше да се състои. Сестра ми по-скоро би избягала при пиратите.

За пръв път Оливия не изглеждаше напрегната, а обърквана.

— Ами... Надявам се да си прав...

— Надяваш се?! — Джейми изсумтя. — Сякаш не познавам собствената си сестра. Чакай да отгатна. Пен ти е казала, че презира — *ненавижда* — Атертън. Обяснявала го е подробно и често. Но някак все се е срещала с него и се е стигало до поредното спречкване, което ти е описвала възмутено. И двамата сме наясно как би се крила зад статуи и дори би избягала през прозореца, за да избегне някого, когото истински презира.

Устните на Оливия трепнаха сякаш се въздържаха да не се усмихне.

— А лорд Атертън държи ли на нея?

— Бих го определил като „луд по нея“, но такъв трябва да е всеки мъж, за да се ожени за Пенелопе. — Оливия ахна смаяно, а Джейми се засмя. — Казвам го в положителен смисъл. Атертън е запленил от нея. Скочи в Темза и рискува живота си, за да я спаси, когато лорд Клери я бутна през борда.

При споменаването на името Оливия застина. Наченките на усмивка изчезнаха, а очите ѝ се изпълниха с ужас.

— Лорд Стратфорд, бащата на Атертън, настоял да пътуват с яхтата му от Лондон до Ричмънд, но едва по пътя Пенелопе и Атертън открили, че лорд Клери чакал в каютата. — Млъкна, но Оливия продължи да седи неподвижна като статуя и с безизразен поглед. — Настоявал да разбере къде си, Ливи. Тя не му казала, а той я бутнал зад борда.

— Боже... Можел, е да я убие.

Тялото ѝ затрепери — все едно има треска и сякаш се състари пред очите му.

— Опитал се е — съгласи се Джейми. Оливия пребледня, но той не възнамеряваше да отстъпи. Ако не бе наясно колко е опасен този човек, сега бе моментът да научи. — И за малко да успее. Водите на Темза са ледени по това време на годината. Ако Атертън не бе прекарвал детството си с плуване да прекосява реката напред-назад... — Сви рамене. — Няма защо да добавям, че Атертън и Пенелопе искат да набучат главата на Клери на копие.

— Дано я получат! — възкликна тя разпалено. — Не съм си представяла...

— ... че е толкова непоколебим ли? — Джейми поклати нетърпеливо глава. — Според мен си наясно. Защо иначе се криеш в Грейвзенд и не искаш да привлечаш внимание върху себе си, макар никой в Лондон да не знае къде си? Помогни ми, Оливия. Клери се опита да убие сестра ми. В Лондон го издирват не само за това, а и защото е причинил смъртта на лорд Стратфорд. — Очите на Оливия се разшириха. — Шокът от скока на сина и наследника му в Темза, където вероятността да загине, е била огромна, се оказал непоносим за графа. Умрял на място, или поне така разправя лорд Клери пред хората. Атертън подозира баща си и Клери в съучастничество, което го поставя в положение да изобличи виконта. Но ти май знаеш още повече за постъпките на Клери и Атертън. Впрочем, по-скоро новият лорд Стратфорд помоли да те склоня да му помогнеш. Едва ли ще се разстроиш, ако видиш Клери да гние в затвора или да увисне на въжето и затова искрено се надявам да ми кажеш с какво те държи в ръцете си.

ГЛАВА 6

Преди да отпътува от Лондон, Джейми се опита да отговори на три жизненоважни въпроса.

Първият бе свързан с Хенри Таунсенд. Преди години, веднага щом Оливия се омъжи за него, Джейми си даде труда да разпита достатъчно, за да е сигурен, че ще се грижи за Оливия. Увери се в приличните му доходи и не особено опетнената му репутация и спря да разпитва. Изпитваше вина, неспособност, а дори и нежелание, да мисли прекалено дълбоко за живота ѝ с друг мъж.

Този път искаше да стигне до дъното на нещата и се оказа, че има много какво да се научи. Не беше никакъв джентълмен, за какъвто го приемаше Джейми. Таунсенд се движеше в разпуснатата среда, част от която бе в ползващият се с лоша слава лорд Клери. Виконтът произхождаше от известен и знатен род, баща му бе адмирал, а брат му, удостоен с доста ордени, бе началник на ескадра. След брака си с дъщеря на херцог бе получил достъп до висшите светски среди, където с арогантното си поведение извоюва почтително отношение, но не и много приятели... с изключение на Хенри Таунсенд. А откакто Хенри почина, лорд Клери проявяваше засилено внимание към вдовицата му.

Това постави пред Джейми втория въпрос. Защо Оливия представляваше интерес за Клери? Не се съмняваше в очевидното: да, Оливия бе красива жена, дори по-красива отколкото бе като момиче. Въпреки арогантността си Клери имаше и славата на настойчив и чаровен кавалер, когато реши, и много жени го намираха за привлекателен. От описанията им Джейми обаче по-скоро гледаше на него като на ястреб: изящен, силен и безжалостен. Но Джеймс Уестън не бе склонен да приеме лековерно, че Оливия ще помоли Пенелопе за двеста паунда и ще побегне от Лондон само защото Клери се опитва да я съблазни.

Търсенето на отговора на третия въпрос разкри най-много отрезвяваща информация. След смъртта на Хенри Оливия бе изоставила къщата си в представителната част на Лондон, това той го знаеше. Вероятно, за да се справя по-добре с вдовишката си рента,

както предполагаше. Но се оказа, че Оливия почти няма доходи. Годишната ѝ рента, предвидена да ѝ осигури удобен живот, бе анулирана тихомълком скоро след смъртта на въззрастния господин Таунсенд, а Хенри загуби цяло състояние на конните надбягвания. Да, Джейми научи за сериозните му загуби, но същевременно Хенри продължаваше да харчи щедро за дрехи, ложи в театъра и изобилие от хубава храна. По грубите сметки на Джейми, Хенри бе изхарчил цялото си наследство за три-четири години, а въпреки това не спираше да живее нашироко, без да трупва големи дългове. Това, само по себе си, беше подозрително. Като се добави и мистерията Клери, картината ставаше още по-мрачна. Джейми не можеше да определи дали Хенри е коравосърдечен, или просто безразсъден, но несъмнено бе оставил съпругата си без пукната пара и на милостта на доста опасен мъж.

По-големият въпрос беше — защо? Благодарение на Атертън Джейми смяташе, че знае отговора, но се нуждаеше от помощта на Оливия, за да го докаже.

— Готова ли си да поговорим за Клери? — попита той предпазливо.

Тя избута стола, изправи се и отиде до камината да провери затоплен ли е паят. Донесе го на масата и доста време посвети да подреди приборите и да налее още чай, макар неговата чаша да бе почти недокосната.

— Няма да те убедя, предполагам, че това не е твой проблем и не си задължен да се намесваш — обяви тя накрая.

— Говориш глупости. — Наведе се към нея. — Той се опита да убие сестра ми. Наистина ли очакваш да се оттегля и да допусна да стори същото и на теб?

При споменаването на опита Клери да убие Пенелопе тя отново трепна. Джеймс не се трогна. Той бе невероятно благодарен, че сестра му и съпругът ѝ са живи и здрави, но не го напускаше предчувствието за коварството на Клери, който не би оставил нещата на случайността, ако Оливия отново попадне в ръцете му. Вероятно бе бутнал Пенелопе през борда импулсивно, разярен от отказа ѝ да отговори на въпросите му. При Оливия обаче... Каквото и да искаше от нея, явно бе готов да рискува всичко, за да го получи.

— Някога ми имаше доверие — продължи той. — Единствената причина да дойда, е да ти помогна, както би постъпил приятел.

— Знам. — Направи пауза сякаш подбираше думите. — Никога обаче няма да си простя, ако нещо се случи с теб, докато се опитваш да ми помогнеш.

— Значи разбираш какво чувствам — отвърна той. — Нима очакваш да отстъпя и да те оставя да поемеш такъв риск? Как ще си простя, ако не предприема нищо, а Клери те нарани? Никога! Освен това... — намигна ѝ в опит да намали напрежението — ... Атертън ми довери неща, които ще ни помогнат да сложим примката на врата на Клери. Не забравяй: не ти предлагам само мъжката си сила, но и завидната ми интелигентност.

Тя бавно се усмихна. Както винаги ставаше, той искаше да ѝ отговори със същото. Лицето на Оливия се променяше, щом се усмихне, вероятно от шеговитите пламъчета в очите ѝ или поради свиването на лявото крайче на устните, или от начина, по който леко свеждаше брадичка. Каквато и да бе причината, тя го бе омаяла преди почти двадесет години и продължаваше да му въздейства така.

— Как да устоя на подобно предложение?

— Няма начин, естествено — съгласи се той със сериозно изражение. — Никой не би могъл да го направи.

Тя наведе глава и бодна пая с вилицата, усмивката ѝ се задържа.

— Какво да ти кажа? Вероятно знаеш повече от мен.

— Какво иска Клери от теб?

— Нямам представа. — Едната вежда на Джейми се стрелна нагоре и тя се изчерви. — Е, мислех, че съм наясно. Поне в началото. След смъртта на Хенри лорд Клери беше много мил. Предложи да ми помогне да приведем в ред делата на Хенри, да се погрижим за дълговете му и така нататък. Ползвах се от услугите на господин Брустър, лондонският адвокат на Хенри, затова обясних на лорд Клери, че ще оставя нещата в опитните ръце на юриста.

Остави вилицата и скръсти ръце в скута.

— После Негова Светост ми предложи други неща: ложата си в театъра, каретата си, при необходимост. — Поколеба се. — Когато реши, Клери е много чаровен и завладяващ. Но постепенно сигурно му омръзна да предлага това-онова, а аз да му отказвам. Един ден се отби и направо заяви желанието си да му стана метреса. Обеща ми къща на „Сейнт Джонс Уд“, множество прислужници, кредит в най-скъпите магазини...

Джейми се вторачи в пистолета си, но се въздържа да отвори уста. Защо Оливия не беше казала на никого за тормоза на Клери?

— Отказах любезно. — Очите ѝ заблестяха гневно. — Той не повярва на ушите си. Как беше възможно жена в моето положение да не го иска? Подозирам, че Клери винаги получава каквото пожелае и ме бе взел за свенлива или лукава. Обеща ми всичко на света, само и само да го приема... Но го направи някак заплашително. Дотогава не се плашех от него, но в онзи ден ме хвана страх и той го видя. Опитвах се да го избягвам, ала от време на време той се появяваше и ме заварваше неподготвена. Никога повече не предложи да стана негова метреса...

Слава богу, помисли си Джейми.

— ... но направи нещо по-лошо. Обяви, че Хенри му дължал голяма сума пари и понеже не сме постигнали *приятелско споразумение* — едва процеди думите, — изходът бил да си ги поиска обратно. Не разполагах, естествено, с въпросните пари, но той не ми повярва. След всичките ми откази да приема издръжка от него, вероятно е помислил, че ползвам скрит частен фонд.

Или е искал да те ужаси още повече.

— Представи ли доказателство за дълга на Хенри?

Тя се изсмя подигравателно.

— Не, естествено! Помолих да престане да ме навестява и да уреди нещата чрез господин Брустър. Съгласи се да го направи, ако му дам документите на Хенри. — Млъкна и го погледна за пръв път, откакто я попита какво иска Клери от нея. — Защо са му на лорд Клери документите на Хенри? Хенри почти не боравеше с документи. Господин Брустър се грижеше за плащането на всички сметки. Кореспонденцията на Хенри беше оскъдна. Липсваше му търпение да седи зад писалището и да пише писма. Не съм го виждала да чете друго, освен спортен вестник или резултатите от конните надбягвания.

Умен мъж. Джейми се досещаше какви ги е вършил Хенри и да остави куп писма щеше да е опасно.

— Лорд Клери не ми повярва и за това. — Погледна недокоснатата си вечеря. — Продължавам да не съм наясно какво иска, но се опасявам, че ще ме преследва, докато умра.

— Пенелопе ми разказа за спречкване между теб и лорд Клери в Лондон.

Внимателно подбра думите и го изрече нежно, но Оливия трепна.

— Да — отвърна тя дрезгаво. — Беше по-скоро уговорена среща. Лорд Клери настойчиво повтаряше, че ще ме съди заради дълга и ще попадна в затвора. Загатваше за мои ценни притежания, върху които неприкрито предявяваше претенции. Но аз нямам нищо такова! Накрая приех да се видим една вечер и веднъж завинаги да му обясня, той обаче го прие като отстъпление от моя страна... — Отчаяно наведе глава и кичур скри лицето ѝ. — Всъщност... отговаряше донякъде на истината. Надявах се това да го усмири и да разбере, че не представлявам интерес за него и не ме желае истински. В този момент... Пенелопе отвори вратата. Като пълна страхливка избягах и чак по-късно си дадох сметка, че тя не ме е последвала. Клери *не ѝ бе позволил* да се измъкне. Изоставих я на гнева му и...

Направи ѝ знак да спре.

— Пенелопе не те вини.

Оливия затвори очи, изглеждаше сякаш изпитва силна физическа болка.

— Само защото лорд Атертън е бил там и я е спасил.

— Всички имаме нужда някой да ни спаси понякога — отбеляза той нежно.

Колебливо, почти изплашено, тя вдигна очи. Джейми посрещна въпросителния ѝ поглед уверено и с надежда тя да му повярва.

— Какво направи Клери, за да побегнеш в Кент? — попита той.

Дълбоките сини очи на Оливия не се откъснаха от неговите.

— Не предприе нищо директно. Неочаквано получих доста странна пратка от господин Арманд, адвокат в Грейвсенд. Наскоро бил наследил практиката на друг адвокат, вече покойник, и докато подреждал делата му, открил дневник на Хенри. Е, тъкмо него ми изпращаше. Изненадах се, защото не бях чувала Хенри да споменава друг адвокат. Бащата на Хенри бе наел господин Брустър и той уреждаше всичко, за което знаех. Семейство Таунсенд обаче са от Кент и е възможно покойният адвокат, господин Чартърс, да е движил нещата им в провинцията. Но дневникът се оказа много странен. Въобще не бе в стила на Хенри да води дневник, а и не съдържаеше обичайните неща, каквито един джентълмен би описвал. Господин Брустър бе заминал на почивка във вилата си извън Лондон, но понеже

изгарях от любопитство, го навестих там. По неговите думи не знаел нищо, но не съм сигурна дали беше докрай искрен. — Стисна устни. — Затова пропуснах сватбата на Пенелопе, а на всичко отгоре не научих нищо.

— Дневникът още у теб ли е?

Тя кимна.

— Когато не узнах нищо от господин Брустър, реших да навестя господин Арманд. Най-малкото да прибера документите на Хенри и евентуално от тях да науча нещо. Пък и си правех сметки... да избягам за известно време от погледа на лорд Клери. — Тонът ѝ стана суховат. — Но адвокатът не само ми каза, че бил изгорил всичко, а настоя и да му върна тефтера! Бил ми го пратил по погрешка. — Свъси вежди. — Господин Чартърс оставил изрични указания как да се процедира с документите на клиентите му след смъртта му, а Хенри бил съгласен да се унищожи всичко. Нямаше навика да ми обяснява постъпките си, но не допускам да е възнамерявал да ме остави на милостта на лорд Клери и без пукната пара на мое име!

Джейми протегна крака. Подозираше, че Хенри Таунсенд не се е замислял особено за положението на Оливия. Две седмици упорито събирал всякакви мълви, клюки и публични тайни, до които успя да се добере. Сестра му Пенелопе и особено съпругът ѝ го въоръжиха с много добра отправна точка и всичко научено по-късно само потвърждаваха първоначалните сведения. Нищо от думите на Оливия тази вечер не влизаше в противоречие със събраните досега факта.

Онова, което предстоеше да ѝ каже, нямаше да подобри мнението ѝ за покойния ѝ съпруг и засега се колебаеше доколко ще ѝ помогне да се отърве от Клери. Единствено бе сигурен, че заедно с Оливия ще съумеят да решат загадката.

— Добре си постъпила, като си споделила с Пенелопе тревогите си — подхвана той. — Също е голям късмет, че тя се омъжи за сина на Стратфорд. След смъртта на графа Атертън изведнъж получи достъп до всички тайни на баща си и за разлика от Хенри, графът на Стратфорд е трупал документи. Атертън едва е започнал да ги сортира, но вече му е ясно, че Клери до голяма степен е помагал на баща му да се сдобие с голямо количество ценни предмети на изкуството, ала по съмнителен начин. Като се има предвид интереса на Клери към теб

след кончината на Хенри, подозирам, че покойният ти съпруг е част от операцията.

Върху лицето на Оливия се изписа дълбоко объркване.

— Каква операция?

Джейми се усмихна тъжно.

— Хенри е бил контрабандист.

ГЛАВА 7

Оливия се поколеба дали е чула правилно.

— Какво? — попита тя глупаво. Поклати невярващо глава. — Не. Хенри почти не напускаше Лондон. Изключено е да се е занимавал с контрабанда...

— Но когато е пътувал, е идвал в Кент, нали? — Джейми кимна. — Да навести родния си дом, да засвидетелства уважение към старите познати... и евентуално да се срещне с хората, които са му правили доставки в Англия.

Сърцето ѝ се разтуптя. Да, тефтерът изобилстваше с вписвания, които приличаха на плащания. Появи се и тайнствен адвокат в Кент, оставил нареждане всичко да бъде изгорено. След смъртта на Хенри щедрите приходи внезапно секнаха.

— Какво искаш да кажеш? — прошепна тя.

Джейми се облегна на стола. Светлината от лампата падна върху черната му коса, привлекателно разрошена от вятъра. Неочаквано я обзе силен копнеж, когато той отметна глава и се засмя кисело.

— Не знам нищо със сигурност. За част от нещата само гадая. Фактите обаче съвпадат, а и Атертън ще отговори на още въпроси, след като изготви каталога на колекцията на баща си.

— Кажи ми догадките си — помоли тя.

Пълните му със съчувствие очи срещнаха нейните.

— Не са особено ласкави за покойния господин Таунсенд.

— Едва ли е по-лошо, отколкото вече подозирам — отвърна тя искрено.

Беше ѝ минавало през ума, че става дума за шантаж. Хенри общуваше със съмнителни типове и вероятно е знаел някои от тайните им.

Джейми сви устни.

— Права си. — Кимна към недокоснатата ѝ вечеря. — Не оставяй да изстинее.

Оливия погледна с изненада храната пред себе си и взе вилицата. Перспективата да получи някои отговори или поне информация

възвърна донякъде апетита ѝ.

Известно време Джейми мълча. Взираше се пред себе си и сякаш подреждаше мислите си.

— Добре. Ще започна с лорд Стратфорд, защото най-напред това чух от Пенелопе и Атертън. Стратфорд беше известен покровител на изкуствата. Имаше око за обещаващи художници, а имението му е пълно с впечатляващи картини и скулптури. Атертън потвърди, че графът имал частна галерия. Толкова „частна“, че единствено Стратфорд ѝ се наслаждавал. Атертън е влизал там няколко пъти като дете, преди баща му да реши, че вкусът му към изящното не е достатъчно рафиниран. Сега, като господар на Стратфорд Корт, естествено я гледа, когато поиска. Колкото и да са забележителни произведенията на изкуствата из имението, те не могат да се сравняват с онези в частната галерия. Една от сестрите на Атертън се омъжи за художник и според него няколко от картините са страшно скъпи, но произходът им е неясен. Сред документите на графа няма разписки за покупката им и това е доста странно. Обичайно е налице да има кореспонденция с търговец, предишен собственик или със самия художник. Неизвестно е как тези произведения са попаднали в Стратфорд Корт. Атертън спомена и друго интересно. Близко до имението му в Ричмънд има малка пещера недалеч от реката. Когато Клери се опитал да убие сестра ми, а Атертън скочил след нея, стигнали до брега и се подслонили в пещерата. На дневна светлина Атертън видял сандъци подходящи за съхранение на картини. Пещерата се намира на парцел, с който старият граф се сдобил преди години, но нито го разчистил, нито го продал, нито стъпвал там. Оставил го пуст и див и, според Атертън, по този начин е криел пещерата. Всякакви картини са могли да бъдат доставяни по реката в Ричмънд, да бъдат съхранявани в пещерата, а в удобен момент графът или доверен слуга да ги е изнасял. Кой ще обърне внимание на малка лодка, прекосяваща реката, а и пътуването е достатъчно кратко да бъде извършено през нощта.

— Но Хенри не познаваше лорд Стратфорд — изтъкна Оливия.
— Виконт Клери бе един от най-високопоставените му приятели. Щях да запомня, ако сред тях имаше граф.

Джейми разтърка слепоочията си.

— Права си. Клери обаче е познавал и двамата. Преди да бутне Пенелопе зад борда, виконтът ѝ казал, че ти притежаваш нещо, което не само той иска, но и Стратфорд. Според мен Клери е посредникът между контрабандиста — Хенри — и купувачи от рода на графа на Стратфорд.

На нея ѝ беше все така трудно да го повярва.

— Възможно е... Но откъде Хенри се е снабдявал с контрабандните предмети? Откъде въобще е знаел как се върти контрабанда? Никога не е проявявал интерес към изкуството.

Хенри бе получил обичайното за един джентълмен образование: известно пребиваване в чужбина като млад, ала Оливия не бе забелязала това да е оставило някакъв отпечатък върху него. Мъжът ѝ проявяваше интерес към забавленията и удобствата, поддържаше изба с подбрани вина и очакваше от нея да устройва заслужаващи вниманието приеми. Занимаваха го много повече конните състезания, отколкото политиката, новините или литературата, но държеше винаги да е добре облечен. Оливия често се оттегляше в стаята си с книга, а Хенри отиваше във „Воксхол“ или на театър.

— Изразявам предположение и не е изключено напълно да греша — предупреди Джейми, — но братът на лорд Клери е началник на ескадра и след края на войната е прехвърлен в Кале. По това време контрабандната търговия е била в разгара си и, ако английският началник на пристанището е бил склонен да си затваря очите, докато товарят контрабандна стока на британски кораб, отплаващ за Англия... — Сви рамене. — Оттам лесно се стига до Грейвзенд, където действат не един и двама контрабандисти. Веднъж разтоварена в Кент, стоката е могла да бъде дискретно разпратена из цяла Англия.

— Но какво са пренасяли незаконно? — поинтересува се тя. — Теорията ти как предметите са стигали до Англия е приемлива, но откъде са идвали?

— Най-вероятно от Париж. Там е изумителният музей на Бонапарт, препълнен със съкровища от всички покорени държави. Уелингтън разпоредил всички плячкосани художествени творби да бъдат върнати, ала докато издаде декрета, стотици вече липсвали. Без съмнение някои колекционери в Англия са скръцнали със зъби от яд, когато го е направил, но същевременно биха се възползвали от всяка възможност да се доберат до част от тези произведения.

Оливия поклати бавно глава.

— Описваш огромна мрежа от крадци, контрабандисти и лъжци. Никога не съм смятала Хенри за човек с безупречен морал, но това... Просто не го вярвам.

— Не е изключено и да греша, разбира се — подметна Джейми нехайно.

Сега вече Оливия се досети: той знаеше далеч повече, отколкото ѝ казваше, при това го съобщаваше доста самоуверено.

— Дори да успея да докажа нещо от това, какво ще постигна? Клери разполага с могъщи връзки. Ще бъде моята дума срещу неговата и тази на целия му род. И ако си прав в предположението си, че британски граждани — богати и влиятелни хора — се облагодетелстват от подобна контрабанда, се съмнявам дали нещо ще се промени. Дори лорд Атертън да е склонен да изобличи ролята на баща си, едва ли други ще последват примера му. Ще ме нарекат злостна лъжкиня.

Известно време Джейми не ѝ отговори.

— Честно казано — подхвана той предпазливо най-накрая, — пет пари не давам за тях, които и да са и колкото и да са. Целите ми са прости: да пратя Клери в затвора и да те освободя от всички последствия от действията на Хенри. Другите участници да правят каквото щат.

Тя се засмя отчаяно.

— Колко простишко звучи! Ще ми се и аз да гледах така на нещата.

Джейми скочи рязко от стола и го запрати далеч зад гърба си. Постава длани върху плота на масата и я фиксира с изпепеляващ поглед.

— Не се съмнявай в мен! — заповеднически изрече той. — Каквото и да е нужно, ще се постарая този мъж да бъде наказан за онова, което ти е сторил. Заклевам се да те измъкна от тази каша. Само да... — Млъкна и ръцете му се напрегнаха, сякаш щеше да отмести масата и да сграбчи *нея*. — Ще се справим, Ливи — обеща той с покротък тон. — Давам ти дума.

Тя само отвори широко очи и кимна.

Джейми я изгледа продължително, вдигна стола и седна отново.

— Спомена тефтер, изпратен от адвоката. У теб ли е?

— Аз... Да...

— Да го разгледаме ли, за да се опитаме да разгадаем загадката в светлината на новата ми теория?

Сърцето ѝ все още биеше лудо от внезапната му напрегнатост и необичайната му близост. Оливия стана и се постара да възстанови част от дистанцията помежду им, независимо от усещането, че нещата никога няма да са каквито бяха. Хвана я неподготвена и сега тя не бе в състояние да забрави как се е надвесил над нея, как лешниковите му очи блестят от страст, а ръцете му — готови да я обгърнат. Не бе стоял така близо до нея от години.

Отведе го до ъгъла на стаята, където в груб шкаф бяха събрани чинии и спално бельо.

— Случайно открих мястото — обясни тя.

Клекна до шкафа. Пъхна пръст в дупка на една от дъските и я вдигна. Тя щръкна само няколко сантиметра, но Оливия я изхлузи и разкри тясна кухня в камъка отдолу. Там лежеше изпратеният от господин Арманд тефтер. Извади го и върна дъската обратно.

Джейми ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да стане, ала Оливия се престори, че не е забелязала жеста. И без това стоеше прекалено близо до нея. Тя пъхна тефтера в ръцете му.

— Водил е счетоводни записки. Ясно е дори за мен. Но не ги разбирам.

Той разлисти страниците.

— Името на Клери, предполагам, не фигурира.

— Не.

Изрече го почти пискливо. Той не бе отстъпил и тя се озова в капан между тялото му и шкафа отзад. Докато вниманието му бе насочено към тефтера, Оливия бе погълната изцяло от Джейми. Безпомощно гледаше как пръстите му прелистват страниците, красивите му ръце, които някога я държаха така нежно и страстно. Изневиделица си припомни, че и с двете си служи еднакво добре, като юноша забавляваше нея и сестрите си, като пишеше глупави бележки с едната ръка, а после също толкова смешни отговори, с другата. Сега от време на време разсеяно свиваше едната си длан, за да прогони болката от удара с лопатата.

С известно усилие отмести очи. Трудна, но необходима бе клетвата, изречена пред самата себе си, да не го докосне никога повече.

Дори най-бегъл допир, израз на любезност или приятелство, щеше да бъде изпепеляващ спомен как някога е бил много повече от неин приятел.

— Това е същински подарък от Бога — промърмори Джейми и я стресна.

Той четеше написаното, обзет от стремеж да ѝ помогне, докато тя се опитваше да скрие в каква степен той продължава да ѝ въздейства.

— Нима? — Оливия се насили да се усмихне. — Радвам се. Време бе късметът ми да се обърне.

Неволно трепна от думите си. Хенри често казваше точно това с голям апломб, а се оказа съвършено неправ.

Джейми само се ухили.

— Оставам тук тази вечер.

Тя отстъпи разтревожена.

— Какво?!

— Не, не — побърза да добави той. — Нямах предвид... това. Трябваше да те попитам. Смятам, че не бива да оставаш тук сама. Ако Клери или друг те открие, наоколо няма кой да ти помогне.

— Не възнамерявам да се задържам достатъчно дълго, та да ме открие...

Ала Джейми я намери. Беше умен и изобретателен и добре я познаваше, а Клери бе безскрупулен и настойчив. Щом Джейми успя да я открие, защо да не сполучи и Клери? Изведнъж чу фучащите през усамотената къща повеи на вятъра и цялото бремене на задачата, с която се бе захванала, я притисна.

— Надявам се да е така — увери я Джейми, — но във всеки случай ще бъда далеч по-спокоен, ако позволиш да спя пред камината.

Пред камината, разбира се. Руменина заля лицето ѝ, като си даде сметка как веднага си представи, че той ще сподели единственото легло с нея. Явно изобщо нямаше подобно намерение.

— Добре.

Горе, под стряхата, имаше навит сламеник. Джейми го свали и го разстла близо до камината. Оливия раздигна остатъците от вечерята, а той подреди помещението по свой вкус: залости кепенците и вратата, после премести масата между сламеника и входа. Провери пистолета и го остави под ръка. Оливия донесе одеяла и възглавници и приготви

импровизирано легло на пода. Не остана особено доволна. Сламеникът, очевидно предназначен за децата в къщата, изглеждаше нелепо малък за човек с ръста на Джейми.

— Май няма да ти е особено удобно — промълви тя извинително.

— Далеч от вятъра и близо до огъня, така разбирам аз удобството. — Беше примъкнал до камината един от столовете. — Благодаря, Ливи.

Тя затвори очи. След като изчезна, без да каже дума, постави живота на сестра му в опасност и накрая го нападна с лопата, а той я последва да ѝ помогне, Джейми ѝ благодареше за разрешението да спи на пода.

— Късно е — отбеляза той тихо. — Време е да си легнеш.

Тя се поколеба, после кимна. Изкара дълъг ден и изведнъж се почувства изтощена. От седмици изпитваше усещането, че тъмен облак приближава застрашително над нея и едва дишаше от страх да не я задуши накрая. През последните няколко часа обаче тази заплаха малко се разсея, прогонена от непоклатимата убеденост на Джейми. Той я разсмя, разсея тревогите ѝ относно Пенелопе, а сега обеща да я измъкне от тъмните дела на Хенри — каквито и да бяха — и да изгони тъмния облак завинаги. Прекалено много промени само за един ден. Освен това прехвърли и тефтера на Хенри, но почти нищо не разбра. Наистина бе най-добре Джейми самостоятелно да се запознае с него, без нейните внушения.

— Така и ще постъпя. Лека нощ.

Качи се и се приготви да ляга. Загаси лампата, лежеше в тъмнината, заслушана във вече познатия вой на вятъра, но сега чуваше и друго: стъпките му долу. Леко тупване, последвано от второ — значи си бе свалил ботушите.

Неволно в съзнанието ѝ изплуваха спомени: Джейми си сваля жакета, ризата и накрая — панталоните. Но спомените ѝ се отнасяха за разсъбличащ се в топъл летен следобед млад мъж, все още слаб и върлинещ, днешният Джейми бе широкоплещест и силен. Въпреки съпротивата ѝ съзнанието ѝ се питаше как ли изглежда сега, без риза и дрехи, изтегнат пред камината, чиято светлина хвърля златисти отблясъци по тялото му. Колко по-различен щеше да е животът ѝ, ако...

Оливия придърпа одеялото над главата си, за да прогони сподавените въздишки — и мисли — и най-накрая успя да заспи.

* * *

Събуди се след изненадващо дълбок сън. Слънцето надничаше през прозорчето под ниския таван. Нещо я накара да затаи дъх. Леко тропване оповести отварянето или затварянето на входната врата и тя си спомни всичко: Джейми беше тук.

Оливия издиша. Беше доволна, истински доволна от присъствието му. Нервите ѝ се изопваха при мисълта да е все сама, да се тревожи да не би всеки момент Клери да се появи зад ъгъла със застрашителен вид и зловеща усмивка. Присъствието на Джейми също изопваше нервите ѝ, но поради съвсем друга причина. Тя не се страхуваше от него. И дори да не попречи на Клери да я открие, присъствието му ѝ вдъхваше кураж, че ще оцелее при такава среща.

Слезе, облечена и овладяна, а той вдигна поглед и ѝ се усмихна.

— Добро утро.

И тя се усмихна неволно. Клекнал пред наскоро запаления огън, държеше филийка хляб на шиш. Тя се приближи с благодарност към камината — поради студа горе виждаше дъха си — и огледа какво приготвя.

— Хляб и сирене, а?

— Не е обикновен хляб и сирене. — Издърпа шиша и постави хляба върху чиния. — Опитай го, но внимавай: сиренето пари.

Оливия отхапа въодушевено. Сиренето се бе разтопило и попило в препечения хляб.

— Много е вкусно — промълви тя и отново отхапа.

— Знам. — Джейми извади втора филийка от огъня. — Като самотен и тъжен студент, далеч от дома и трапезата на мама, с приятелите ми препичахме какво ли не на огъня, когато бяхме гладни. Ябълките и крушите се получаваша най-добре. И хлябът ставаше хубав, но когато един ден сложихме сирене отгоре...

Затвори очи и на свой ред отхапа с блажено изражение.

Побиха я леки тръпки. От интимното действие да закусват заедно въздухът сякаш се сгъсти. През всичките тези години това

можеше да е животът ѝ, това и много повече. Сърцето ѝ отново натежа от мисълта за всичко изгубено.

Джейми отвори очи.

— Освен това запасите в килера ти са оскъдно малко. — Дори да бе доловил някаква промяна в атмосферата, той не се издаде. — Яж, Ливи.

Тя наведе глава и се подчини. Разстройваше се от мисълта, че още я преследват видения, които той сякаш тактично бе забравил. В края на краищата тя настоя да останат само приятели и се стараше да спазва уговорката, дори ѝ се искаше да е така. Вече бе късно, за каквото и да е друго и най-добре да го запомни.

— Снощи прочетох дневника на Хенри. — Замълча и хвана парче сирене, преди да падне от хляба. — Ако не е бил контрабандист, значи се е занимавал с други тъмни дела. По мои груби изчисления през последните две години от живота си е платил около две хиляди паунда.

Оливия се задави.

— *Колко?!*

Побутна към нея чаша, пълна с чай.

— Две и двеста, по-скоро. Не са отбелязани приходи, но вероятно господин Брустър разполага с тези данни.

— Той отрече...

Джейми сви рамене.

— И аз не бих признал. Ако цената за транспортирането на стоката е била две хиляди, приходът от продажбите трябва да е превишавал поне десет-дванадесет хиляди.

Тя остави филийката.

— Изключено е.

— Трябва да прегледаме книгата на господин Брустър, за да разберем, а се обзалагам, че вече ги е скрил добре, ако не ги е унищожил. — Млъкна, забелязал изражението ѝ. — Според теб невъзможно ли е човек да изхарчи десет хиляди за две години? Помисли, Ливи. Напълно реално е. Особено като се има предвид на колко хора трябва да бъде платено за мълчанието. Но това сега няма значение.

Умът ѝ работеше трескаво. С горчивина си спомни за анулираната си годишна издръжка. Ако през ръцете на Хенри са

минавали такива средства, едва ли се е нуждаел от оскъдната ѝ рента, но той бе посегнал и на нея.

— Защо?

— Цяла нощ мислех по въпроса. Защо те преследва Клери? Очевидно Хенри е бил важна част от операцията и след смъртта му веригата е била сериозно разстроена. Спомена как всичките му други приятели са се изпарили. Само Клери е продължил да се навърта наоколо. Като се изключат... противните му предложения, той иска нещо от теб. Влязъл е в конспирация с лорд Стратфорд да качат сестра ми на яхта, където са я притиснали да му даде информация за теб и е споменал, че Стратфорд не по-малко от него държи да те открие. Ти никога не си срещала лорд Стратфорд, следователно той не е искал нещо лично от теб. Клери и Стратфорд имат предвид нещо друго, някакъв предмет, който според Клери е у теб. — Джейми направи пауза при вида на силно пребледнялото лице на Оливия. — Според мен Хенри е внесъл нещо контрабандно в Англия точно преди смъртта си, не е успял да го достави и сега Клери го издирва.

— Това вече е прекалено! — възмути се тя. — Естествено, че нямам нищо общо с това, но той не би ми повярвал!

— Изобщо не става въпрос да убеждаваме лорд Клери да те остави на мира — отвърна Джейми. — Предметът, ако съществува, въобще не му принадлежи. Дори да е у теб, едва ли ще го поканиш да го вземе и да му пожелаеш, всичко най-добро.

— Прав си. — Тя се поуспокои малко. — Но явно възнамеряваш да използваш този мистериозен предмет по някакъв начин. Как точно?

— Прекалено добре ме познаваш — възхити се той. — Или нечестната ми природа съвсем е започнала да си личи.

Тя се засмя, макар и неохотно.

— Първото, надявам се! Но известна нечестност би била от полза в момента.

Очите му потъмняха, а усмивката избледня. По лицето му за миг пробяга болка, но веднага изчезна. Заговори с обичайния си тон:

— Никога не съм успявал да скрия нещо от теб. Планът ми сега обаче не е най-съвършеният, признавам. — Протегна ръка и започна да изброява, като отмяташе пръст след пръст. — Първо: не е изключено такъв предмет изобщо да не съществува. Клери може напълно да греши, но както казваш — едва ли ще го убедим. Второ: дори да

съществува, не знаем абсолютно нищо за него. Трето: не е у нас и не разполагаме с нещо, което да подведе Клери да се разкрие. Четвърто...

— Какво? — подкани го тя, защото той замлъкна.

— Четвърто... — Джейми избягваше втренчения ѝ поглед. — При търсенето вероятно ще привлечем още повече внимание. Не знаем кой друг подозира, че Хенри е укривал разни вещи.

Оливия отпусна рамене, тъмният облак отново надвисваше над нея. Не ѝ стигаше Клери, а съществуваше вероятност и други да дебнат дали не разполага с някои от контрабандно пренесените от Хенри ценности.

— Най-добре да избягам в Америка — обяви тя мрачно. — Едва ли ще е по-страшно от тук.

— Резервен план никога не е излишен. — Джейми бутна тефтера към средата на масата, Оливия го погледна с голяма неохота. Не е ли най-добре да го хвърли в огъня? — Все пак според мен имаме добри шансове. Как се казва адвокатът, който те отпрати вчера?

— Господин Арманд. Но по неговите думи е изгорил всичко от господин Чартърс, истинският адвокат на Хенри.

Джейми кимна.

— Без съмнение така ти е казал. Баща ми беше адвокат. Те не унищожават безгрижно документи на клиенти. Дори напротив. Повечето адвокати съхраняват документите много по-дълго от необходимото. Досадно е да се сортира какво да бъде унищожено и какво — съхранено. Далеч по-лесно е да държиш всичко прибрано настрана. Дори господин Арманд да знае, че разполага с доказателства за незаконни действия, които клиентът му иска да бъдат унищожени, той вероятно още пази част от документите, като доказателство за своята невинност, ако не друго. Помисли какви подозрения биха се насочили към него. Откупил е практиката на господин Чартърс, помагач и укривател на контрабандисти. Известен ли му е бил този факт, когато е поел практиката на колегата си? Ами ако това е една от причините за интереса му към нея? Например да е търсил достъп до документите с цел лично облагодетелстване...

— Да — успя да се обади Оливия, — това определено е измама.

— И не е изключено, когато става въпрос за толкова много пари.

Не бе се замисляла за това. Едва осмисляше сумите, споменати от Джейми. Настроението ѝ помръкна, като си представи всички

лъжци и мошеници, с които си бе имала работа. Хенри, себичен и лъжлив негодник. Клери — противен и жесток. Господин Арманд и вероятно господин Брустър я лъжеха преднамерено, без да ги е грижа на какви опасности и бедност я излагаха. И всичко това, за да успеят тези хора да прикрият действията си.

— Ливи? — Нежният тон на Джейми прекъсна мрачните ѝ гневни мисли. Премигна и го погледна. — Отнесе се — отбеляза той. — Не се отчайвай. Не е безнадеждно.

Ако не беше, то се дължеше единствено на него. Колкото и да внимаваше Оливия, не можеше да отрече несравнимо по-големия си шанс да надхитри Клери с помощта на Джейми. Само той вярваше, че тя ще се измъкне от тази бъркотия и бе готов да рискува своята безопасност, за да ѝ помогне, дори след като го цапардоса с лопатата. Едно гласче в съзнанието ѝ нашепваше за риска да загуби така трудно установената дистанция и колко ще се разкайва години наред, ако Джейми отново разбие сърцето ѝ. Ала в момента Оливия твърдо вярваше, че си заслужава да рискува. В края на краищата от дълго време успяваше да запази своята овладяност в присъствието на Джейми.

Наведе се напред и го фиксира с поглед.

— Какво ще предприемем? Имаш идея, предполагам. Надявам се да е непочтена и измамническа.

Приятно изненадан той вирна вежди.

— Надяваш се?

— Щом господин Арманд, Клери и всички останали ме мамят и тормозят, нямам никакви угризения да ги лъжа и аз. Какво да направим?

Усмивката му стана още по-широка.

— Аргументите ти ми допадат. Определено ще прибегнем до някои лъжи. И никой никога няма да те тормози повече.

ГЛАВА 8

Съставеният от тях план бе хем много простичък, хем плашещо дързък.

Джейми стоя до късно, за да изчете дневника на Хенри от кора до кора. Не откри данни, опровергаващи теорията му, че Хенри е бил контрабандист, но и не попадна на нещо, което да го потвърждава. Всяко вписване бележеше плащане на някого, но нито едно вписване не отразяваше получени средства. Някъде трябваше да съществува тефтер с приходите, в който да фигурират клиентите на Хенри. Ако лорд Стратфорд и Клери са сред изброените, това вещаеше опасност за него, но Джейми предпочиташе да знае, за да се предпази от следващи заплахи.

Проникването в кръга на контрабандистите едва ли щеше да помогне с нещо на Оливия. Малко вероятно бе Клери да е поел подобен риск, особено ако се стремеше единствено към личните документи на Хенри. По-логично бе да иска нещо друго, много по-ценно, но се нуждаеше от документите, за да го намери. Това означаваше, че Оливия трябва да се добере до тях преди него.

— А тъкмо тези книжа е задържал господин Арманд — досети се тя, след като го изслуша.

— Вероятно. Но продължавам да мисля, че лондонският адвокат знае повече, отколкото ти е съобщил.

Тя стисна зъби, а очите ѝ заблестяха. От обзелия я гняв цветът на страните ѝ се възвърна, а нещо в Джейми трепна. Изчезна напрегнатото ѝ изражение, което виждаше напоследък.

— Арманд е по-близо, затова ще се заловим първо с него. Едва ли щеше да ти прати този тефтер, ако знаеше съдържанието му. Тук е отбелязана контрабанда, осъществявана поне две години.

Оливия погледна злобно към тефтера.

— Все още не ми се вярва...

— Възможно е и да греша — сви рамене Джейми, но се съмняваше.

Как иначе да обясни вписвания от рода *Десет паунда, шест шилинга на кап. Б. (Мадона)*? Хенри Таунсенд очевидно бе нагъл тип, щом беше вписвал открито на кого от местните е плащал било за укриване, било за пренасяне на незаконна стока. В момента това бе добре дошло за Джейми, защото улесняваше задачата, с която той и Оливия се нагърбиха.

— Според теб обаче не е изгорил всичко — върна се Оливия към основния въпрос. — Смяташ, че при Арманд има още полезна информация.

— Бих се обзаложил на голяма сума.

Тя стисна устни и процеди:

— Значи ме е излъгал.

— Вероятно.

— Няма да се повтори — зарече се тя. — Връщам се в кантората му.

Джейми се усмихна. Именно това бе планът му и за негова радост Оливия го прие.

— Редно е да го направим. Ние ще...

— Не. — Оливия избегна смаяния му поглед. — Не ние, Джейми. Сама ще се справя.

Той моментално свъси вежди.

— Няма да отидеш сама!

— Защо не? — Взе тефтера. — Дотук успех.

Готов да възрази, Джейми стисна ръце в юмруци, за да не си отвори устата. Тя, естествено, беше права. Нито сплашванията на Клери, нито безотговорното отношение на Хенри я отказаха. Нещо повече: пое съдбата си в свои ръце, побягвайки тайно от Лондон, за да проведе собствено разследване, а когато се почувства застрашена, се защити яростно. Оливия въобще не бе толкова безпомощна, колкото я мислеха мнозина.

Що се отнася до него, той искаше да ѝ се притече на помощ и да ѝ спести всякакви по-нататъшни неприятности, но трябваше да си напомня, че няма право да ѝ се налага. И не на последно място: щом се бореше отново да спечели доверието ѝ, не биваше да я командва. Още от дете Оливия не обичаше да се държи така с нея и най-вероятно щеше да го постави на мястото му, ако се опита да го стори сега. Колкото и да му бе неприятно, се съгласи.

— Щом така предпочиташ. — Тя го погледна изпитателно, но той само кимна. — Най-добре е да запазим в тайна нашето познанство. Клери не ме е срещал и надали ще следи действията ми.

Хрумна му също, че най-вероятната реакция на Клери към всеки помагач на Оливия ще е пистолетен изстрел в главата. С колкото повече анонимност се обгърнеше Джейми, толкова по-полезен щеше да бъде. Но така не му оставаха много възможности да измъкне нещо от Арманд, затова накрая се споразумяха за смел, но семпъл план. Оливия си сложи пелерината и шапката, и с решителен и уверен вид се отправи към градчето. Джейми я следваше на безопасно разстояние чак докато тя стигна края на Грейвзенд и вече се намираще съвсем близо до адвокатската кантора. Той се съгласи тя да се изправи пред адвокатата сама, но, по дяволите, нямаше да позволи да върви незащитена, докато Клери е на свобода. Ако нещо ѝ се случеше, никога не би си го простил.

Тя зави зад ъгъла и пое по главната улица. Джейми сви в обратна посока и намота шала още по-плътно около лицето си. Преди всичко се налагаше да измъкне Оливия от изолираната малка къща. След като той я откри, какво би затруднило и друг? Тръгна да търси Оливия въоръжен с малко информация от Пенелопе. Най-важното бе, че родът Таунсенд е от Кент, и по-специално от Рочестър. Това значително ограничи диренето му, но и едва ли бе голяма тайна. По чиста случайност господин Арманд се подвизаваше относително близо до Лондон, а не в някое от малките селища, пръснати по бреговата ивица на Кент. Но местонахождението му представляваше и нож с две остриета, така че колкото по-скоро Оливия напусне Грейвзенд, толкова по-добре.

Тръгна да заобикаля градчето по крайбрежния път и накрая спря пред малка постройка в края на редичка от тесни къщи, сгушени близо една до друга и с доста окаян вид. Джейми потропа на вратата и изчака. От комина се виеше дим, боята по вратата се лющеше, а пердетата бяха спуснати. След няколко минути отвори жена. Макар да бе още сутрин, имаше уморен вид. Държеше на ръце сополиво дете.

— Това ли е домът на господин Уилям Хикс? — попита той.

— Да — отвърна бавно жената. — Кой се интересува?

В отговор той ѝ подаде сгъната бележка. Тя я погледна с безразличие, пое я и изчезна в къщата. Само минута по-късно вратата

се отвори със замах, този път от мъж на възрастта на Джейми. От едната страна на лицето, от брадичката, край засегнато ухо, та чак до скалпа, се виждаше дълъг, лошо зараснал белег.

— Заповядайте, сър — покани го той, отваряйки вратата още по-широко и с жест на ръката, от която липсваха три пръста.

Джейми влезе. Вътре беше топло, но въздухът бе тежък, сякаш отдавна не бе проветрявано. Жената, все още с детето на ръце, и друго, следващо я по петите, се отправи нагоре по тясно стълбище в дъното на помещението, докато две момиченца на около осем и десет, се грижеха за огъня и разбъркваха съдържанието на гърне, окачено над пламъка. С тежко накуцване Уилям Хикс се приближи до пейката, избута някакви учебници и предложи на Джейми стола начело на масата. Измърмори нещо на момичетата и те преместиха гърнето на кука извън камината, преди да последват майка си горе.

— Благодаря, че ме прие — кимна Джеймс и седна на предложения стол.

— Каквото поиска лейтенант Крофорд, аз го изпълнявам — веднага отвърна господин Хикс и възседна пейката. Постави разтворената бележка на масата пред себе си. *Окажи на този мъж всякак поискана помощ като услуга към мен, лейт. Д. Крофорд*, гласеше текстът. — Само кажете, сър.

Джейми не погледна бележката.

— Знам какво пише, но не съм тук за услуга. Готов съм да платя щедро за причиненото неудобство.

— Няма никакво неудобство. Не и щом става дума за приятел на лейтенанта — отвърна Хикс по военному стегнато, впил очи в Джеймс. — Какво мога да направя за вас?

— Нужни са ми три неща. — Вдигна пръсти. — Възможно най-бързо да намериш затворена карета, достатъчно удобна да се пътува в известно уединение и да я теглят един-два коня.

— Ще я имате утре сутрин — обеща Хикс.

— Никой не бива да знае, нито че е за мен, нито да научи името ми.

Хикс сви рамене.

— Не знам как се казвате, сър.

Джейми се ухили.

— Точно така. И в добавка кошница с провизии, колкото да стигнат на един мъж поне за три дни. Ще сложиш ли такава в каретата?

— Да, ще се погрижа.

Гостът кимна доволен.

— И последно, трябва ми информация. Както разбрах в Грейвзенд имало адвокат на име Чартърс.

— Имаше — поправи го Хикс. — Почина. Някъде преди четирипет месеца.

— Да. Що за човек беше? — Видя Хикс да се колебае. — Проявяваше ли дискретност?

— Да — бе незабавният отговор. — Определено.

Джейми се наведе напред и сниши глас.

— Такъв, на когото свободен търговец би имал доверие ли?

При намека за контрабандисти Хикс придоби бдителен вид, но все пак кимна бавно.

— Възможно е. Нямах много вземане-даване с него.

— Но все си дочул нещо. — Хикс продължи да се колебае и Джейми сниши още повече глас. — Човекът е мъртъв. Няма да посегна на него или паметта му. Остави ли вдовица?

По изражението на Хикс си личеше как се бори със съвестта си. Джейми чакаше. Даниел Крофорд, негов приятел и източник на информация в Лондон, се кълнеше, че Хикс няма да го подведе, но явно бе и доста предан към хората от родния си край.

— Не — отвърна домакинът след време.

По дяволите! Отпаднаше основната надежда да открият скрити улики в дома на първоначалния адвокат.

— А брат? — не се предаваше Джейми. — Или майка? Имаше ли въобще някого?

— Дъщеря — обяви Хикс след известен размисъл. — Живее близо до Рамсгейт, май, но не съм чувал за други близки.

Колкото и незначителна, това все пак бе някаква следа.

— Знаеш ли как се казва?

Хикс поклати глава.

— Омъжи се за викарий, доколкото помня.

— Какво знаеш за човека, който пое практиката му?

Хикс се отпусна.

— Хорацио Арманд ли? Дойде от Рай.

Друг предпочитан район от контрабандистите.

— Същият като Чартърс ли е?

Домакинът отвори уста, но я затвори. Сви рамене, а изражението му бе неразгадаемо.

Джейми прибягна до друг подход.

— Не възнамерявам да използвам информацията срещу никого. Даже нямаше да ми е от особена полза, ако тези двама мъже са спазвали закона и не са подвеждали митническите власти. Но от това зависи безопасността, а дори и животът, на един човек.

Хикс въздъхна. Погледна навъсено бележката на масата.

— Мога само да повторя чутите клюки. Аз самият нямам нищо общо.

— Естествено.

Джейми му вярваше. Хикс бе плавал по моретата под командването на Даниел Крофорд допреди две години, когато пострадал в Източните Индии^[1]. Прибрал се вкъщи да се възстанови, но когато се оправил, не успял да си намери работа на друг кораб от флота. Даниел го описваше като най-отговорния и способен човек на борда.

— По време на войната в района се вихреше доста свободна търговия — подхвана Хикс почти шепнешком. — Известно ви е, предполагам. Но е нищо в сравнение, с каквото беше преди десетилетия, преди конните офицери да започнат да патрулират. Всеки в тоя бранш има нужда от доверен човек на брега, та да му помага да си прикрие следите. Нищо чудно Чартърс да е бил такъв човек. Нито се заклевам, нито го отхвърлям. Не ми се вярва да продаде практиката си на непосветен в тези дела адвокат, но не знам нищо конкретно за Арманд.

Това се покриваше с представите, оформили се в главата на Джейми.

— Познаваш ли семейство Таунсенд от Рочестър?

Хикс се замисли.

— Не, не бих казал.

Всъщност не очакваше Хикс да отговори положително, но си струваше да попита.

— Интересува ме също дали определен мъж е идвал в Грейвзенд през последните няколко години, но особено през последните месеци. Аристократ е и изглежда като такъв. Висок колкото мен, около четиридесетгодишен. С тъмна коса, светла кожа и характерен нос. И той най-вероятно е търсил Чартърс и някой на име Таунсенд.

— Не съм забелязвал такъв мъж из градчето, но мога да разпитам — предложи Хикс. — Как се казва?

Този път Джейми се поколеба, ала беше важно да разбере дали Клери е проследил Оливия дотук.

— Не искам да разпитваш за него по име. Не го споменавай, освен при крайна необходимост.

— Няма, сър. — Сега бе ред на Хикс да се ухили. — Лейтенантът, предполагам, ви е казал, че съм човек, който си държи езика зад зъбите.

— Затова съм тук — усмихна му се Джейми. — Казва се Саймън Клери. Виконт Клери. Опасен човек е и в момента е отчаян.

— Разбирам. — Очите на Хикс блестяха. — Преследвате ли го, или бягате от него?

— Избягвам го всячески. Ако чуеш нещо за него, или за мъж, отговарящ на описанието, бих искал да знам.

Хикс кимна.

— Къде да докладвам, сър?

— Утре сутринта ще дойда за коня и каретата. — Извади кесия от джоба и я постави на масата. — Надявам се да са достатъчно.

Хикс я взе и надникна. Устните му се движеха, докато броеше, но изведнъж вдигна смаяно глава.

— Далеч повече от достатъчно са!

— Заради причиненото неудобство. — Джейми се изправи. — И за дискретността ти.

— Напълно на вашите услуги, сър — увери го Хикс разпалено. — Сърдечно благодаря.

Джейми си взе шапката, но се спря.

— Възнамерявам да напусна града утре. Ако след това обаче чуеш нещо било за Клери, било за някой на име Таунсенд, би ли писал на лейтенанта си, за да му го съобщиш? Той ще намери начин да ми го предаде.

— Обезателно, сър. Но как да постъпя, ако се наложи да се свържа с вас преди това?

— Довечера ще бъда в „Еленът и хрътката“. Под името Даниел Крофорд.

Хикс трепна, а после на устните му се появи усмивка.

— Няма да забравя това име.

Омотавайки шала около врата си, Джейми се сбогува и излезе на студа. Сега, когато храната и транспортът бяха уредени, той отиде в странноприемницата. Оливия настоя да се видят след два часа, обясни му как адвокатът я бе принудил да чака дълго предишния ден. Не му допаднаше идеята тя да седи хрисимо на мястото, където Клери би я потърсил най-напред, и Джейми възрази. Накрая се споразумяха за един час, което сега му осигуряваше достатъчно време да се обръсне и да си смени ризата.

Прекосява живения вътрешен двор и като вземаше по две стъпала наведнъж, стигна до стаята си. „Еленът и хрътката“ бе най-голямата странноприемница в Грейвзенд, следователно място, удобно да влиза и излиза, без да го забелязват. Както и очакваше, от огъня в камината бе останала само пепел. Беше студено, но не колкото в рибарската къща. Съблече се до кръста, за да се измие и обръсне.

Точеше бръснача на ремъка и мислеше за следващия ход. Как ли се справяше тя с адвоката? Извади си часовника. Оставаше половин час до срещата с Оливия. Джейми си насапуниса лицето и прокара бръснача. Надяваше се тя да се върне от мисията си с куп документи. Стига да измъкне нещо полезно от Арманд, предприетата стъпка щеше да си струва, но какъвто и да е резултатът, щяха да напуснат Грейвзенд, преди Клери да ги догони.

При мисълта за виконта се поряза. Изруга и избърса кръвта. Настойчивостта на Клери го притесняваше. Джейми познаваше доста хора, готови да направят почти всичко, за да постигнат целта си, от време на време важеше и за самия него. Но никога не бе преследвал цел отвъд границите на разумното, а Клери бе постъпил точно така в стремежа си да открие Оливия. Не само се опита да убие Пенелопе, но и изигра известна роля за смъртта на лорд Стратфорд. Ако теорията му отговаряше на истината и Клери се интересуваше от ценно произведение на изкуството, вероятно имаше по-дискретни начини да

го открие, а не да ужасява Оливия, особено след като беше ясно, че то не е у нея.

Така създадите се обстоятелства доста притесняваха Джейми. Значи Клери желаше Оливия толкова силно, колкото и тайнствения предмет. Това го правеше още по-опасен.

Избърса лицето си, преоблече се и отиде да посрещне Оливия. Бе на път да излезе от общото помещение, когато собственикът на странноприемницата го спря.

— Господин Крофорд! Има писмо за вас, сър. Пристигна сутринта.

Джейми мигом застина. Един-единствен човек знаеше къде е и как се нарича в момента, а именно човекът, позволил му да вземе името му. Кимна на мъжа за благодарност, бързо взе писмото и излезе, защото се опасяваше да не изпусне Оливия.

Само след няколко минути се озова на мястото, където се разбраха да я чака. Оттам не се виждаше главната улица, но той намери кътче, което предлагаше известна защита от вятъра, а щеше да я забележи, ако поеме извън града. Отново си погледна часовника и най-после извади писмото.

Не остана разочарован в очакванията си.

Отговорът на зададения при тръгването ти въпрос е „не“. Проверих навсякъде и не открих нищо. Всичките ми източници обаче са предупредени и при промяна на обстоятелствата ще съобщя. Сестра ми ти праща поздрав и настоява да се върнеш възможно по-скоро.

Твой слуга, Крофорд

Това поне решаваше един проблем. Никой не бе виждал лорд Клери, откакто бутна Пенелопе зад борда на яхтата на Стратфорд. Според Джейми съществуваха два варианта: или Клери е тръгнал по дирите на Оливия, или се укрива и пуска връзките си да отклонят всякакви евентуални обвинения на Атертън срещу него. Понеже първият вариант криеше мрачни последствия, самият Джейми тръгна след Оливия и остави на Даниел задачата да провери дали второто е

истината. Ако Клери събираше подкрепа в Лондон, Оливия печелеше малко време, през което да разкрие тайните на покойния си съпруг.

Никой от многобройните информатори на Даниел в Лондон и околностите обаче не беше чувал новини или виждал лорд Клери наскоро, а Джейми знаеше, че сред приближените на лейтенанта има дори член на Камарата на лордовете. Това не означаваше, че Клери не разпространява своя версия за случилото се на яхтата на Стратфорд, но значително намаляваше всякакво облекчение, че Джейми откри Оливия така бързо.

Отново си погледна часовника. Вече трябваше да се е появила, а не я виждаше. Източи врат и погледна към пустата пътека към малката къща. Все пак изрично се разбраха да се срещнат тук. Който пристигне пръв, трябваше да изчака и дори да се скрие в живия плет, ако се налага.

Джейми извървя стотина метра по пътя и застана на място, откъдето виждаше покрайнините на Грейвзенд. Кантората на адвокатата се намираше няколко улици по-далеч и на Оливия ѝ оставаше да извърви съвсем кратко разстояние, преди да я види. Къде беше тя?

Закрачи напред-назад, раздиран от два неприятни избора. Тя настоя, че е стигнала дотук сама и ще успее и сега да се справи. Той искаше тя да му вярва, а това означаваше и той да ѝ има доверие. Но бележката от Даниел шумолеше зловец в джоба му, а мисълта Клери да я причаква пред кантората, го накара да се приближи още повече към Грейвзенд.

Дишаше тежко. Спря. Тя закъсняваше едва няколко минути. Ако нахлуе в кантората, сътрудничеството им щеше да излезе наяве. Трябваше да се възползват от всяко предимство, за да изпреварят Клери с ходовете си, а това означаваше да се вкопчат във факта, че тя вече не е сама жена. Джейми неохотно се върна на мястото, уговорено за среща, но държеше часовника в ръка. Още петнадесет минути и отива при нея, без да го интересува кой ще го види.

---

[1] Обширен район в Югоизточна Азия, някогашни колониални територии на европейски държави. Днес там се намират Малайзия, Бруней и Индонезия. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 9

Оливия бутна вратата към кабинета на господин Арманд с гневен блясък в очите и желание за мъст в сърцето. Предишния ден адвокатът се държа пренебрежително и я накара да се чувства същинска глупачка. Сега смяташе да му отвърне със същото.

— Добро утро — поздрави тя смаяния чиновник, който едва не падна от стола, щом я видя. — Дошла съм да видя господин Арманд.

— Няма го — опита се да я спре мъжът.

Оливия продължи напред. Не възнамеряваше да седи покорно и да чака благоволенieto на някого да я приеме.

— Ще седна в кабинета, докато дойде.

— Мадам — възкликна чиновникът, опитвайки се безуспешно да заобиколи писалището и да ѝ попречи, — не се постъпва така!

Оливия не го удостои с внимание. С решителна крачка стигна до вратата на кабинета на господин Арманд и я отвори. Вътре нямаше никого.

Разгневеният чиновник кръстоса ръце.

— Казах ви, мадам.

— А аз ви казах, че ще го изчакам в кабинета. — Свали си пелерината и я метна на близкия стол. — С удоволствие ще изпия един чай. Благодаря ви предварително.

С доста бясно изражение и видима враждебност се изпъчи.

— Както искате — просъска той.

Оливия само му се усмихна и решително затвори вратата под носа му. След секунди чу входната врата да тропва. Явно спешно отиваше при господин Арманд да го предупреди, че в кабинета му е нахълтала луда.

Нека. Беше не само ядосана, но и нетърпелива. За нищо на света не искаше да седи тук цял ден.

Сети се за притесненията на Джейми и отиде до прозорците с изглед към улицата. Не видя нищо обезпокоително, но въпреки това отстъпи назад. Редно бе да седи чинно на стола и да чака, но пък... Моментът бе подходящ да провери дали някои от книгата на Хенри са

под ръка. Днес по полиците имаше дебели правни книги, а от вчерашните кутии с документи нямаше и следа. Не се съмняваше, че ако Джейми бе в кабинета, щеше да тършува навсякъде. Но Оливия все още бе донякъде шокирана, защото дръзката ѝ постъпка засега даде резултат и затова, когато господин Арманд врѣхлетя в кабинета си, я завари да седи спокойно на стола.

Лицето на адвокатата бе мораво.

— Какво значи това, госпожо Таунсенд?!

Тя се изправи и го дари с любезна усмивка.

— Господин Арманд. Вчера бях при вас. Вероятно си спомняте. Накарахте ме да чакам с часове, а после безочливо ми заявихте, че сте изгорили документите на съпруга ми.

Той нервно премигна.

— Съжалявам, задето не ви бях от полза, госпожо Таунсенд, но предшественикът ми...

— Да, господин Чартърс.

Оливия седна отново на стола, без да дочака покана. Няколко секунди Арманд остана прав, разколебан какво да предприеме, после затвори вратата пред лицето на любопитно наблюдаващия ги чиновник и се настани зад бюрото.

— Господин Чартърс е бил олицетворение на дискретността, доколкото подразбрах.

— Така беше — мигом потвърди Арманд.

— И изцяло посветен на интересите на клиентите си.

— Естествено. Но, госпожо Таунсенд...

— Вчера вие ме излъгахте.

Оливия се усмихна любезно. Сърцето ѝ биеше лудо. Бе репетирала думите си по пътя и засега, за нейно смайване и удовлетворение, Арманд реагираше точно както Джейми предвиждаше. Това я изпълни с увереност, макар да продължаваше да се съмнява дали всичко ще протече според плана.

При хвърленото обвинение Арманд придоби възмутено изражение.

— Разстроена сте и сте притеснена. Позволете ми...

Тя вдигна ръка.

— Заявихте, че сте изгорили всичко, принадлежало на съпруга ми. Не бихте го направили, както и двамата добре знаем.

Той зяпна.

— Уверявам ви. Точно така постъпих — окопити се той най-накрая.

Оливия се наведе леко напред.

— Наистина ли? Мен ако питате, не сте, сър. Едва ли бихте унищожили нещо толкова ценно и доходоносно. — Арманд седеше насреща ѝ с непроницаемо изражение. Оливия изправи рамене и започна да оправя гънките на роклята, сякаш нямаше никаква грижа на този свят. — Вчера допуснах грешка, като не предположих, че сте напълно наясно със заниманията на съпруга ми. Ако наистина не сте в течение, няма защо аз да повдигам въпроса, така разсъждавах. Но размислих... — Усмихна се. — И схванах вашето положение. Изключено е да поемете практиката на друг адвокат, без да знаете всичко за нея. Именно поради тази причина съм напълно уверена, че не сте изгорили книгата на Хенри. Някои вероятно сте изгорили, но не всичките.

Арманд я изгледа изпитателно.

— Бъдете разумна, госпожо Таунсенд. Заявих, че съм изгорил книгата на покойния ви съпруг по указания на господин Чартърс и защото такава е било изричното желание на господин Таунсенд.

Оливия отвърна на вторачения му поглед.

— Би било много жалко, защото чрез тях се надявах да се свържа със съдружниците на Хенри, които бяха жизненоважни за бизнеса му.

Затаи дъх, макар до момента всичко да течеше по план.

Според Джейми Арманд не бе изгорил документите, или защото му служат за доказателство, че няма нищо общо с контрабандата, или защото знае всичко за аферите и не само иска да ги прикрие, но и да участва. Оливия даде идеята да накарат Арманд да повярва в желанието ѝ да продължи контрабандната дейност на Хенри. Ако Арманд държи да докаже невинността си, едва ли ще ѝ предаде документите, каквото и да му каже или направи. Джейми дори предложи да нахлуят в кабинета му и да ги откраднат, но Оливия го прие като шега... А всъщност той шегуваше ли се?

В момента обаче Оливия дълбоко се съмняваше дали наистина господин Арманд не е бил наясно точно с какво се занимава господин Чартърс. Не би се изненадала, ако се окаже, че контрабандата е била най-разпространеното занимание в района. Джейми имаше право,

„свободната търговия“ бе доходоносен поминък още много преди войната и още се упражняваше. Ако господин Арманд знае това и проявява интерес към практиката на господин Чартърс, защото той си бе изградил репутация на човек с приятелско отношение към „свободните търговци“, то тогава не би изгорил книгата на Хенри, а по-скоро би подскочил от радост да се облагодетелства и той.

Лицето на господин Арманд представляваше каменна маска. Оливия чакаше с лека усмивка на устните. Вероятно и неговите мисли се въртяха около същото.

— Уверявам ви, не съм наясно за какво говорите.

Тя сниши глас.

— Не? Едва ли ще се изненадате да чуете, но съпругът ми не остави състояние. Преживявам трудно с оскъдните си средства. Господин Таунсенд обаче остави нещо доста по-ценно и то би облагодетелствало не само мен, ако... подновя дейността му.

Устните му се извиха в лукава усмивка.

— И как точно планирахте да го направите?

Оливия прекалено късно осъзна недостатъка на плана си. Ако Джейми беше прав, то Хенри беше само посредник и нито избираше, нито получаваше незаконна стока. За да участва тя, ще трябва да докаже наличието на заинтересовани купувачи. Ако Джейми не се представи за такъв, то тя не разполагаше с никого.

— Е, да възстановя целия бизнес може би е прекалено амбициозна задача — започна да импровизира тя. — Редно бе да се изкажа по-конкретно. Някои от неговите клиенти, както разбрах, останали неприятно изненадани от смъртта му. По тяхно искане Хенри замислял да намери каквото търсели. За целта обаче е необходимо време и голяма дискретност. Един джентълмен, например, настоявал да бъде издирен и да му се достави конкретен... предмет. За жалост Хенри получи възпаление на белите дробове и доста внезапно се спомина. Беше положил обаче усилия да намери желаното от джентълмена. Съдружниците му бяха опитни и сигурно дори са го доставили в Англия, но тогава разбрали, че Хенри вече не е между живите и не може да осъществи сделката. Нищо чудно оттогава да събира прах някъде. Твърдо съм решила да доведе нещата докрай и така да спазя обещаното от съпруга ми.

Оливия дори нямаше усещането, че лъже. Хенри бе в разцвета на силите си и единственият му проблем бе склонността му към пиенето. Смъртта му беше бърза и неочаквана. Няма начин да не е въртял контрабандата до сетния си час, следователно някои неща са били превозвани по време на смъртта му. Всички предположения на Джейми звучаха напълно логично.

Арманд бавно се облегна назад. Изражението му остана непроменено, но Оливия долавяше пресметливостта зад вторачения му поглед.

— Много време мина от смъртта на съпруга ви, мадам.

— Така е — съгласи се тя. — Но първоначално въпросният джентълмен не е бил склонен да ме потърси по този въпрос, естествено.

— Естествено — повтори той суховато. — Но както ви уведомих, изгорих книгата...

На Оливия ѝ идеше да хвърли нещо по него. Гледаше я в очите и я лъжеше. В това не се съмняваше.

— Разбирам. Таях надежда да сте запазили част от тях като застраховка, ако не друго. — Видя как удари право в целта. — Щом наистина сте изгорили всичко и цялата мрежа от сътрудници на съпруга ми е безвъзвратно загубена, няма какво да се направи. — Изправи се, но я озари ново вдъхновение. — Ще уведомя джентълмена, че сте унищожили всякаква информация, полезна да доведе до намирането на предмета. Вероятно ще иска лично да говори с вас, за да е напълно сигурен. За ваше добро, господин Арманд, бъдете предпазлив и внимателен с него. Не обича да му противоречат и да го разочароват.

— Какво... Но аз не мога да направя нищо, госпожо Таунсенд! — Адвокатът скочи на крака. Вече не се държеше покровителствено и високомерно и звучеше разколебан. — Няма причина да му давате името ми.

— Но вие очевидно не разбирате. Обещах му да направя всичко възможно да открия каквото търси. Дал е на Хенри голяма сума авансово, имайки предвид евентуалните трудности. Вашата постъпка обаче слага край на надеждите му. Наистина ми се ще да не бяхте го правили.

Говореше, като визираще лорд Клери. Нямахше нищо против да успее да насочи гнева на Клери към Арманд.

Арманд въздъхна. Сега звучеше не просто поомекнал, а направо жалък.

— Госпожо Таунсенд, няма никакъв смисъл. Не съм в състояние да му помогна. Изгорих всичко!

— Нима? — Усмихна се кисело. — Не ви вярвам напълно. В това е проблемът. Именно вие ме възпрепятствате да изпълня обещанието си и нямам намерение да понеса гнева на джентълмена сама. Вие ще му обясните, че благодарение на вас не само няма да получи желаното, но и ще загуби голяма сума пари. Но едва ли ще иска парите при наличието на реален шанс да получи желаното, и то просто като се разбере къде се намира.

Очите на адвокатата потъмняха и за миг Оливия се запита дали не е прекалила. Ако наистина е изгорил документите на Хенри, няма какво да ѝ даде и тя вероятно си бе създавала още един враг. Господин Арманд се наведе напред и постави длани върху писалището.

— Госпожо Таунсенд — подхвана той тихо, — не участвам в това, за което намеквате. И няма да се забърквам. Ако успея да намеря някой от книгата на господин Таунсенд, това ще ви задоволи ли?

Искаше да извика „да“ и да настоява да ги получи веднага. Но чу гласа на Джейми да ѝ нашепва: *Поискай повече.*

— Може би, ако съдържат достатъчно информация да разбере къде се намира предметът.

— Нищо не ви гарантирам...

Оливия въздъхна.

— Ако ми дадете всичко, свързано със съпруга ми, ви давам дума да не споменавам името ви, независимо какво открия в книгата. Но ако се усъмня, че не сте ми предали всичко... — Сви рамене. — Моля ви, не ме лъжете повече, господин Арманд.

Адвокатът разбра, че е разкрит. Дори да не вярваше напълно на заплахите ѝ, той се издаде и за информираността си относно контрабандните сделки на Хенри, и за съучастието си в прикриването им.

— Не желая да издавам поверителна информация.

Тя се усмихна победоносно.

— Не правите нищо подобно. Съпругът ми остави всичко на мен и вие просто ми предавате книгата му.

— Нужно ми е време да намеря онова, с което разполагам...

— Ще дойда да ги взема утре сутринта.

Арманд я погледна раздразнен.

— Налага се и да ми платите хонорар, щом ще доведем докрай делата на господин Таунсенд.

— Добре. — Оливия сложи ръкавиците си. — Ще получите петдесет паунда.

— Цената е сто и седемдесет.

— Ще ви дам сто и нито пени повече. Вчера щях да бъда далеч по-сговорчива. До утре, сър.

Излезе, без да му позволи да каже каквото и да било. Навъсенният чиновник се настаняваше на стола си. Очевидно бе подслушвал през вратата. Оливия се усмихна лъчезарно и на него.

— Очаквам книгата на съпруга ми да са надлежно подредени и готови утре сутринта. Положително знаете точно къде се намират.

Чиновникът свъси вежди. В този момент господин Арманд се появи на прага.

— Направи каквото ти казва, Томпкинс — нареди той. — Довиждане, госпожо Таунсенд.

Оливия отново му се усмихна и излезе. Джейми щеше да я пресрещне на пътеката към малката къща, близо до мястото, където го нападна снощи. В продължение на няколко минути се отдаде на насладата да си представя колко доволен ще бъде той, когато разбере колко гладко е минало всичко. Вярно, още не разполагаше с документите и книгата, но Арманд призна съществуването им. Мислено се помоли да съдържат нещо — каквото и да е — полезно.

Почти не усещаше студа, макар вятърът да проникваше под пелерината ѝ. Идеше ѝ да подскача и да пляска с ръце от радост. Прекалено дълго нямаше избор и се съобразяваше с онова, което другите — най-вече мъжете — ѝ казват. Днес най-накрая предяви претенции и спечели. Не беше лъжкиня по природа и вероятно щяха да минат часове, преди ръцете ѝ да спрат да треперят, но усещането за победа бе много приятно.

Импулсивно реши да се отбие в пекарната. Обеща утре да даде на Арманд сто паунда, но пак ѝ оставаха почти осемдесет паунда от

парите, взети назаем от Пенелопе. Поруменя при мисълта, че Джейми ще настоява той да плаща оттук нататък, всички Уестънови бяха такива. Мисълта как Джейми ѝ препича филийки в камината я изпълни с топлина. Редно бе да му осигури прилична храна. Влезе в магазина и огледа тавата с димящи пайове. Дали не бе по-добре да купи филе или шунка?

Вратата зад нея се отвори.

— Има ли пай с кълцано месо? — попита мъжки глас в момента, когато жената зад щанда се обърна към нея.

— Какво ще обичате, госпожо?

Оливия едва я чу. Гласът на мъжа ѝ беше познат. Хвърли му кос поглед изпод периферията на шапката си и дъхът ѝ секна. Беше лакеят на лорд Клери. Беше ѝ носил бележки от господаря си няколко пъти. Помнеше високия, светлокос прислужник, арогантен почти колкото виконта, как изчаква в спретнатия ѝ будоар да напише отговор на поредното искане на Клери.

— Госпожо? — повтори пекарката и я стресна.

— Този, моля — посочи тя един самун.

Оливия се помоли мислено лакеят на Клери да не помни добре лицето или гласа ѝ, или да е прекалено зает да обяснява на пекаря, появил се лично да го обслужи, кой пай точно иска. Успя някак да отдели исканите монети за хляба и с наведена ниско глава да се насочи към изхода. Мъжът не ѝ обърна никакво внимание, а само се отмести, за да ѝ направи път към вратата. В следващия миг се озова навън, замръзнала още преди студеният вятър да я обгърне.

Клери явно беше тук, или някъде наблизо. Нищо чудно да седи в каретата отсреща, докато лакеят купува храна. От тази мисъл сърцето ѝ се сви. Едва дишаше, а ръцете ѝ трепереха. Не смееше да вдигне поглед.

Върви, заповяда си тя. Джейми я чакаше в покрайнините на града, по нейно настояване, и поради нейната глупост. Насили се да крачи с обичайното темпо. Вдигна яката на пелерината по-високо и сниши брадичка, съвсем нормално действие, като се имаше предвид вятъра. Лудото биене на сърцето ѝ заглушаваше стъпките ѝ, докато си представяше как Клери се промъква, сграбчва я, натиква я в каретата си и я отвежда някъде, където никой никога няма да я намери. Поради

изопнатите си нерви най-вероятно щеше да припадне и дори да не му се съпротивлява.

Полусрутената постройка на пазачите в периферията на града сега ѝ се струваше отдалечена на километри. Плътно загърнатата с пелерината, стискаше хляба под мишница. Очите ѝ се стрелкаха наляво-надясно. Къде беше Джейми? Каза, че има да свърши нещо. Ами ако закъснее? Или ако Клери вече е открил малката къща, където се е приютила? Не е ли по-добре въобще да не се връща... Но там са всичките ѝ пари и проклетият тефтер на Хенри. Трябва да отиде.

Докато стигне до уговореното за срещата място се вкочани. Едва крачеше. При появата на Джейми иззад ъгъла тя подскочи от страх.

— Ето те — бяха първите му думи. Видя лицето ѝ и изражението му се промени. — Какво стана?

— Кле... Клери — едва промълви тя.

Джейми я сграбчи за ръката и я придърпа зад живия плет, където никой идващ от Грейвзенд нямаше да ги забележи.

— Видя ли го? — попита той настойчиво. — Той видя ли те?

Тя поклати глава. Стиснатият подмишница хляб сякаш ѝ помогна да се съвземе малко.

— Лакеят му — измърмори тя дрезгаво. — Беше в пекарната.

Показа му хляба, но той не му обърна внимание.

Пръстите на Джейми се впиха в лактите ѝ.

— Оливия, той разпозна ли те?

Постепенно сетивата ѝ се възвръщаха.

— Не знам. Май не. Влезе и поиска пай с кълцано месо, а аз побързах да изляза с наведена глава.

За миг той не помръдна. После я пусна и отстъпи назад.

— Добре. Трябва да побързаме. Друга пътека води ли към къщата?

— Покрай брега, но никой не я използва през зимата. Така каза госпожа Мейсън, хазяйката.

— Защото е непроходима или заради студа?

— И двете.

— Чудесно. — Свали шала си и го намота около врата ѝ. Подпъхна краищата под яката. — Отиваме в къщата да вземем всичко твое. Не искам нищо да подсказва за присъствието ти там. Налага се да побързаме. Ще се справиш ли, или ще останеш тук, а аз да отида?

От мисълта да остане сама и Клери да я открие сърцето ѝ почти спря.

— Ще дойда. — Погледна го в очите и вече по-решително каза: — Ще дойда.

Без дума повече той тръгна към брега с темпо, което тя едва следваше. Оливия не се оплака. Сърцето ѝ биеше ускорено: *Хайде, хайде, хайде*. Джейми непрекъснато се оглеждаше наляво-надясно. Търси потенциални места, където да се скрием, ако Клери е тръгнал след нас, досети се тя. Ако виконтът започне да разпитва из Грейвзенд, бързо ще разбере, че непознатата тъмнокоса жена е пристигнала наскоро сама.

Може дори да научи каква е мисията ѝ, защото тя бе питала къде да намери господин Арманд.

Арманд! Сърцето ѝ скочи в гърлото, като си представи как Клери отива при адвокатата още днес. Ако Клери пръв се добере до книгата на Хенри — според Оливия господин Арманд щеше много по-охотно да ги даде на него, отколкото на нея — тя никога няма да разгадае останената от Хенри загадка. И още по-лошо: Клери ще намери онова, което търси преди нея.

Мислите ѝ се завъртяха около тази перспектива. Ако Клери го намери, няма ли просто да изчезне? Според Джейми лорд Атертън търси начин Клери да бъде наказан заради стореното на Пенелопе. Следователно виконтът едва ли ще се прибере вкъщи. На негово място Оливия щеше да събере възможно повече пари и да побегне.

Усмихна се горчиво, в основни линии точно това бе направила. А сега тичаше по-усилено и по-бързо откогато и да е. Ако Клери направи същото, но в обратна посока... Ако го направи, *тя* може да спре да бяга...

Ала лорд Клери не бе от хората, които се отказват. Дълбоко в себе си Оливия бе убедена, че той ще продължава да я преследва дори след като намери най-ценното произведение на изкуството, внесено някога от Хенри контрабандно. Тя му отказваше и го отбягваше от месеци и той ще иска възмездие.

Стигнаха до малката къща и Джейми се огледа дали някой не е идвал в тяхно отсъствие.

— Кончето е още тук — прошепна Оливия.

Посочи синьото конче, подпъхнато под вратата.

Той отключи.

— Вземи всичко — нареди той. — Направи го много бързо. Остави хижата да изглежда така, сякаш никога не си стъпвала тук.

Оливия кимна. Джейми отвори вратата.

— Действай.

Тя прекоси бързо стаята и изкачи стълбите. От спалнята взе роклите и бельото си и ги напъха в куфара, все още до прозореца, където го остави. Не бе взела много вещи, защото не искаше куфарът да ѝ тежи. Затова сега успя да събере багажа си за няколко минути. Сутринта Джейми качи сламеника горе. Тя прибра одеялата в раклата, където ги бе намерила. За да изглежда стаята необитавана, оправи кувертюрата на леглото, преди да слезе с куфар в ръка.

Долу Джейми вече бе прибрал чиниите от закуска и изгасил тлеещия в камината огън. През широко отворената врата нахлуваше студен зимен въздух и отнасяше последната топлина. Остави куфара на масата и отиде да вземе кесията с парите, скрита зад камък на камината.

— Всичко ли взе? — попита Джейми, докато пъхаше самуна хляб в куфара.

Оливия огледа стаята и грабна шала от закачалката зад вратата.

— Тефтерът на Хенри — сети се тя в последния момент.

Джейми се потупа по джоба.

— Взех го със себе си сутринта. За всеки случай. Да вървим.

Наметна шала на раменете си, върху пелерината и го последва през вратата. Заклучи за последен път. За миг се натъжи. Нае къщата за две седмици, а прекара само четири дни тук. Помисли си колко добре щяха да ѝ дойдат неоползотворените пари, но ето — загуби ги.

Джейми отново крачеше прекалено бързо, но този път спираше и я изчакваше. Веднъж я погледна въпросително, но тя кимна, за да го увери, че всичко е наред, независимо от болките в прасците. Вървяха мълчаливо по пътеката, с наведени глави, за да се предпазват от вятъра. Едва когато видяха главния път към градчето, Джейми позабави крачка и тя успя да си поеме дъх.

— Къде отиваме? — сети се най-после да попита тя.

— Това се опитвах да измисля — отвърна той, с което я изненада неприятно. — Не разполагаме с голям избор. Всъщност има само едно място.

— Къде? — попита тя, защото той не обясни повече.

Отговор не последва. Очите му бяха приковани в далечината и тя си даде сметка, че се ослушва. И тя напрегна слух, но не чу нищо, освен воя на вятъра и туптенето на сърцето си.

Изведнъж, без да промълви и дума, Джейми я избута от пътеката и посочи полуразрушената постройка на пазачите. Оливия схвана посланието. Вдигна полите на роклята и пелерината и двамата хукнаха към живия плет около сградата. Джейми разбута храстите настрана и тя се шмугна през зейналия проход. Той я последва и пусна клоните точно в момента, когато иззад ъгъла се появи конник.

ГЛАВА 10

Джейми затаи дъх. Конникът спря на мястото, където Оливия го бе ударила с лопатата. Мъжът се огледа и после насочи коня към пътеката, водеща към наетата от Оливия малка къща.

Слава богу, че спря да купи хляб. Представяше си какво щеше да стане, ако не се бе отбила: щяха да се върнат в рибарската хижа, да запалят камината и да приготвят чай. Вероятно щяха да седят до масата и да преглеждат тефтера на Хенри, докато Оливия разказва какво е станало при адвоката, без да си дават сметка, че всеки момент ще ги прекъснат или — по-лошо — ще ги подслушват.

Конят се приближи и се откри възможност по-ясно да видят мъжа. Беше с дълго палто, тъмни ръкавици, а шал закриваше долната част на лицето му, нахлупената напред шапка пък почти скриваше горната половина. Силен повей на вятъра откъм морето стресна коня и той се изправи на задни крака — причина ездачът силно да изругае — преди да укроти животното и да продължи напред.

Оливия беше приклепнала, видимо напрегната. Джейми леко я побутна и тя го погледна. *Този мъж ли видя в града?* — попита безмълвно. Бе видяла ясно само носа му, но не вярваше това да е Клери.

Тя свъси вежди и безпомощно сви рамене — красноречиво му показа колко е несигурна.

Е, значи се налагаше да чакат. Седна и даде знак на Оливия да стори същото. Земята бе камениста и студена като лед, живият плет не ги пазеше много от вятъра. Вдигна яката на жакета си и се притисна към Оливия. Оправда се наум, че го прави, за да се стоплят, но съзнаваше и егоистичните си подбуди да е по-близо до нея. Наведе се към ухото ѝ. От аромата на кожата ѝ стомахът му се сви.

— Възможно ли е да е лакеят на Клери? — прошепна той.

Устните му почти докосваха бузата ѝ.

Оливия потрепери.

— Да, но се колебая. Със сигурност не е Клери.

Погледите им се срещнаха. От толкова близо Джейми различаваше всеки нюанс на синьото в очите ѝ. От тичането по моравата страните ѝ руменееха и тя все още дишаше леко учестено. Сърцето ѝ, подобно на неговото, вероятно биеше ускорено, но едва ли поради същата причина. За миг го обзе силно желание да я прегърне. Искаше да е в обятията му, да ѝ се закълне, че ще я пази и да закрепипри обещанието си с целувка...

В този момент тя си отдръпна лицето, само на няколко сантиметра, но му се стори повече от метър. Нямаше право да се чувства толкова окаян, но и нямаше друга дума, с която да опише настроението си. Под предлог да провери пътя той се отдръпна, по-самотен от всякога.

— В края на пътеката е само къщата, нали? — попита той. Тя поклати глава. — Тогава може някой да се е заблудил — предположи той.

Тя погледна тревожно натам, където изчезна коня.

— Защо не тръгнем, преди да се е върнал?

— Не сме бързи колкото конник — обясни той. — Ако се е загубил, скоро ще го разбере и ще се върне. В противен случай... — Усмихна се кисело. — Предпочитам да наблюдавам от безопасно място как си тръгва.

Раменете ѝ се отпуснаха.

— Има логика.

Означаваше също по-дълго да са изложени на студа, но се налагаше да рискуват, ако Клери бе изпратил лакея си да търси Оливия. На Джейми му се искаше да бе заръчал на Хикс да им намери място, където да отседнат тази нощ.

Отпусна рамене и потисна желанието си отново да се прилепи към нея.

— Какво стана при адвокатата? — попита той, за да разсее Оливия.

— О! — възкликна тя почти радостно. — Мина чудесно. Призна, че не е изгорил всичко и се съгласи срещу сто паунда да ми даде каквото има. Уговорката е утре сутринта да мина да взема документите. — Сянка премина през лицето ѝ. — Но ако Клери е в града и *той* ще открие господин Арманд. Ако пръв стигне до книжката на Хенри...

— Кажи ми как видя лакея — прекъсна я Джейми. — Лице в лице ли се сблъскахте?

— Не. Не съвсем. — Тя въздъхна. — Бях много доволна от постигнатото при господин Арманд. Отбих се в пекарната с намерението да купя нещо за вечеря. Но той влезе непосредствено след мен и поиска пай. Надявам се да е решил, че съм домакиня, отишла за хляб. Платих и излязох колкото е възможно по-спокойно, а ми идеше да хукна. Представях си как Клери ме наблюдава през цялото време.

Потрепери и се загърна по-плътнo с пелерината.

— Много добре — похвали я Джейми. — Питам се дали не е сам тук.

Тя сви рамене.

— Възможно е, но все пак е личен лакей на лорд Клери. Носел ми е бележки от него и изчакваше да отговоря. Не допускам да се отдалечи задълго от господаря си.

Много малко основания имаше да смята, че конник би поел случайно по самотната пътека. На Джейми му се искаше да знае доколко лакеят се е посветил на задачата. Пресметна наум колко време е необходимо да се отиде с кон до къщата и обратно и си извади часовника, за да види колко време ще се забави „гостът“ им.

— Джейми? — Оливия го гледаше разтревожено. — Как смяташ? Арманд би ли дал книгата на Клери?

— Съмнявам се — отвърна той. — Но е възможно. — За разлика от Оливия Клери не би се поколебал да заплашва хората, за да получи каквото желае. — По-скоро ми се струва обаче, че Клери търси теб, а не адвоката.

— Но ако разпитва за мен, ще узнае за интереса ми към адвоката и ще се досети какво искам.

Беше повече от вероятно, но вече не бяха в състояние да предприемат каквото и да било.

— Арманд не знае къде си, а утре вече няма да сме в Грейвзенд.

— А ако адвокатът не ми даде документите утре?

— Независимо от това ще заминем.

Предвид неприятната изненада с лакея на Клери Джейми бе готов да отпътуват още сега. Неохотно обаче трябваше да признае, че

ще е по-добре да разполагат с книжата на Хенри, а и още нямаха карета.

— Къде ще отседнем до утре сутринта? — попита напрегнато Оливия. — Не може да останем до живия плет цяла нощ.

Нито пък да я заведе в странноприемницата със себе си. Нищо чудно и Клери да бе отседнал там.

— Имам нещо наум — заяви той.

Мислено се помоли господин Хикс да изпълни не само досегашните му поръчки. Джейми се надяваше да се е откъснал на няколко крачки пред Клери и остана неприятно изненадан да установи, че виконтът вече е по петите му.

За да разсее тревожните мисли на Оливия, я попита за подробности от посещението ѝ при адвоката. Докато конникът се появи отново на алеята, почти бе изчерпил въпросите си, а краката му се сковаха. На Оливия вероятно ѝ бе още по-студено, макар да бе подпъхнала полите под себе си. Направи ѝ знак да пази тишина и мълчаливо наблюдаваха как сега вече доста по-бързо конят и ездачът се отправят към града. Джейми си погледна часовника. Човекът се бе забавил двадесет минути при къщата — предостатъчно време да я претърси основно — и сега явно нямаше търпение да се върне в града. Инстинктът го зовеше да проследи къде ще отиде, но нямаше начин да остави Оливия сама. Щом конникът изчезна, той сковано се изправи и ѝ подаде ръка.

Както обикновено Оливия се направи, че не е забелязала жеста. Никога не го хващаше за ръка или под ръка. Поредният фин, но красноречив знак, че го отблъсква, сигнал, че не го желае.

Сякаш му трябваша нови доказателства в тази посока.

— Взела ли си воал? — попита той, прогонвайки обзелите го мрачни мисли. Тя кимна и той отвори куфара. — Сложи го и не го сваляй, докато не се махнем от Грейвзенд.

Тя го извади и го спусна над шапката, като подпъхна крайчетата в яката, за да не се развяват от вятъра.

— Къде отиваме?

Лицето ѝ едва се виждаше под мрежестата тъкан.

— Имай ми доверие.

Разтвори с ръце живия плет, за да отвори път да минат.

— Досега не го ли правех?

Усмихна се на киселите нотки в тона ѝ.

— Правеше го.

Заведе я при къщата на Хикс. През цялото време се оглеждаше за Клери или слугата му. Този път на вратата се показа едно от момиченцата, което по-рано бе поддържало огъня. Попита за баща ѝ, а тя поклати глава.

— Излезе.

Много жалко. Преди да успее да реагира обаче вратата зейна и се появи госпожа Хикс, този път без дете в ръцете.

— Защо е отворена вратата? — Видя Джейми и ахна. — Сър, влезте! Грейс, пусни джентълмена вътре!

Побърза да вкара Оливия в къщата. Госпожа Хикс раздигаше учебни пособия от пейките до широката маса.

— Елате до огъня, сър... и мадам — добави тя, виждайки Оливия. — Грейс, сложи чайника.

— Извинявайте за повторното безпокойство — подхвана Джейми, но на слабото лице на жената се разля широка усмивка.

— Мъжът ми каза, че ви праща лейтенант Крофорд. Уил тръгна да изпълни някои от желанията ви, сър. Каквото поискате, ще се постарая да ви го осигуря.

Джеймс се поколеба и погледна Оливия. Воалът криеше изражението ѝ. Прекалено късно осъзна, че е редно да сподели плана си с нея, но понеже не виждаше друга възможност, едва ли имаше голямо значение.

— Този път съм дошъл за огромна услуга. Хем е голяма, хем неотложна. Приятелката ми, дамата с мен, се нуждае от безопасно място да прекара нощта.

— Не... — ахна Оливия сепнато.

— Ще ви отстъпя нашето легло, милейди — прекъсна я госпожа Хикс разпалено. Погледна Джейми и направи нескопосан реверанс. — Виждам, трябва ви минута насаме. Грейс, ела с мен, дете.

Избута дъщеря си от стаята, като не престана да ѝ шепне.

Оливия отметна воала.

— Какво правиш?! — Гласът ѝ трепереше от напрежение. — Да остана тук?! Познаваш ли тази жена?

Той вдигна ръка, за да ѝ даде знак да замълчи.

— Приятел... Човек, на когото вярвам напълно, ме свърза със съпруга ѝ и гарантира за него. Няма как да те заведе в странноприемницата, където съм отседнал и ако лакеят на Клери разпитва за сама жена в града, колко време, мислиш, ще му е необходимо да те открие там, или в друга странноприемница?

В града имаше още две, което Оливия сигурно знаеше. Отседне ли в някоя от тях, Клери ще я открие до полунощ.

— Тръгваме веднага след като отидеш при Арманд утре. Става дума само за една нощ.

Тя извърна очи и погледна към стълбището, по което се оттеглиха госпожа Хикс и дъщеря ѝ. Стисна воала толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха.

— Ти няма да останеш, така ли?

По-скоро го заяви, а не го питаше, но това накара сърцето му да трепне. Звучеше нещастна от развоя на събитията.

— Ще ми се да разбере колко близо е Клери и вероятно ще привлече внимание, ако две нощи подред не съм в леглото си в странноприемницата.

— Разбирам. — С усилие вдигна брадичка. — Добре. Явно нямам избор.

За жалост, отговаряше на истината. За миг това умърлуши Джейми. От една страна, явно я бе намерил съвсем навреме, щом човекът на Клери я бе проследил дотук. От друга, не я защитаваше достатъчно, като я караше да прекара нощта при хора, непознати и за двамата. Закле се да се справя по-добре, като започне веднага.

— Тук си в безопасност. Още сутринта ще съм при теб.

Загледана в огъня, тя кимна колебливо. Той остави куфара ѝ. Копнееше да я докосне, поне веднъж, за да я утеши, но нямаше да издържи, ако тя се отдръпне. Изглеждаше така самотна и изоставена. Кимна леко за сбогом, нахлузи си шапката и пристъпи към вратата.

— Джейми? — Шепотът ѝ го закова на място. Обърна се веднага. — Ще ми оставиш ли тефтера на Хенри? — Страните ѝ бяха поруменели от топлината на огъня, но продължаваше да избягва погледа му. — Времето ни изтича. Бих искала отново да го прегледам.

— Разбира се.

Дълбоко разочарован той ѝ го подаде. След това тя го остави да си тръгне, без да продума.

Насочи се към центъра на градчето и мина край конюшната, където срещна господин Хикс. Току-що бе осигурил карета и два коня за следващия ден. Покани човека на по-питие в близкия хан. Настаниха се на маса далеч от немногобройните посетители и Джейми му каза какво го чака вкъщи. Хикс само кимна при новината, че непознатата жена ще прекара нощта в дома му. Понечи да възрази, когато Джейми му подаде още пари под масата, но ги прие, защото събеседникът му заръча да се погрижи за по-изискана вечеря. Оливия трябваше да хапне добре. Всъщност, даде повече от достатъчно за изискани вечери на семейство Хикс за цял месец напред. Следователно мъжът насреща нямаше да се скъпи.

— Май сте се забъркали в нещо, а? — подхвърли Хикс.

Джеймс се усмихна тъжно и отпи от халбата.

— Защо мислиш така?

Уилям Хикс го изгледа многозначително.

— На всички ни се е случвало. Лейтенантът не се стряскаше от нищо.

— Да, не би го направил.

Хикс завъртя халбата си и се загледа в образувалата се пяна.

— Той добре ли е?

Джеймс се замисли за Даниел Крофорд — познаваше го от университета. Даниел вечно бе дързък и безстрашен, независимо дали погаждаха номер на преподавател, или плаваше под вражески обстрел на кораб на Негово Величество в Кралския флот. Джейми не го бе виждал по-щастлив от моментите, когато се занимаваше да разкрие нещо скрито-покрито или незаконно. Даниел си падаше по заплетени случаи и откриването на откраднатата стока или залавянето на виконт, готов на убийство, би привлякло моментално вниманието му.

— Така ми се струва.

Хикс кимна.

— Беше на борда на „Шарлот Алис“, когато потънахме край бреговете на Корфу. Все още имам един крак, защото успя да задържи пистолета си и заплаши да застреля всеки хирург, който би ни осакатил напълно.

Джеймс премигна. Хирурзите определено бяха осакатили зле ранения край Корфу Даниел, като отрязаха лявата му ръка до лакътя.

— Леле!

Мъжът насреща направи гримаса.

— Това беше след като отрязаха ръката му. Закле се пред всички, че още умее да стреля добре и с една ръка и няма да загуби още част от себе си, без някой да плати за това.

— Звучи като човекът, когото познавам.

Джейми не се съмняваше, че Даниел е придружил заканата си с доста пиперливи ругатни, на поне десет езика, от които би се засрамил и най-заклетият пират.

— А сега ви е пратил при мен. — Хикс го изгледа преценяващо. — Нямам постоянна работа от близо две години, а сега разполагам със средства за година напред. Нямаат край добрините, които ми е сторил.

— Не, господин Хикс, не мисли така. Той всъщност прави услуга на мен.

— Добре. — Хикс вдигна халбата. — За взаимната ни благодарност, тогава.

След като Хикс си тръгна, Джеймс се разходи из града. Обиколи още три кръчки, но не видя човека, който отиде на кон до наетата от Оливия къща. Прибра се в „Еленът и хрътката“. Поръча да му пратят вечеря в стаята. Собственикът на странноприемницата му връчи ново писмо — било пристигнало следобед. Прикри неприятното си усещане — денят явно бе пълен с лоши изненади — и тръгна да се качва по стълбата. В този момент някакъв непознат в трапезарията нетърпеливо и на висок глас си поиска бирата.

Съзнателно си изпусна ръкавицата и хвърли поглед към съседното помещение, докато я вземаше. Жадният клиент бе висок, със светли коси и имаше арогантно изражение. Когато си обърна главата да се сопне на прислужницата, Джейми разпозна в него конника до наетата от Оливия къща.

Вдигна си ръкавицата и се прибра в стаята. Лакеят на Клери бе отседнал в странноприемницата, чудесно. Благодарни на бог, задето не доведе Оливия тук.

Горе отвори писмото. Явно бе нещо спешно, щом Даниел му пишеше два пъти в един ден. Но това писмо не беше от приятеля му, а от сестрата на Даниел.

Протестирам срещу пълното и цялостно зарязване на споразумението ни. Минаха две седмици, а даже не даваш знак кога си в състояние да подновиш работата. Няма начин да не съкратиш малко сроковете по време на дългите си пътувания. Дългите пътувания с пощенски дилижанси са безкрайни и скучни, ако човек не се занимава с друго, освен да наблюдава пейзажа. И дори да не се интересува особено от обществото, помисли за Дан, който е в лошо настроение, защото бездейства. Цялото начинание се роди благодарение на неговия риск и усилия, а сега ти го изоставяш. Не го подвеждай, умолявам те.

Батшеба

Джейми свъси вежди. Батшеба бе неуморна до влудяване, не се ли изпълни волята ѝ. Спори, протестира и дори плака при отпътуването му от Лондон, а сега биеше на чувството му за вина. Брат ѝ прие чистосърдечно необходимостта да се притече на помощ на Оливия, независимо какво щеше да му струва или какви неудобства ще възникнат. Джейми си повтаряше, че няма за какво да съжاليا.

Но не беше съвсем така. Иглата на угризенията бе остра и се забиваше дълбоко. Отсъствието му оставяше Даниел с недовършени дела, а и както Батшеба намекваше, това му струваше средства.

Пъхна писмото в тетрадката си. В момента не можеше да предприеме нищо и му предстоеше да свърши далеч по-важни неща. Батшеба знаеше причината да отпътува от Лондон. Защо очакваше да поддържа обичайните си занимания, докато обикаля Англия, издирва Оливия, избягва лорд Клери и отчаяно търси онова, което би сложило край на грижите на Оливия?

Слугинчето му донесе вечерята и той побъбри няколко минути с нея, надявайки се да научи нещо повече за лакея на Клери. Господин Джакс вече явно се бе постарал да покаже, че е пълен досадник и тя сподели колко неприятно се е държал с жената на собственика на странноприемницата по повод спалното бельо и как е смърлил ваксаджийчето.

— Очевидно е неприятен — кимна Джейми съчувствено. — Но джентълмен, пътуващ сам, едва ли ще остане дълго.

Момичето забели очи.

— По неговите думи господарят му ще пристигне всеки момент. Направо заяви в лицето на господин Блукман, че височайшият му работодател не би останал в мизерно място като това. Да си вървят, така казвам, аз. „Еленът и хрътката“ не са най-представителният хотел, но е най-доброто място в Грейвзенд. Ще го питам как ще се чувства след няколко нощи, прекарани в легло, пълно с бълхи, каквито са в „Червеният глиган“. Никога не проветряват и не изтръскват чаршафите.

— Наистина ще е добре да попадне там — намигна той и ѝ подаде монета.

Тя се ухили.

— Напълно съм съгласна. Лека нощ, сър.

Нахрани се и си стегна багажа с намерението да тръгне рано. Но и така му остана много време за размисъл. Как ли прекарваше Оливия вечерта? Семейство Хикс щяха да се държат мило и любезно, но му бе неприятно, задето я остави сама. Боже, въобще не искаше да я оставя сега, когато бе приела помощта и компанията му след толкова години.

Джейми крачеше напред-назад в лошо настроение.

Дори след толкова време се удивяваше колко непринудено се чувства в присъствието на Оливия. Въпреки цялата ѝ резервираност виждаше момичето, което така добре познаваше и толкова силно обичаше. Вероятно нямаше защо да е изненадан. Докато бе съпруга на друг и определено далеч от обсега му, Джейми съзнаваше, че най-добрата му тактика е да стои далеч. Всичките му усилия да изкорени чувствата си останаха напразни и затова през последното десетилетие се стараяше да я избягва. Само няколко часа, прекарани заедно на светски събития, когато тя се държеше с него формално и възпитано, се оказаха достатъчни да изпита неизменното привличане и да си даде сметка, че е време да си тръгне. Близките му го смятаха за чудак, който не е готов да пусне корени, но грешаха. Най-малко от всичко искаше да я изостави, а се налагаше.

Но този път... Този път Оливия не го отхвърляше. Бе твърдо решен да ѝ помогне и щеше да го направи на всяка цена. Снощи неохотно му позволи да остане, ала днес видимо не ѝ се разделяше с него. Струваше му се някакъв напредък, колкото и малък да беше. А мисълта да му се открие втори шанс да получи щастието, което някога приемаше за даденост, преди така внезапно да го изгуби...

Погледна тетрадката си върху куфара. Писмото на Батшеба стърчеше от нея. Изруга тихо, взе тетрадката и я отвори. Празната страница сякаш го предизвикваше. Да, по дяволите, щеше да поработи. Трескаво извади перодръжка и почти разля мастилото. Потопи перото и се замисли за миг.

После започна да пише.

ГЛАВА 11

Оливия прекара странна нощ в дома на семейство Хикс. След затварянето на вратата при излизането на Джейми тя се почувства болезнено уязвима. Беше свикнала да е сама, по някакъв начин бе сама от близо десет години, но пък никога не бе оставяна на благоволенieto на непознати. С известно вълнение отиде да говори с неочакваната си и нищо неподозираща домакиня и да ѝ се извини за натрапването.

Мери Хикс обаче я посрещна извънредно мило. Нито попита какви са проблемите на Оливия, нито как се казва. Господи Хикс се прибра с шунка и торба ряпа и семейството го посрещна с радостни възгласи. Не бе трудно да се досети човек, че преживяват тежки времена вероятно заради раните на господин Хикс. Преди господарят на къщата да се прибере, Мери почти извинително спомена как е пострадал във флота. Оливия го наблюдаваше как сияещ от гордост прегръща дъщерите си и заподозря, че Джейми му е дал доста пари.

Стана време да си лягат и Мери предложи да ѝ отстъпи семейното легло, но Оливия твърдо отказа. Накрая Уилям Хикс свали един от дюшеците на момичетата и го разстла пред камината. Натъкми огъня, попита я дали има нужда от нещо и накрая с Мери ѝ пожелаха лека нощ и се качиха в спалнята.

Най-после сама пред огъня, макар и напрегната, Оливия се почувства в безопасност. В малката къща, където никой не би помислил да я търси, със здраво залостена врата и готови да ѝ се притекат на помощ хора, тя можеше да диша свободно.

Това продължи само докато извади тефтера на Хенри. Този път го отвори на последните страници. Джейми каза, че го е прочел отначало докрай, но тя се интересуваше от финала. Ако теорията на Джейми бе вярна, онова, което искаше Клери, най-вероятно бе споменато там. Но колкото и пъти да препрочита последните страници тефтерът не ѝ подсказа нищо ново.

Остави го настрана и въздъхна. *С какво си се занимавал, Хенри? — запита се тя. И защо не ми каза дори когато умираше?*

Отговорът на тези въпроси и сънят ѝ убягваха. На следващото утро Оливия стана и се облече, преди някой от семейство Хикс да се размърда. Колкото по-бързо вземе документите на Хенри и напусне Грейвзенд, толкова по-добре, особено след като лакеят на Клери се навърташе наоколо. Насили се да закуси със семейство Хикс и неволно се усмихна от насладата, с която момиченцата ядяха шунката и филиите хляб от самуна, който тя купи предишния ден. Подскочи от потропването по вратата. Господин Хикс отвори и Джейми влезе, разтърка ръце и тропна с крака, за да изтърси снега от ботушите.

За момент всичко наоколо сякаш потъна в мъгла. Виждаше единствено лицето му, а гърдите ѝ се изпълваха с емоции. Не бе само от надеждата за неговата помощ да разгадае гатанките на Хенри. Беше от радост, че Джейми е тук.

Никой мъж не бе карал сърцето ѝ да трепва по този начин.

Разбира се и никой мъж не бе разбивал сърцето ѝ, както го направи той.

Погледът му срещна нейния.

— Готова ли си?

— Да — отвърна тя.

За добро или за зло сега съдбата ѝ бе свързана с неговата. За минути си сложи горните дрехи и се сбогуваха с господин и госпожа Хикс, а те им пожелаха всичко най-добро.

Вървяха бързо, тънкият слой лед под краката им скърцаше. Този път вятърът не бе така остър, около тях падаха снежинки. Наближиха адвокатската кантора.

— Ще съм на десетина крачки зад теб — увери я той. — Стигнеш ли вратата на Арманд, ще докарам каретата. Вече проверих. Готова е и ни чака, както обеща Хикс. Гледай през прозореца и не тръгвай, преди да пристигна.

Сърцето ѝ се сви.

— Той е тук, нали? Говоря за Клери.

Очите на Джейми не спираха да оглеждат улиците наоколо, макар да бяха почти безлюдни. В отговор на въпроса ѝ погледът му се върна към нея.

— Не мисля, но не бива да рискуваме. Прислужникът му е отседнал в „Еленът и хрътката“.

Кимна с глава към голямата странноприемница от другата страна на улицата.

Оливия не продума. Дъхът ѝ остави кристалчета лед върху воала над шапката. Той я прикриваше, но тя не се чувстваше защитена. Тръгна напред, вторачена в постройката, където се помещаваше кантората. Във вътрешния джоб на пелерината носеше кесия със сто паунда. Адвокатът нямаше да получи и пени повече от нея.

В интерес на истината той дори не се опита. Днес чиновникът не бе толкова навъсен. Тутакси ѝ посочи отворената вътрешна врата.

— Влизайте, мадам. Господин Арманд ви очаква.

Въздъхна облекчено, когато влезе и видя вътре само адвоката. С известно усилие прогони от ума си всички притеснения, свързани с Клери.

— Добро утро, сър. Пригответе сте всичко необходимо, надявам се.

Господин Арманд я наблюдаваше сякаш очакваше всеки момент да насочи пистолет към него.

— Да. — Побутна пакет, надлежно вързан с канап. — Точно както поискахте.

Тя се усмихна.

— Отлично. Не възразявате да погледна, нали? Не бих искала да си тръгна с нечии чужди книжа по погрешка.

Съзнаваше колко е невъзпитано да му заяви в прав текст, че не му вярва, но Арманд вече се бе опитал да я излъже. Не би се изненадала, ако ѝ връчи пакет с безполезни хартийки.

— Няма грешка, госпожо Таунсенд — увери я той с каменно изражение. — Но, проверете.

Тя развърза канапа и хвърли поглед на съдържанието. Веднага разпозна почерка на Хенри.

— Благодаря, господин Арманд.

Той постави лист пред нея.

— Бихте ли била така любезна да подпишете разписка, че сте ги получили? — Тя се поколеба и се наложи той да уточни: — За архива ми.

— Разбира се.

Надраска нещо, което съвсем бегло приличаше на името ѝ и извади кесията.

— Ако обичате и вие да ми дадете разписка, та да знаем, че сме приключили.

Вече се бе научила колко предпазлива трябва да е с парите.

Докато чиновникът недоволно съставяше разписката, Оливия зърна Джейми на улицата. Едва го разпозна, шалът закриваше голяма част от лицето му, докато оправяше поводите на двата кафяви коня, впрегнати пред каретата. Щом стъпи на улицата, притиснала пакета здраво към гърдите си, той мигом отвори вратата и тя се шмугна в каретата. Джейми скочи на капрата и поеха.

Денят бе сив и облачен. Оливия започна да вади лист след лист от пакета и да го приближава до прозореца, търсейки да открие... *нещо*. Не попадеше на нищо полезно. Рутинни писма между Хенри и господин Чартърс, разписки за направени разходи, бюлетини за времето... С нарастващо отчаяние Оливия бъркаше отново и отново в пакета. Не бе особено дебел и не й отне много време да стигне до края, без да намери абсолютно нищо полезно.

Известно време седя втрещена, полюшвайки се леко, в ритъма на каретата. Защо Хенри е искал документацията му да бъде изгорена? Защо Арманд излъга и заяви, че е изгорил всичко? В ръце държеше безполезни книжа. Толкова напразни усилия и хвърлени на вятъра пари... За миг се запита дали да не изхвърли листата през прозореца и да остави вятърът да ги отнесе към морето.

До нея долетя гласът на Джейми. Говореше на конете, но подежда като балсам на изопнатите й нерви. Не биваше да се отчайва толкова бързо. Джейми разгада нещо от дневника на Хенри, което й бе убягнало, щеше да прочете и съдържанието на пакета и вероятно щеше да открие полезна информация. Разтърка слепоочията си и отново взе листата. Трябваше да има причина адвокатът да ги запази.

Докато Джейми хване основния път, тя бе изчала всичко два пъти. Писмата на Хенри до господин Чартърс не й помогнаха с нищо. Загатваше се за „съдружници“, но нямаше начин да бъдат идентифицирани. Споменаваха се най-общо бизнес трансакции. За неясни разходи имаше само разписки. А защо имаше и бюлетини за времето — това бе истинска мистификация. Въобще не се разбираше какво е внасял контрабандно Хенри в Англия и още по-малко — какво от стоката евентуално липсва.

Вратата се отвори.

— Откри ли нещо? — осведоми се Джейми.

— Не — въздъхна Оливия.

Той кимна сякаш го е очаквал.

— Ела да изпием по чаша чай, докато сменят конете.

Вдигна полите и стъпи върху покритата с дебел слой сняг земя.

— Къде сме?

— На двадесетина километра от Грейвзенд. — Той погледна надвисналото сиво небе. — Времето ни бави.

Оливия притеснено погледна през рамо, все едно очакваше Клери да се материализира сред снежната вихрушка. Пътят зад тях се простираше пуст, докъдето се виждаше. Потрепери и се загърна поплътно с пелерината.

— А къде отиваме?

— На изток.

— Защо? — Оливия го погледна и си даде сметка, че трябва да е полузамръзнал. По шапката и раменете му имаше сняг, дори по миглите. Докато тя се гушеше в каретата, с метнато върху коленете одеяло и с горещи тухли в краката, той седеше на капрата. — Ще ми кажеш по-късно — махна тя, преди да ѝ отговори. — Ще поискам да ни дадат частен салон.

Вдигна поли и бързо влезе в странноприемницата.

Джейми се появи, след като бе дал указания на коняря. Настаниха се пред камината с горещ чай в ръце и тя се върна към въпроса си.

— Защо отиваме на изток?

— Стори ми се подходящо.

Джейми облегна крака на решетката и обгърна чашата с шепи. Страните му бяха зачервени и Оливия усети как сърцето ѝ трепва от усилията, които той полага за нея.

— Не е ли по-разумно да се върнем в Лондон и да проверим дали при господин Брустър няма други книжа?

Той се облегна назад.

— Откри ли нещо, което ти дава основание да смяташ така?

— Не — изчерви се Оливия.

— Няма и да намериш, обзалагам се. — Забеляза изражението ѝ и сви рамене. — Хенри е заличил добре следите си. Глупаво би било да свърже две отделни звена от операцията. Избрах да поемем на

изток, защото ми се струва по-вероятно контрабандистите да са работили там и там да са приемали стоката, пристигаща по море. Възможно е да греша, но отправяйки се на изток, ще подведем евентуалния ни преследвач, който очаква да се върнем в Лондон.

Няколко минути седяха смълчани. Джейми си топлеше краката, а Оливия усещаше как над главата ѝ отново надвисват тъмни облаци. Дяволите да го вземат Хенри. Благодарение на неговите нечисти афери сега, посред зима бродеха из провинцията, без да са сигурни накъде да се насочат, без да имат представа какво търсят, а Клери им дишаше във врата.

— Какво всъщност правим, Джейми? — попита тя, загледана в огъня. — Не знаем какво издирваме, не знаем накъде да поемем.

— Отдалечаваме се от Клери — парира я той. — А ще науча точно къде да отидем от книгата на Хенри.

Стомахът ѝ се сви.

— Не открих нищо полезно — призна тя.

— Не? Дай да видя. Казах на коняря, че ще тръгнем след час.

Идеше ѝ да заплаче при мисълта от неговите надежди да извлече някаква полезна информация за толкова кратко време, след като тя часове наред чете внимателно страница по страница. Или щеше да успее и да ѝ докаже каква глупачка е, или щеше да стигне до нейния резултат и тогава щяха да продължат да живеят в този кошмар.

Ами ако никога не намерят онова, което Клери иска? Ако такова нещо не съществува? Та дори и в момента той може би ги преследва, най-вероятно бесен, задето я изпусна в Грейвзенд. Съществуваше вероятност лакеят му да я е видял сутринта и заедно с господаря си да са съвсем близо зад тях. Клери може да ги изчаква да излязат от тази странноприемница. Ако попаднат в снежна буря, какво пречи на Клери да застреля Джейми...

Рязко скочи. В ума ѝ виконтът придобиваше чудовищни, свръхестествени сили. Осъзнаваше, че вероятно го прави от истерия, но не можеше да се отърве от това усещане. Трябваше ѝ време, за да се овладее.

— Да останем тук тази вечер.

Джейми свъси вежди.

— Предпочитам да се отдалечим повече от Грейвзенд.

Тя поклати глава. През прозореца се виждаше колко бързо се трупат снегът. Пътищата щяха да са не по-малко опасни от Клери.

— Вали обилно и нямаме идея накъде да се насочим, докато не прегледаме книгата. Ще отида да говоря със собственика.

Без да дочака отговора му тя бързо излезе от стаята.

Намери стопанката, жената прояви разбиране.

— Да, снегът не спира. Съмнявам се дали и пощенският дилижанс ще пристигне. Всички са решили да пренощуват тук. Но все още разполагам с хубава стая горе, милейди, а за спътника ви ще се намери легло над конюшната.

Самата мисъл Джейми да е толкова далеч ужаси Оливия. Сърцето ѝ заби учестено, нещо стегна гърдите ѝ и се наложи да стисне длани, та ръцете ѝ да спрат да треперят. Не! Предишната нощ го издържа, но само защото Джейми прецени семейство Хикс като безопасни. Сега се намираха в странноприемница по пътя за Кентърбъри, където никой няма да се замисли да отговори честно и откровено, ако разпитват за нея. Лорд Клери можеше да се намира на два дни път след тях и да няма представа накъде отиват, но какво пречеше и да е само на два часа път след тях? Той — или поне лакеят му — я бе проследил до Грейвзенд и лесно би я открил и тук.

Насили се да си поеме дълбоко дъх. Усещаше как отново я обзема паника, а не биваше да ѝ се поддава. Опита се да види комичното в ситуацията: стопанката току-що предложи на бедна вдовица хубава стая горе, а обричаше богат мъж да спи в конюшната, при прислугата. Още по-забавно бе, че Джейми би го направил. Не държеше на положението си и лесно контактуваше с всякакви хора. Беше изключено да го остави да спи в конюшната, валеше сняг и беше студено. Когато отвори уста да обясни, смаяна се чу да казва:

— Той ми е съпруг.

Жената я изгледа, без да прикрива недоумението си. Впрочем и Оливия се чувстваше така.

— Извинете, мадам, но понеже беше на капрата предположих... Ще се погрижа веднага да качат багажа ви горе. Ще искате ли вечеря?

Шокирана от постъпката си току-що, Оливия само кимна.

Тръгна към салона, но пред вратата се спря. Дотук бе с клетвата, че ще спазва дистанция помежду им. Ала всъщност, искаше ли да продължава, така? Джейми ѝ се бе притекъл на помощ, без да жали

средства и усилия. Закле се да я защитава и да ѝ помогне. Вярваше му безрезервно.

Влезе. Джейми стоеше прав, без жакет.

— Извинявай, Ливи — бяха първите му думи. — Редно бе да се посъветвам с теб. Мислех единствено как незабавно да напуснем Грейвзенд.

— Аз също.

Прокара длани по полата, като се стараеше да не се впечатлява нито от широките му рамене, нито колко е привлекателен с вдигнатата назад коса. Защо го обяви за свой съпруг? Нали десет години живя, като се мъчеше да прогони това желание от ума си?

— Нямах право от твое име да решавам какво да правим — продължи той. — Толкова много преживя...

Напуши я смях.

— Добре съм... — едва успя да промълви.

Той се усмихна.

— Знам. Ето това момиче познавам: силно и несломимо.

Силно ли? В момента въобще не се чувстваше така.

Смелостта започна да я напуска. Имаше време да се върне при хазайката и да поиска още една стая...

— Права си: по-добре да прекараме нощта тук. Трябва ни време да решим какво да предприемем нататък. Редно е и да се напиш добре.

Щеше да е почти невъзможно. Трудно ѝ бе да спи, когато Джейми се намираше само на няколко метра в усамотената къща. Много по-трудно щеше да е, когато е в същата стая... или дори легло.

Оливия пое дъх. След като години наред си повтаряше, че помежду им никога вече няма да има нищо, сега не ѝ хрумваше друго. За пръв път от десетилетие оставаше насаме с него. Никой не знаеше къде са и никой тук не ги познаваше. Възможно ли бе да започнат отначало...

Ако вече не бе прекалено късно.

Постави длан върху челото си. Чувстваше се несигурна и обърквана, сякаш отново е шестнадесетгодишна.

— Оливия — стресна я гласът на Джейми. Говореше сякаш няколко пъти е повтарял името ѝ. — Прималя ли ти? Много си бледа.

— Има само една стая — успя да промълви тя.

Не лъжеше съвсем. Имаше само една запазена стая за тях отпреди малко.

Изражението му се промени.

— О, ще си намеря купчина слама в конюшната...

— Не! — Тя поруменя. — Няма да го допусна. Беше на капрата цял ден. Казах на стопанката, че си ми съпруг — изрече тя бързо. — Стори ми се най-лесно.

За миг лицето му стана безизразно, сякаш го е ударил гръм.

— Добре — бързо се съвзе Джейми. — Ще се справим.

Преди Оливия да попита какво има предвид, той продължи:

— Да прегледаме книгата — предложи той, без да я погледне. — Явно са важни, щом Чартърс, а после и Арманд са ги запазили.

Тя изпита хем разочарование, хем облекчение от смяната на темата. Вечерта, прецени тя, ще реши как да споделят стаята.

Той отвори махагонов комплект за писане, който носеше със себе си.

— Като начало да подредим в колонка всички вписвания от тефтера на Хенри.

През следващите няколко часа сортираха на масата всички получени от господин Арманд книжа. В един момент Джейми извади тетрадка и започна да си води записки. Оливия получи главоболие. Цифрите ѝ се струваха безсмислени, дори при сравняването им с онези от тефтера. Бюлетините за времето продължаваха да я озадачават най-много. Съдържаха подробна информация за силата на вятъра, дъжда, приливите и отливите, както и кога е имало мъгла.

— Това да не е някакъв код? — попита по едно време раздразнено тя.

Със свъсени вежди Джейми изучаваше едно от описанията на времето.

— Едва ли. Поне не в обичайния смисъл. Всичко, транспортирано по море, особено ако искаш да го пренесеш тайно, зависи до голяма степен от времето.

Тя въздъхна.

— Но това как ще ни помогне сега, толкова месеци по-късно? — Взе един лист. — Тези данни дори не са за времето в Грейвзенд или градче наблизо. Описва какво е било морето край остров Танет, най-

източната точка на графство Кент. Намира се поне на седемдесет километра оттук.

— Щом времето е било важно за Хенри, бюлетините вероятно съответстват на доставките. Или поне — най-важните. — Плъзна пръст по изписаните в тефтера данни. — Скоро след това Хенри е платил на *кап. П.* дванадесет лири. Странно. Повечето изплатени суми са под десет лири.

— Този курс може да е бил по-рискован.

— Може — съгласи се Джейми колебливо.

Сърцето на Оливия се сви. Прахоса половината заем от Пенелопе за тези книжа, а те я озадачаваха все повече. Клери бързо би открил господин Арманд, който няма да се поколебае да каже на виконта какво е станало. Единствено я утешаваше факта, че подобно на нея, Клери нямаше представа къде да търси липсващото съкровище на Хенри.

— Или е платил повече, защото времето е било отвратително — подхвърли тя на шега. — По-трудно е да разтовариш кораб в проливен дъжд или при мъгла. Не е като да си на док в пристанище.

Той още разглеждаше купчинките листа по масата.

— Може би...

— Да направим списък — предложи Оливия.

Изпитваше потребност да върши нещо, за да не я обзема униние от така добре прикритите следи на Хенри. Без да каже дума Джейми побутна тетрадката си към нея. Оливия начерта стройна таблица и във всяко квадратче започна да нанася датите от тефтера, данните от бюлетина за времето и инициалите на потенциалния получател на възнаграждението. Джейми ѝ диктуваше информацията в хронологичен ред. От време на време ставаше и замислено крачеше напред-назад из стаята. Появи се прислужница и той поръча вечеря и вино.

То пристигна, когато Оливия приключваше с таблицата.

— Какво се получи? — поинтересува се Джейми.

Наля вино и ѝ предложи чаша.

Тя я пое с изцапаните си с мастило пръста.

— Забелязвам единствено, че всички налични бюлетини за времето съвпадат с датите на разплащане.

Той протегна ръка и тя му подаде тетрадката.

— Да... — плъзна поглед по страницата. — А на капитан П. е плащано повече, отколкото на останалите.

— Да имаше начин да разберем кой е той...

— И още нещо — отбеляза Джейми. — Той е един от последните, получил пари. Станало е точно преди Хенри да умре.

Което продължаваше да не дава отговор нито кой е той, нито за какво му е плащано. Оливия отпи от виното и си позволи някои не дотам ласкави мисли по отношение на бившия си съпруг.

Джейми внезапно отмести стола и се изправи.

— Има ли бюлетин за датата на последното плащане?

— Да.

— Къде е?

Тя се разрови из книгата и го намери.

— И той е за района около остров Танет. Пише и Дийл.

В Дийл, градче разположено срещу френското пристанище Кале, началник на ескадрата беше братът на Клери.

— Рамсгейт — прошепна той. — Върни се и до всяко плащане, особено на нашия капитан П., отбележи за къде се отнасят метеорологичните бюлетини.

— Защо? — попита тя заинтригувана.

— Имам идея — отвърна кратко той и започна отново да й диктува.

Повечето бюлетини бяха за северното крайбрежие на Кент. Но всички за остров Танет, на източния бряг, съвпадаха с плащане на мистериозния капитан П. и сумите неизменно бяха по-големи от останалите.

Джейми я погледна победоносно.

— Старият Чартърс не е оставил вдовица, но имал дъщеря, както чух. Омъжила се и се преместила в Рамсгейт съвсем близо до Дийл.

— И съпругът ѝ бил капитан ли? — зяпна го тя.

— Не. Свещеник. — Побърза да разсее обърканото ѝ изражение. — Кой по-добре би посредничил с местните капитани?

На Оливия ѝ се видя доста неубедително доказателство.

— Би могло...

Джейми не бе склонен да се предаде.

— Бюлетините вероятно са за времето, когато нещо е било доставено на брега. Климатът е от голямо значение за ценни

произведения на изкуството. Ако паднат във водата, ще бъдат съсипани. Тук във всички бюлетини става въпрос за спокойно море, мъгли и безлунни нощи, което прави доставките по-лесни. Продължавам да вярвам, че плащанията са били за съхранение на стоката. По-високото заплащане на капитан П. подсказва, че той е пренасял по-скъпите предмети. А кой би заподозрял свещеник да има пръст в операциите?

Тя кимна чинно, но не защото бе напълно убедена. Призляваше ѝ от мисълта да се отправят към най-източната точка на Kent, където търсят безименен свещеник, който евентуално знае нещо — или нищо — за контрабандата на Хенри. Та те дори не разполагаха с доказателства дали Хенри всъщност се е занимавал с контрабанда. По-добре щеше да оползотвори парите, заети от Пенелопе, ако бе купила пистолет, за да застреля Клери, и после да замине за Америка. Посегна към чашата с вино.

— Най-добре да отидем в Ramsgate — предложи Джейми с блеснали от ентузиазъм очи. — Ще открием дъщерята на господин Чартърс и ще разберем какво знае.

— А ако не знае нищо?

Той само сви рамене.

— Тогава ще сме наясно, че тази посока на разследването ни е погрешна и ще се насочим към друга.

Да застреляме Клери в сърцето ще е по-лесно, помисли си тя и се шокира от себе си. Вероятно виното си казваше думата, обикновено не обмисляше насилие над хора, пък било то и Клери.

— Не си ли съгласна, Ливи?

Джейми я гледаше с очакване.

— По-скоро ми се струва загуба на време. — Вдигна чашата, видя, че е празна и я остави с въздишка. — Най-вероятно ще останем разочаровани след дълго, уморително пътуване в студа. Но нямам по-добра идея. Ако си прав и Хенри не е доставил поръчано ценно произведение на изкуството, това е единственият начин да разберем.

— Но продължаваш да се колебаеш.

Тя завъртя столчето на празната винена чаша.

— Чартърс нямаше ли да достави нещо, внесено контрабандно в Англия, дори след смъртта на Хенри?

— Не и ако не му е било платено предварително. Не забравяй: той е участвал само в тукашната част на операциите. Хенри, предполагам, го е възнаграждавал, но не разполагаме с това счетоводство. Ако Чартърс е престанал да получава пари, когато Хенри се е разболял, защо да се чувства длъжен да достави каквото и да било? Може дори да не е знаел на кого да го даде. Хенри се е старал да държи далеч един от друг доставчиците, в лицето на контрабандистите, и клиентите, в нашия случай евентуално лорд Клери.

— А ако Чартърс, след като е узнал за смъртта на Хенри, е дал сигнал по веригата да унищожат всичко? Щом няма да получат пари, а и не са знаели на кого да го доставят, защо да го задържат?

— Защото са наясно, че представлява ценност за някого. — На вратата се потропа и прислужницата внесе поднос с храна. Той събра книжата от масата на купчина и постави тетрадката най-отгоре. — Не мисли за това сега, а хапни — посъветва той Оливия. — Денят беше повече от натоварен.

Вечерята се състоеше от гъста яхния, току-що свалена от огъня, още вино и пресен хляб. Хранеха се мълчаливо. Оливия се опитваше да се отърси от усещането за провал в досегашните им усилия. По изражението на Джейми съдеше, че той обмисля пътуването им до Рамсгейт и как да открият дъщерята на Чартърс.

Ами ако имаше право? Предположението му за господин Арманд се оказа вярно. Редно бе да признае, че е по-наясно от нея какво прави.

Именно заради нейните действия щяха да прекарат нощта в тази странноприемница и да делят обща стая.

Сякаш и на него току-що му бе хрумнало същото, той бутна чинията настрана.

— Сигурно си изтощена. Защо не си легнеш?

— А ти?

Избегна погледа ѝ.

— Ще допия виното и ще видя дали ще ме вдъхнови с бляскава идея къде да намерим тайнствения капитан П.

Редно бе тя да каже нещо, да обясни постъпката си. Трябваше да уточни какво очаква, или възнамерява, след като ангажира една стая за двамата, но за жалост не ѝ хрумваха подходящите думи. Кимна и побърза да излезе от помещението.

Собственикът на странноприемницата я насочи към просторна стая горе, вече със запалена камина. Куфарът ѝ и чантата на Джейми стояха до тоалетката. А до нея широко и подканващо, се намираще леглото.

Застина на място.

От десет години се стараеше да забрави какво е чувството, когато е в обятията на Джейми. За три дни в неговата компания си припомни всичко. Не само физическата наслада — въпреки младостта и неопитността си, Джейми я люби със смайващ ентузиазъм и нежност — но и радостта да бъде обичана така дълбоко и чисто. Не бе срещала друг, който така да държи на нея. Абигейл и Пенелопе ѝ бяха повече от сестри, но нямаше начин да сподели с тях всичко. Джейми от друга страна... С него можеше да сподели всичко и му вярваше с цялото си сърце, с това бе наясно. Ала докато стоеше до прозореца в Тънбридж Уелс през онзи ужасен ден, с разбито сърце и насаме със съвършено непознат съпруг, и наблюдаваше как любимият ѝ се отдалечава, Оливия се мислеше за най-глупавото същество на света. Ако не бе изпълнена с такова доверие към Джейми, той нямаше да я нарани толкова тежко. Именно там се закле да не го докосва, да не остава насаме с него и да не говори за нищо съществено. Тя дори не знаеше какви ги върши той. Беше въпрос на време той да се влюби и да се ожени за друга, а Оливия не бе сигурна дали ще го преживее. Далеч по-лесно бе да издигне стена помежду им.

Изведнъж ѝ се прииска да не го беше правила. Чрез това поведение защити нараненото си младо сърце, ала пожертва едно приятелство, което я крепеше от детството ѝ. Ако не бе го отблъснала, Джейми щеше да ѝ помогне да изтърпи самотния си, лишен от любов брак. Освен това Джейми щеше да ѝ даде подходящ съвет, когато Клери започна да я тормози. Същата гордост, заради която не сподели окаяното финансово положение на баща си, я възпря да каже на Джейми, а и на цялото му семейство — в каква ужасна каша се е забъркала.

Оливия въздъхна. Искаше сама да разреши проблемите си, но като не потърси помощ навреме, нещата станаха само по-лоши. И, разбрал за това, Джейми веднага пристигна, готов да рискува собствената си безопасност, за да ѝ помогне.

Нямаше как да промени миналото, но защо да не се поучи от него? Пригответи се за сън. Вероятно бе късно да се надява за друго, но трите дни с Джейми ясно ѝ припомниха колко добре се разбираха. Ако успее да възстанови приятелството им, щеше да възвърне и част от сърцето си. Легна и мълчаливо се помоли и той да изпитва същото.

ГЛАВА 12

Джейми се задържа дълго пред огъня.

Оливия бе казала на хазяйката, че са женени и ще ползват една стая. Джейми си наложи да си повтори, за пореден път, да не го приема като знамение. Тя просто не искаше да е сама. Много ѝ се струпа напоследък. Ако по някакъв начин лорд Клери си пробие път през снега, догони ги, открие стаята им, преодолее заключената врата и нахлуе посред нощ, ще е добре Джейми да е там да я защити.

Прокара длани по лицето си. Беше толкова вероятно, колкото и Оливия да се хвърли в обятията му и да се остави да я люби. Отдавна забеляза колко старателно избягва да го докосне, дори да ѝ подава ръка, за да мине през жив плет. Не.

Тази вечер действията ѝ са продиктувани от страх да не е сама и безпомощна, а той се закле да я пази, а не да увеличава тревогите ѝ. Което означаваше поведението му тази вечер да е олицетворение на почтеността и благоприличието. Дори и съвсем малко да се възползва от ситуацията, щеше да слезе на нивото на лорд Клери, ако не и по-лошо.

Прислужницата дойде да отнесе чиниите.

— Ще искате ли нова бутилка вино, сър?

Звучеше изкусително, но поклати глава и стана от стола.

— Не, благодаря.

— Лека нощ, сър.

Излезе и остави вратата леко открената, сякаш му намекваше да се качва в спалнята. Погледна си часовника. Беше станало късно. Отмести кепенците на един прозорец и надникна навън. В пустия двор се стелеше бял килим, а снегът продължаваше да вали. Заради минималната вероятност лакеят на Клери да успее да ги проследи, Джейми бе предупредил коняря, който му помогна да разседлае конете, да е нащрек. При този обилен валеж цял ден бе малко вероятно преследвачите да ги застигнат, но известна предпазливост не беше излишна. Беше добре, че тази нощ ще спят спокойно.

Е, спокойно в рамките на възможното, щом деляха обща стая.

Пое дълбоко и решително дъх. След като издържа осем години да гледа Оливия омъжена за друг, щеше да издържи и една нощ в една и съща спалня с нея. Въпреки това допи виното до последна капка, после събра книжата и се отпрати нагоре.

Една-единствена лампа на полицата над камината хвърляше светлина в иначе тъмното помещение. На оскъдната светлина забеляза натрупаните на масата одеяла. Това го изпълни с разочарование, но и с облекчение.

Постелята на леглото изшумоля, щом Оливия се размърда.

— Джейми?

Стисна зъби. Край на надеждата му тя вече да е заспала.

— Да?

— Откри ли нещо полезно?

Гласът ѝ бе тих и леко дрезгав от съня.

— Не.

Мислено си представи Оливия в леглото, с дългите си тъмни коси, разпилени по възглавницата, а тялото ѝ — отпуснато и само по нощница, видя и сините ѝ очи, ясни и сияещи, когато му се усмихна сутринта. Рязко се обърна с гръб към леглото, давайки си сметка колко жадно е впил очи в потъналия ѝ в сянка силует, докато тя не успяваше да си намери място от тревога, че криминалното минало на Хенри ще я достигне.

— Не очаквах особено. Май нищо няма да излезе.

Свали си жакета и седна, за да си събуе ботушите.

— Не се отказвам лесно.

Тя явно седна в леглото. Досети се от изскърцването на подпорните дъски.

— О, това го знам. Ще се окажеш прав за Хенри. Не е искал никой да разбере за аферите му и добре е прикрил всичко. Почти е невъзможно да бъде разкрит.

Беше свалил единия ботуш. Постави го до камината.

— Едва започваме. Не се отчайвай.

— Не съм отчаяна — увери го тя. — Просто съм изпълнена със... съмнения.

Нищо чудно. Съществуваха доста неща, които да предизвикат съмненията на Оливия и той не правеше изключение. Даже — най-

вече той, ако бъде честен. Джейми остави втория ботуш до първия и се залови с копчетата на жилетката.

— Няма да се предадем. Метеорологичните бюлетини, вярвам, са ключът към разкриването на нещо недовидяно след смъртта на Хенри. Отиването до Рамсгейт ще ни даде отговори в една или друга посока.

— Рамсгейт е толкова далеч...

— Заслужава си да отидем. Има вероятност да открием нещо.

Изрече го твърдо и уверено, защото всъщност нямаше какво друго да предприемат. Ако все още липсваше контрабандно внесено произведение на изкуството, то те се надпреварваха с Клери кой първи ще го открие. Оливия предложи да навестят лондонския адвокат на Хенри, но това щеше да почака. Добере ли се Клери до незаконно доставен шедьовър, той щеше да изчезне. При наличието и на капчица здрав разум, щеше да грабне безценната си придобивка и повече никога да не стъпи в Лондон.

Именно това искаше да предотврати Джейми. Мястото на Клери бе в затвора, а не във вила в Италия, където да живее от печалбата от откраднат шедьовър.

В продължение на няколко минути тя мълча и той се запита дали отново не е заспала. Надяваше се да е така. Едва се справяше с въображението си, докато слушаше гласа ѝ, а предстоеше цяла нощ да чува как диша. Разхлаби вратовръзката, като се питаше къде се намира — в рая или в ада.

— Вероятно си прав. Ще изглежда по-приемливо сутринта.

Трябваше да тръгнат на зазоряване, спор нямаше. Щеше да бъде много по-лесно, ако се наспи добре. Проблемът бе, как да го постигне, докато чува сънените ѝ въздишки.

За няколко минути си устрои постеля от одеяла на пода пред камината. Не бе особено удобна, но бе преспивал и на по-лоши места.

Протегна крака, затвори очи и се опита да не слуша как Оливия мърда в леглото.

— Джейми? — стресна го гласът ѝ. Отвори очи и видя лицето ѝ, надвиснало над неговото, през рамката на леглото. — Сигурно съжаляваш, задето ме последва.

— Не, разбира се — отговори той моментално. — Дори не си мисли такова нещо.

Тя отпусна глава върху дюшека. Къдрици от дългата ѝ коса увиснаха над главата му. Джейми се постара да не се взира в тях с копнеж.

— Давам си сметка какви усилия полагаш и колко средства влагаш. Нямам думи да изразя благодарността си. Бих те оправдала напълно, ако си бе тръгнал, след като те ударих с лопатата.

— Беше неволна грешка.

— А днес почти замръзна, докато караше под снега — продължи тя. — Навярно си изтощен, ала въпреки това искаш утре да отидем в Рамсгейт.

В момента определено не му бе студено. Не бе сигурен дали ще успее да мигне. Рояк спомени от онзи слънчев следобед нахлу в съзнанието му, последваха ги всички разбити мечти, които го бяха съпътствали след това. Един джентълмен вероятно щеше да успее да ги прогони, но той не се справяше.

— Заспивай, Оливия.

— Добре — въздъхна тя. — Извинявай. Предполагам колко си изморен и е редно да поспиш, а аз те карам да лежиш на пода и не преставам да бърбям.

Думите ѝ предизвикаха усмивката му.

— Спал съм и на по-неудобни места, а бърбенето ти ми харесва. Много отдавна не си бяхме говорили откровено.

— Нали? — Гласът ѝ стана по-топъл. — Ще ми се да обсъждахме друго, а не...

— Разкажи ми за семейството си — прекъсна я той. — Надявам се всички да са добре.

Искрено се надяваше близките ѝ да са започнали да се държат по-добре с нея след първите години от брака ѝ. Сестрите му не бяха разказвали много за Хърбъртови.

— Да, доколкото ми е известно — обади се тя след малко. — Сестра ми се омъжи за лорд Макларън от Единбург. Чудесен брак за нея. Той бе така любезен да отстъпи на родителите ми едно свое малко имение. Всички са щастливи там. Така пишеше мама в последното писмо отпреди няколко години, когато се преместиха.

— Не си ги виждала от няколко години?

Странно изражение — смесица от отвращение и облекчение — премина през лицето ѝ.

— Изпратиха съболезнования, когато Хенри почина.

Той издиша през носа. Сър Алфред продаде дъщеря си за няколко хиляди паунда, а после я е изоставил? Дори Джейми не го смяташе чак за такъв негодник.

— Отказаха ли се от Келан Хол.

— Май имат наемател. — Гласът ѝ стана леко тъжен. — Не съм ходила там от години. Дори те да бяха още там, пак нямаше да им гостувам.

— Заради Хенри ли?

Въпросът му се изплъзна неволно. От години Джейми си повтаряше, че не иска да знае нищо за съпруга на Оливия и брака ѝ. Причина за подобна незаинтересованост, разбира се, бе подвеждащата мисъл, че за нея се грижат добре и нищо не ѝ тежи. Дори когато чу друго, сведе дискретните подпитвания единствено до евентуалните незаконни занимания на Хенри, а не до личния ѝ живот. Размърда се върху твърдите дъски и намери за редно да зададе още някои въпроси, дори да засягаха нежелани теми. Няма да допусне повече разминавания между тях.

— Хенри нямаше нищо общо. Е, поне не пряко. Не би ме спрял да отида, но той, предполагам, беше причината да не ми се ходи. — Тъгата в гласа ѝ изчезна. Сега говореше по-делово. — Парите, получени от господин Таунсенд за моята женитба, баща ми употреби да организира бляскав сезон за влизането на Дафни в обществото. Мама ми разказа за всичките ѝ красиви рокли и многото обожатели. Дафни се превърна в очакваната от всички красавица и пожъна голям успех. — Направи пауза. — Ти май не беше в Лондон тогава.

— Не, не бях.

След деня, опустошил душата му в Тънбридж Уелс, когато тя вече носеше пръстена на друг мъж и му заяви, че станалото е станало, Джейми се прибра вкъщи и съобщи на баща си за своята готовност да бъде навсякъде по света, но не и в Лондон. Изненадан, баща му предложи да отиде в Девъншир, за да се запознае подробно с очаквания бум от добива на калай. Джейми замина и остана година. Това сложи началото на личното му богатство. Инженерите бяха измислили начин да се копае дълбоко в изоставени от години мини. По същото време един човек в Лондон изобрети как да се съхранява храна в покрити с калай кутии, което стана причина всички да го търсят,

особено от армията и флота, където хиляди войници и моряци се нуждаеха от продоволствия. Джейми се хвърли в начинанието, научи се как да сключва партньорства със земевладелци и да договаря приемливи надници за работниците. Натрупа състояние. Все още притежаваше дялове в някои от мините.

А и така бе далеч от Оливия и съпруга ѝ.

— Значи сестра ти се е омъжила добре — отбеляза той, отърсвайки се от спомените. — Най-съкровената мечта на майка ти, помня, бе сестра ти да се омъжи за лорд.

Вероятно някога лейди Хърбърт бе искала същото и за Оливия, но това не ѝ попречи да не възрази срещу брака ѝ за Хенри Таунсенд, а той определено не бе никакъв благородник.

— Да, мама остана много доволна от женитбата им. Той все пак е граф, макар и шотландец, и има солидно състояние. Всичко, за което мама мечтаеше — добави тя кисело. — Дафни също изглеждаше доволна. По-възрастен е от нея с няколко години и задоволява прищевките ѝ. Единственият му недостатък е предпочитанието му да остане в Шотландия. Дафни бе сигурна, че ще го убеди да се връщат за сезона в Лондон всяка година, но, доколкото ми е известно, това не се случва.

Той свъси леко вежди.

— Но не знаеш, така ли?

Тя замълча за момент.

— Родителите ми не бяха особено благосклонни към мен. Мама ме посещаваше, особено след като Хенри взе къщата на площад „Сейнт Джеймс“ — тя намираще тази част на града за много представителна. Искаше да се радвам на успеха на Дафни, но на мен ми бе... трудно.

Защото на нея ѝ бе отказан подобен успех, без съмнение. Нима лейди Хърбърт е очаквала Оливия да се радва на брака на сестра си, когато собствените ѝ надежди за щастие бяха потъпкани? Сви ръце в юмруци и пое няколко пъти дълбоко въздух, за да преодолее чувството на неприязън, което изпитваше към себе си. Още като млад знаеше, че родителите в семейство Хърбърт не са така любящи като неговите, но я остави сама срещу тях. Какъв идиот е бил.

— Оливия — подхвана той — Хенри добре ли се държеше с теб?

Тя не отговори.

— Не искам да разпитвам или да събуждам неприятни спомени, но винаги съм се питал.

Тя въздъхна леко.

— Не се държеше лошо. Ако исках нова шапка или абонамент за библиотека, даваше съгласието си без колебание. Беше щедър. Не подозирах, естествено, че е изхарчил цялото си състояние приживе и ме е оставил без... — Млъкна внезапно. — Никога не ме е удрял и не ми се е присмивал. В началото се насилвахме да се държим ласкаво, но скоро разбрахме, че никога няма да прерасне в друго. Хенри... Беше много чаровен и остроумен, но не обичаше вечер да стои вкъщи. Вечеря навън или театрално представление го радваха много повече, а състезание с карети или бой с петли го омайваха. Баща му откровено ми сподели надеждите си бракът да го уравни, ала остана разочарован. Нямах необходимото влияние върху него, за да го променя. Господин Таунсенд, баща му, имаше. До смъртта му Хенри живееше според средствата си. Но след като възрастният господин Таунсенд почина, Хенри престана да прави икономии или да живее умерено. Аз не го съзнавах, камо ли да го предотвратя.

— А щеше ли да успееш да го спреш, ако беше наясно?

— Не — отговори тя веднага. — Но щях да съм подготвена какво ще последва. Единствено това не мога да му простя. След смъртта му очаквах да заживее по-скромно, но не и...

Млъкна, Джейми обаче се досещаше как щеше да завърши: *мизерно*.

— Семейството ти не предложи ли да ти помогне?

Молеше се тя да не е проявила излишна гордост и да се е обърнала към тях. Семейство Хърбърт ѝ дължаха поне това. Добре знаеше колко често тя бе отказвала предлаганата от неговото семейство помощ, особено онази, която сестрите му настояваха да ѝ окажат.

Тя доста се забави с отговора и той вече не очакваше да го получи.

— Не — отвърна тя най-накрая със съвършено непознат за него тон: равен и безизразен. — Дори да бяха изявили желание, а аз дълбоко се съмнявам някога да са имали такова, нямаше да приема. Омъжвайки се за Хенри, се заклях да имам възможно най-малко вземане-даване с тях. На сватбата баща ми дори не посмя да ме погледне в очите. Отлично знаеше какво прави и бях доволна от

смущението му. Радвам се, че лорд Макларън ги държи изкъсо. По молба на Дафни даде на родителите ми имението, но то е в Шотландия, далеч от елегантните градове и забавите. Майка ми и баща ми недоволстват, защото им е разрешил да ползват къщата, но не и доходите на имението. — Засмя се с известна горчивина. — Трудно ми е да ги жаля. Получиха каквото искат: богат, титулуван зет. Надявах се да е сговорчив и щедър, но сбъркаха.

Джейми се съгласи мълчаливо. В живота той бе извадил подобър късмет. Баща му сам си изгради име и натрупа богатство. Юрист, използвал ума си, за да забогатее. Нищо не пречеше и на сър Алфред Хърбърт да постъпи така. Вместо това залагаше на конните състезания и разчиташе браковете на дъщерите му да го спасят от нищета.

— Боже, впуснах се в приказки, а ти вероятно си изтощен. — Оливия звучеше леко смутена. — А и каква скучна тема подхванах.

— Доволен съм, задето го чух — увери я той искрено. — Отдавна проявявах любопитство и нищо в разказа ти не беше скучно.

Вбесяващо — да, но не и скучно. Разговорите с нея никога не му омръзваха.

— Наистина ли? — Тя подпря глава на ръката си. — Твоят живот е далеч по-интересен. Абигейл и Пенелопе са ми разказвали.

Той свъси вежди.

— Всичко казано от сестрите ми трябва да се приема с голяма доза скептицизъм.

Тя се усмихна.

— Да, винаги съм предполагала, че истината е по-неприлична. Съмнявам се дали си се изповядал пред майка си и сестрите си за всичко.

Джейми се престори на обиден.

— Представа нямам за какво говориш.

— Пенелопе ми разказа как си влязъл в наводнена мина, за да спасиш миньорите.

Беше станало преди години. Изненада се, че го знае.

— Веднъж. Водата не бе много висока, но някои от мъжете не умееха да плуват.

Тя поклати глава и се усмихна.

— Щом казваш, ще ти повярвам. — Навлажни устни. — По техните думи веднъж помислили, че си влюбен във френска виконтеса. Според Абигейл била голяма красавица.

Джейми стисна устни. Семейството му откъде бе разбрало за Мари? Връзката им бе много дискретна.

— Сестрите ми обичат да приказват всякакви врели-некипели.

— Значи не си бил влюбен в нея?

— Не — отвърна той лаконично.

Нито в Мари, нито в друга жена. Но не желаше да го обсъжда с Оливия. Пое дъх, готов да смени темата, ала тя заговори отново.

— Да ти задам ли нахален въпрос?

Той предпазливо кимна.

— Винаги съм се чудила — подхвана тя бавно, — защо така и не се ожени.

— Коя би ме взела? — отговори той с въпрос.

— Не. Кажи ми истинската причина.

Изглежда я продължително. Накрая, почти шепнешком, отвърна:

— Знаеш защо.

Тя ахна сепнато.

— Но аз бях омъжена...

— Е, явно това не ме спира...

Очакваше тя отново да се затвори в себе си. През годините ясно бе дала да се разбере, че помежду им трябва да има дистанция.

Трепна, защото усета допира на пръстите ѝ върху рамото си. Докосваше го за пръв път от години. *Десет години*. Десет години мечтаеше за нея, сънуваше я. Сега един допир заплашваше да го размекне.

— Благодаря ти — промълви тя. — Благодаря, че ме последва. Ако не беше, сигурно вече щях да съм изложена на милостта на Клери. Нищо не разбрах от тефтера на Хенри, адвокатът отказваше да ми помогне, щях да съм напълно безпомощна в усамотената къща, ако лакеят на Клери ме беше открил...

— Спри! — Извъртя се, за да я вижда по-добре, и я стисна за ръката. — Ти ме нападна с лопатата, когато ме взе за Клери. Ти убеди Арманд да ти даде книгата на Хенри. Ти разпозна слугата на Клери в града и ни даде възможност да го избегнем. По-способна си, отколкото смяташ, Оливия. — Вдигна ръка и нежно я хвана за брадичката, като

се молеше да не се отдръпне. — Никога не се подценявай. Определено имам много високо мнение за теб.

— Колко си мил.

На устните ѝ се появи кокетна усмивка.

Сърцето му заби лудо.

— Не съм мил, Оливия — отвърна той тихо. — Ти си силната. Досега съумя да държиш Клери далеч с ума и решителността си. Избяга от Лондон сама и не помисли за последствията. Единствената ти грешка е, че си мислила прекалено ласкаво — за Хенри. Иначе отдавна да си се досетила какви ги върши.

Тя сведе мигли, но той се досещаше, че е чула думите му и ги е разбрала.

— Питам се дали не шантажира хора...

— Виждаш ли? — Джейми се усмихна широко. — Постепенно щеше да се сетиш за всичко сама. Аз не разгадах нещата сам. Атертън ми даде идеята.

— Но ти ме последва.

— Предпочиташ да го беше направил Атертън ли? Мислех, че Пенелопе е направила всичко, за да те отблъсне от него, но ако настояваш, ще му пиша...

Както се бе надявал, тя се усмихна.

— Не. Нека остане при Пенелопе.

А аз да остана до теб завинаги, завъртя се в ума му. Все още държеше брадичката ѝ, дяляха ги само няколко сантиметра. Копнееше да я целуне.

Джейми едва се въздържа да не го направи.

— Поспи. Ще тръгнем рано.

— Добре. Лека нощ, Джейми.

Бавно пусна брадичката ѝ.

— Лека нощ, Ливи — прошепна той.

Гледаше го с ясните си сини очи, когато той вдигна ръката ѝ и я целуна.

Едва тогава я пусна. Сърцето му биеше лудо, сякаш е тичал поне километър.

Довери ми се, повтаряше си Джейми наум. *Този път няма да те подведа*. Не смееше да се надява на нещо повече от нейна страна, но... тя го докосна, позволи му да целуне ръката ѝ.

— Лека нощ — прошепна тя отново и се завъртя, за да се изтегне в леглото.

Джейми се заслуша в шумоленето на завивките, докато тя пренареждаше възглавниците. Сигурно беше изтощена. Той, от своя страна, се чувстваше изопнат като тетива. Призна си, че е готов да лежи върху нажежени въглени до нея, вместо в най-меката постеля в най-прекрасния хотел на света. Бе готов да даде дясната си ръка Оливия пак да се надвеси над ръба на леглото и да изрече думите, които го тормозеха от деветнадесетгодишен. *Искам да ме любиш*, каза тя в онзи приказен ден до езерото. *Обичам те, Джейми.*

През годините се опита да я забрави или поне да не страда, задето я загуби. Да избяга от Лондон се оказа най-лесната част. Колкото по-малко я виждаше и не разговаряше с нея, толкова по-често не заспиваше нощем и по-страстно бленуваше за нея. Отдаването на работата или на приключения помагаше само донякъде. Физическото и умственото изтощение го оставяха без сили и той по-рядко се питаше какво прави тя и дали мисли за онези щастливи няколко дни, докато бяха стодени. Чрез мимолетни връзки удовлетворяваше физическите си потребности, но не успяваше да се справи със самотата. Никоя жена не измести Оливия от сърцето му, макар младият мъж всячески да се постара да намери такава.

Всичко това обаче сега бе минало. Нямаше да я изостави, докато не премахнат заплахата в лицето на Клери. В момента това бе най-важното, а що се отнася да станат любовници... Отдавна бе признал пред себе си, че Оливия е единствената жена, която желае.

Мина поне час, през който, заслушан в дишането ѝ, лежеше на пода и се опитваше да не си представя как е до нея, как я гали, как я люби... Най-накрая се отказа и тихо стана. По-добре да отметне малко работа тази нощ. Запали лампата и на оскъдната светлина извади тетрадката. Прехвърли листата с таблицата на Оливия, подмина и онези, където бяха подпъхнати писмата на Даниел и Батшеба, и стигна до празна страница.

Оливия се раздвижи, въздъхна, а той застина. С перодръжка в ръка Джейми хвърли поглед към леглото. Колко лесно можеше да я целуне, да разкопчае нощницата ѝ и да се отдадат на наслада...

Не бъди идиот, смъмри се той. Да мисли за нея бе едно, да предприеме нещо — съвсем различно. Щеше да разруши крехката

връзка, която отново изграждаха. Ако нещо щеше да се случи между тях, трябваше да стане по нейна покана.

Тя отново се завъртя и се обърна с гръб към него. Джейми топна перодръжката в мастилницата и се захвана за работа.

ГЛАВА 13

Оливия се събуди и за миг се почувства дезориентирана, втори ден подред бе в непозната стая. Обърна глава, на масата до камината забеляза комплекта за писане на Джейми, а когато сведе поглед, видя и него, излегнат на пода, да спи дълбоко.

Бавно седна на ръба на леглото и се наслади на гледката. Лежеше по гръб, с една ръка, отметната над главата. На фона на бялата възглавница косата му изглеждаше тъмнокестенява, но знаеше, че на слънчева светлина се появяват червеникави оттенъци. Ризата му бе разкопчана и ѝ позволяваше да плъзне очи по врата и гърдите му, докъдето се бе свлякло одеялото. Заслушана в равномерното му дишане, тя стисна ръка в юмрук, за да се удържи да не го докосне.

Не се лъжеше: за сърцето ѝ беше опасно да е близо до него. Разговорът им снощи, в интимната тъмнина на спалнята, само възобнови връзката помежду им, съществуваща толкова отдавна.

Години наред бе очаквала тя да изчезне, но тази сутрин разбра, че не се бе случило, отричаше я и избягваше да ѝ обръща внимание, ала тя си бе налице.

Сега вече не съжаляваше за това. Когато ѝ призна, че тя е причината никога да не се ожени, сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите, когато целуна ръката ѝ, бе готова да заплаче. Очевидно той изпитваше към нея същата привързаност, каквато и тя. *Не е прекалено късно*, нашепна ѝ тъничко гласче.

Съзнаваше невъзможността просто да продължат оттам, докъдето бяха стигнали навремето. Независимо от чувствата, годините на раздяла стояха помежду им. А и нищо чудно да откриеше, че копнежът им се дължи по-скоро на спомени, че всеки от тях е станал друг човек. А и оставаше проблемът с лорд Клери и търсеното от него мистериозно съкровище. Всъщност те се бяха устремили към нещо неизвестно, дори не подозираха какво е, а и нямаше кой да им помогне.

Общо взето моментът не бе подходящ да се занимава със сърдечни въпроси, но не бе в състояние да спре да зяпа Джейми като

влюбено момиче, на което му иде да запее на глас.

Скоро усети студа в стаята и си помисли, че ако на нея ѝ е студено, той трябва да е замръзнал на пода. Предпазливо стана от леглото с намерение да запали камината, но още първата дъска под краката ѝ изскърца и той се събуди.

— Какво? — надигна се сепнато той.

— Нищо — прошепна тя. — Студено е...

Посочи изгасналата камина.

Джейми премигна насреща ѝ. Разтърка очи с ръка и отметна одеялото.

— Аз ще се погрижа.

Гласът му още бе дрезгав от съня.

Изправи се бързо, закопча си ризата и обу панталоните. Брадата му бе набола, а кичури коса паднаха върху челото. Обърна се към нея и забеляза втренчения ѝ поглед.

— Добро утро — промълви той.

— Добро утро — едва прошепна тя.

Никой от двамата не помръдна. Само една мисъл се въртеше в главата ѝ: бяха сами, в спалня, тя по тънка нощница, той — полуоблечен... и силно възбуден. Оливия знаеше, че това често се случва на мъжете при събуждане. Докато очите на Джейми я изучаваха, тя напълно забрави, че ѝ е студено, че ги чака важна работа днес...

Той си прочисти гърлото и извърна глава.

— Камината.

— Да, вярно — промълви тя поруменяла и се дръпна от пътя му.

Той се захвана с огъня, а тя взе одеяло от леглото и се наметна, макар да бе късно да мисли за благоприличие сега, когато бяха спали само на метри един от друг, а тя още мислеше за възбудата му. И още по-лошо: самата тя бе силно възбудена.

— Добре ли спа? — поинтересува се той.

— Да — отвърна тя. Отговаряше на истината. Съзнанието, че той е наблизо, ѝ позволи да спи по-добре в сравнение с предходните седмици. — А ти?

— Достатъчно добре. Наложил се да напиша няколко писма. Дано не съм те събудил.

— Не. Писма до кого?

— Приятел в Лондон надава ухо за новини, които биха ни помогнали. Писах му къде да ме намери.

Оливия се загърна по-плътно с одеялото.

— Ясно...

— Имам му пълно доверие — добави Джейми. — Ако Клери предприеме нещо в Лондон или околностите, ще узнаем.

Тя не направи никакъв коментар. Щом Джейми му имаше доверие, и тя щеше да прояви същото, но... Погледът ѝ неволно се насочи към прозореца и пустия път към Лондон.

Джейми явно долови безпокойствието ѝ.

— Ако пътят не е натоварен, ще стигнем в Рамсгейт до довечера. Ще заръчам да приготвят каретата, за да тръгнем възможно най-бързо.

Оливия прилепи лице към прозореца. Всичко беше покрито със сняг, но небето бе ясно.

— Спряло е да вали.

— Обещаващо начало.

— Ще наредя да донесат закуска. Ще успееш ли да се приготвиш?

Тя кимна. Той си облече жакета и излезе.

Стаята ѝ се стори пуста и самотна, дали не се дължеше на отсъствието му? Като в транс се изми и се облече, после си приготви багажа. Нямахше какво друго да предприеме.

Джейми се бе погрижил за своите вещи. Комплектът му за писане и чанта стояха до вратата.

Погледът ѝ попадна на купчината одеяла, върху които бе спал. Странна топлина обля тялото ѝ. Грабна ги и вдиша аромата му, преди да ги подреди върху леглото и да постави възглавницата му до своята. Прокара ръка по нея, за да изглади несъществуваща гънка.

Надяваше се тази вечер... той да спи до нея.

* * *

Качиха се в друга карета. Джейми се стремеше да оставя възможно по-оплетени следи. Новата карета, отворена отпред, му позволяваше да седи до нея, докато я управлява.

Беше студено. Джейми бе увил шала плътно около устата си и това затрудняваше разговорите. Оливия нямаше нищо против. Така ѝ се отдаваше възможност да се наслаждава на близостта на тялото му до своето и да си фантазира какво ги очаква в бъдеще.

Сякаш чул мислите ѝ, Джейми взе ръката ѝ и я стисна. И двамата бяха с ръкавици. Секунди след това се наложи да я пусне, за да овладее конете, но от този негов жест сърцето ѝ започна да ликува. Погледна го, а той ѝ намигна. Лешниковите му очи проблъсваха закачливо над шала. Оливия се притисна малко по-плътно към него. Въпреки студения вятър и угрозата Клери да ги преследва, изпитваше щастие, каквото не бе усещала от десетилетие. Съзнателно изхвърли всякакви мисли за виконта от главата си. Беше радостна, пътуваше из Кент и нямаше да му позволи да ѝ открадне този момент.

Благодарение на ненатоварения път стигнаха покрайнините на Рамсгейт в прилично време. Спряха в почтен на вид хан. Спретната табела гласеше: „Трите платна“. В далечината се чуваше прибойт на вълните.

— Наеми стая поне за две вечери и салон за вечеря — помоли я Джейми, докато сваляше багажа им. — Ще отседнем тук, докато издирваме дъщерята на Чартърс и тайнствения капитан П. В този студ не ми се кара и километър повече.

— Веднага ще поръчам горещ чай — обеща тя.

Усети и своите крака вдървени. Горещите тухли, които Джейми ѝ осигуряваше при всяко спиране за подмяна на конете, отдавна бяха изстинали, а ботите ѝ не бяха най-подходящи за зимата в Кент.

Стиснала здраво комплекта за писане, Оливия бързо влезе в хана. Този път не се поколеба да даде ново име на ханджията: господин и госпожа Колинс желяеха стая за две ноци. Ако променяха имената и каретите след всяко спиране, за Клери щеше да е по-трудно да ги открие, разсъждаваше Оливия.

Като се има предвид как побягнаха от Грейвзенд, плюс снега и студеното време, виконтът се намираше поне на два дни път след тях. Не бе изключено при известен късмет господин Арманд да го е насочил в погрешна посока или дори да е отказал да му съобщи каквото и да било. Даже Клери да научи, че са напуснали Грейвзенд, нямаше откъде да разбере накъде са поели.

Студът обаче работеше и срещу тях. При хубаво време Джейми щеше да стигне до Рамсгейт още предишния ден. Вече можеха да са започнали издирването на дъщерята на Чартърс и капитан П., който вероятно държеше ключа към решаване на загадката. Оливия се запита какво ще спечелят от търсения мистериозен предмет. Според Джейми той щеше да провокира Клери да се покаже и така да се стигне до арестуването му. Тя не беше съвсем сигурна. Познаваше виконта по-добре от Джейми и се съмняваше Клери да се хване в подобен капан. Виконтът беше чудовище, но не и идиот. Още преди да започне да я тормози е бил убеден, че има какво да търси. Същевременно нямаше гаранция, че те първи ще успеят да намерят загадъчната вещ.

Джейми влезе и изтръска снега от раменете си.

— Имаме ли стая?

— Да, господин Колинс — отвърна тя високо и ясно.

Той дори не мигна.

— Чудесно, скъпа.

Портиерът пое багажа им, а ханджията, господин Хюз, ги въведе в частен салон, където прислужничката скоро донесе поднос с чай и вечеря.

— Дано това начинание не ти излиза прекалено скъпо — подхвърли Оливия, докато се хранеха. — Да тръгнеш след мен сигурно ти е навлякло много неудобства.

Знаеше колко много пътува той по различни делови задачи. Пенелопе ѝ бе споменавала как брат ѝ се интересува единствено от изкарване на пари. Оливия не допускаше да е точно така, но се терзаше, задето го отклонява от неговите ангажименти.

— Никога не ми създаваш неудобства — искрено отвърна той и наля още вино. — Съжалявам само, че не бях в града, когато си ме потърсила.

— Да — направи кисела гримаса тя. — Неприятно ми беше да се обърна към Пенелопе.

— Тя те обича като сестра. И Абигейл също.

— Както и аз тях. От деца сме заедно. Но... не исках да я въвличам в тази история. Клери и без това ѝ причини достатъчно неприятности.

— А сестра ми никога нямаше да ти прости, ако беше тръгнала, без да потърсиш помощта ѝ. — Направи пауза. — А какво щеше да

поискаш от мен, ако бях там?

Тя сведе глава. Взе назаем пари от Пенелопе, но не ѝ обясни защо. Направи го, за да предпази Пенелопе, не че не я сполетя гневът на Клери.

— Съвет — отвърна тя тихо. — И сигурност.

— А защо не и нещо повече?

— Повече ли? — Погледна го удивена. — Какво повече?!

— Помощ. — Изгледа я изпитателно. — Не искаш ли помощта ми, или не си очаквала да ти я дам?

— Нито едното, нито другото!

— Със съвет и сигурност не се постига много — отбеляза той.

— По онова време няхах нищо. И малкото щеше да ми е ценно.

— Но от мен нямаше да поискаш каквото поиска от Пенелопе ли?

— Пари? Не. Нима щеше да ми дадеш двеста паунда и да ми пожелаеш успех като нея?

— Не, разбира се.

— Затова и нямаше да ти ги поискам.

Дълго време той мълча. На светлината от пламъка в камината виждаше сериозното му изражение.

— Веднъж те подведох. Ужасно, при това. Оттогава съжалявам за постъпката си, Оливия. Много, много извинявай.

Нямаше как да възрази. Като не обяви годежа им, макар и неофициален, той помрачи живота ѝ.

— Не го споменавай. Не обичам да мисля за това.

— Нито пък аз, но бях истински глупак.

Оливия не помръдна.

— Защо замина тогава? — попита тя след доста време.

Джейми пое дълбоко въздух и изправи рамене. Сега бе моментът да ѝ обясни. Нямаше да го оневини, но ѝ го *дължеше*.

— Всичко в живота ми вървеше добре — подхвана той. — И през ум не ми минаваше, че нещо ще осуети плановете ми. А имах много планове. Първо щях да натрупам състояние със средствата, предоставени ми от татко. След това — да се оженя за теб. Заедно щяхме да пътуваме, да се любим и да правим каквото си искаме. — Прокара ръка по лицето си, даде си сметка колко арогантно звучи и колко арогантно се бе държал. На двайсет си въобразяваше, че всичко

на света е негово и само чака да го вземе. — Представях си имение в провинцията, куп деца, компанията на интелигентни и интересни хора...

И теб, добави той мислено. Всичките му мечти включваха Оливия как сбръчква носле, когато я развесели, как му се усмихва насреща, как я люби нощем.

— Не дойде да ми кажеш за заминаването си — напомни му тя и го изтръгна от бляновете.

— Пратих ти бележка — заяви той с пълното съзнание до каква степен това не го извинява. — Нямах търпение да замина. Трябваша ми мои средства, за да издържам жена. Татко за пръв път ме пращаше сам да огледам обект на негова бъдеща инвестиция. Трябваше да докажа, че заслужавам доверието му.

Млъкна. Не помнеше нищо от проклетия канал, в който баща му така и така не инвестира накрая, а това му бе струвало много по-скъпо от уважението на родителя му.

Тя се размърда.

— Разбирам. Разумно е...

— Не — прекъсна я той. — Беше невъзпитано и необмислено.

— Е... — Оливия си прочисти гърлото. — Беше много отдавна.

— Да — промълви той. Преди цял един живот. — И научих много тежък урок.

Тя не откъсваше очи от пръстите си. Стискаше ги и ги разпускаше.

— Вероятно е без значение. Баща ми... Отчаяно му трябваша пари. Едва ли щеше да изчака година, съобразно нашето желание.

Той положи известно усилие да не изсумти презрително. Сър Алфред щеше да каже „да“, независимо с какво високомерие гледаше на новобогаташите Уестън. Джейми бе наясно колко лесно е да бъде купен баронетът и затова го презираше. При най-малко съмнение дали ще получи благословията на сър Алфред, веднага щеше да отиде при него и да настоява да ухажва Оливия. Вместо това се отправи към Уилтшър, напълно сигурен, че сър Алфред ще изчака благоволенieto му да го посети.

Но докато Джейми бе склонен да признае собствената си вина — а тя никак не беше малка — то той нямаше да прости вината на бащата на Оливия.

— Беше прекалено млада да се омъжиш за мен или за когото и да било. Никой баща не бива да жени дъщеря си на седемнадесет. Трябваше да каже на мен, или на друг ухажор, да изчакаме година.

Дори на оскъдната светлина от камината я видя как поруменява.

— Не бях прекалено млада за брак. Не бях и прекалено млада, за да се любим...

Боже, ето какво засилваше още повече вината му. Нищо не го извиняваше, че я изостави. Та тя можеше да е бременна с детето му, докато той кръстосва из провинцията. След като бе мъж, готов да я люби, трябваше да е мъж и веднага да поиска ръката ѝ от сър Алфред. Беше се държал като пълен негодник. Достави си удоволствието и я остави сама да поеме последствията.

— Няма да се извиня, задето те любих — промълви той толкова тихо, че едва чу собствените си думи.

Страните ѝ поруменяха още по-силно, но тя вдигна глава и срещна очите му.

— Не съм и искала да се извиниш.

Силно потропване на вратата накара и двамата да подскочат. Оливия неволно бутна чинията и приборите изтракаха.

— Влез! — провикна се Джейми.

Избърса виното, с което се поля при почукването. Дори не съзнаваше, че чашата е още в ръката му.

Влезе прислужницата.

— Стаята ви горе е готова, господин Колинс. — Направи реверанс. — Това дойдох да кажа. И да взема нещата от вечерята, ако сте приключили.

Той си погледна часовника и се изненада колко късно е станало.

— Да — кимна той, докато Оливия отместваше стола си, — готови сме.

Последваха момичето. Оливия вървеше отпред, а той я следваше. Загледа се в бедрата ѝ, докато се изкачваха. *Не съм и искала да се извиниш.* Интересуваше се защо, както и защо не би се обърнала към него за помощ, и защо каза, че разбира причините му да я изостави преди толкова много години, но най-много се интересуваше какво иска тя сега.

Стаята беше просторна и чиста, макар и оскъдно обзаведена. В камината огънят се бе разпалил. Пред нея имаше два стола. Под

прозореца бе опряно писалище. До срещуположната стена се намираше широко легло. Джейми остави комплекта за писане върху писалището. Прозорецът гледаше към двора на хана. Бърз поглед го увери, че няма новопристигнали гости. Спусна кепенците и се запита колко ли далеч след тях е Клери.

Вратата се затвори. Обърна се и видя как Оливия го гледа. Изведнъж всички мисли за Клери, контрабандисти и тайнствени ценни предмети изчезнаха от ума му. Виждаше единствено нея и ясните ѝ сини очи, които го гледаха доверчиво.

Не съм и искала да се извиниш.

— Сигурно си изморена. — Обърна се и се залови с лампата на писалището. — Утре рано ще потърсим свещеника. Дано извадим късмет.

— Крайно време е — промълви тя.

Той кимна, но не се обърна. Продължи да се суети с лампата.

— Ще изляза, за да... — прочисти гърло и се опита да не си представя как тя си разкопчава роклята, сваля чорапите... — се приготвиш да спиш.

— Няма нужда — отвърна тя спокойно. — Ще вляза зад паравана.

— Добре.

Опита се да се съсредоточи върху комплекта за писане пред себе си. Докато Оливия отваряше куфара и разпускате косата си, написа бърза бележка на Даниел Крофорд, за да му съобщи къде е. Не бе получавал нови писма от Лондон, но при това препускане из провинцията не бе изненадан. Сега Джейми планираше да останат поне два дни в Рамсгейт и това осигуряваше време на Даниел да му прати евентуално нови новини. Същевременно си намери извинение да излезе от стаята, докато Оливия се съблича. Слезе и даде указания писмото му да замине за Лондон рано сутринта. Уговори се с ханджията за карета и едва тогава се качи.

Тя седеше пред камината и се решеше. Косата ѝ се спускаше по раменете като коприна. Джейми застана като закован на прага. Не я бе виждал с пуснати коси от години, от онзи ден край езерото, когато прокарваше пръсти през къдриците ѝ и я любеше.

Тя го погледна.

— Писмото ти ще замине ли утре?

Усещаше езика си като мозъка си — парализиран.

— Да — успя да отвърне най-накрая. — Рано сутринта.

— Очакваш ли приятелят ти да има новини?

— Ако има, трябва да знае къде да ми ги прати.

Затвори и залости вратата.

— Ела да седнеш до огъня — предложи тя.

Свали си жакета и седна на стола срещу нея. Опитваше се да не мисли как Оливия вече е по нощница — достатъчно тънка, за да вижда очертанията на тялото ѝ. Опита се и да не обръща внимание на липсата на чакаща го камара одеяла на пода. Сърцето му биеше лудо в гърдите. Наведе се и си събу ботушите. Пръстите не му се подчиняваха, докато развързваше вратовръзка.

Не съм и искала да се извиниш.

— Джейми?

Нима тя възнамеряваше да го пусне да спи в леглото при нея? Не, изключено... Дори Оливия трябва да съзнава в каква степен е прекалено това. Той ще съумее да заспи по-скоро на дървения стол, върху който седи, отколкото...

— Трябва да ти кажа нещо.

Долови леко напрежение в тона ѝ. Мигом застана нащрек.

— Какво? Видя ли нещо? Спомни ли си нещо?

Усмихна му се смутено.

— Не, не. Няма нищо общо с Клери. — Играеше си с ресните на плътния сив шал, метнат на раменете ѝ. — Десет години те виня, че ме изостави.

Усети думите ѝ като удар в корема. Джейми потрепери от предстоящото потвърждение, от което толкова дълго се страхуваше.

— Ливи...

Чувстваше се напълно смазан.

— Остави ме да довърша. — Имаше вид на човек, който се мобилизира, за да си даде сили да продължи. — Не бях права.

Той я зяпна.

— Не говори така...

— Е, поне отчасти не бях права — поправи се тя. Погледна го с укор, задето я прекъсва. — Виновен беше баща ми и господин Таунсенд. Търсеше кой да укроти сина му. И Хенри имаше вина, защото знаеше, че след женитбата баща му ще си развърже кесията, а

това го устройваше. Но най-сърдита бях на теб. Лесно бе да те коря, задето не говори с баща ми, преди да заминеш, макар вече да не съм сигурна дали щеше да има някакво значение.

Всяка дума му действаше като камшичен удар. Джейми седеше вдървено на стола и си повтаряше, че напълно заслужава упреците. Изключено е да възобновят отношенията си.

— Но — продължи Оливия — мислех и за други неща, които ми каза през последните няколко дни. Те ме накараха да видя своята роля. Когато татко обяви решението си да се омъжа за Хенри, отидох в стаята си и плаках. Пенелопе по-скоро би избягала при пиратите, както твърдиш ти, отколкото да се омъжи за човек, когото не иска. А аз влязох в църквата с пълното съзнание какво ме чака. Можех да избягам, да се скрия, а не предприех нищо.

— Недей така. Беше много млада...

— А ти бе само три години по-голям.

— Различно е — свъси вежди Джейми.

— Нима? Защото си мъж ли? Защото имаше пари? Защото твоите желания бяха по-важни от моите? Ставаше въпрос за моя живот, за моята личност. Защо да очаквам ти да ме спасиш? Снощи ме нарече силна. Силна съм, щом признавам, че сгреших, нали?

Така беше.

— Глупаво е да мислиш, че е трябвало да избягаш. Както ми обърна внимание, аз бях достатъчно голям да те любя и ако бях постъпил по-отговорно, никога нямаше да се омъжиш за Хенри и да попаднеш в бедата, в която си днес.

— *Баща ми* ме застави да се омъжа за Хенри, не ти. Заради неумението си да живее според средствата си или заради нежеланието си да се съобрази с дъщеря си ме принуди да го направя. Държеше на парите, не на мен. Винаги е било така. — Сведе глава и лъскавата ѝ коса скри изражението ѝ. — Ти си най-важният човек за мен, това е истината. Никога не съм обичала друг, както обичам теб. Не бих понесла да те загубя.

Думите сякаш отекнаха многократно в тихата стая. *Никога не съм обичала друг, както обичам теб.*

Обичам. В сегашно време, а не в минало.

Тя се изправи и шалът се свлече от раменете ѝ. Кръвта му закипя.

— Ще ми простиш ли, Джейми?

— Да ти... — поклати невярващо глава. — Ливи, не аз трябва да прощavam.

— Аз ти прощavam. Ти можеш ли? Ще ми простиш ли, задето почти не ти проговорих всичките тези години. Като те държах на разстояние вероятно съм унищожила всякакъв шанс да ме желаеш още...

Да не я желае?!

Притегли я силно към себе си.

— Никога дори не си помисляй, че не те желая.

Не устоя и я целуна. Възнамеряваше целувката да е кратка, защото имаха да си кажат още толкова много неща, но тя обгърна лицето му с ръце, а след като прилепи и устни към неговите, сърцето му почти спря.

Разговорите щяха да почакат.

Взе я на ръце и я отнесе до леглото. Тя го обгърна през врата и се вкопчи в него. Сложи я върху леглото и се настани до нея.

— Кажи ми да спра — едва прошепна той, докато дърпаше панделката на нощницата ѝ, — ако не искаш да те любя. Кажи ми...

— Никога не спирай — насърчи го тя със сияещи сини очи. — Никога вече!

Времето сякаш спря. Светът му се залюля и той я прегърна силно, за да не потъне в ширналата се пред него бездна. Искаше да се наслади на всеки миг, да я докара до влудяваща страст.

— Точно това искам — промълви тя и постави ръка върху гърдите му. — Никога не съм искала друг мъж, освен теб.

Той бавно прокара пръст по шията ѝ и разтвори деколтето на нощницата, за да види зърното на едната ѝ налята гърда. Оливия затаи дъх.

Някъде дълбоко в съзнанието си Джейми си припомни как се любеха за първи път. Колкото и силно да я бе желал, знаеше, че не се бе представил най-добре. Всъщност и двамата не знаеха какво точно се прави. Всички други жени след това бяха по-опитни, но нищо не можеше да се сравни с насладата да държи в прегръдките си любимото момиче и да го докара до оргазъм. Дори като самонадеян двадесетгодишен млад мъж любенето на Оливия бе един от най-щастливите моменти в живота му. Сега му се предоставяше

възможност да се представи далеч по-добре и той не възнамеряваше да я пропилява.

Оливия забеляза вълнението в очите на Джейми, докато я гледаше съсредоточено. За какво ли мисли, запита се тя. Дано не е за миналото, тя приключи с миналото. Инстинктивно обгърна врата му с ръка.

— Люби ме — прошепна тя.

— От години чакам да чуя тези думи отново...

Тя се усмихна. Той се наведе и я целуна, а ръката му се плъзна в деколтето и намери гърдата ѝ. И допирът, и целувката му бяха нежни, деликатни, носещи наслада. Оливия започна да разкопчава жакета му. Искеше да почувства кожата му. Джейми прекъсна целувката, изправи се и бързо се разсъблече.

През това време, с разтуптяно сърце, Оливия свали нощницата си. От хладния въздух кожата ѝ настръхна, но не изпитваше студ, когато Джейми съзерцаваше така гърдите ѝ.

— Сега си още по-красива — промълви той.

Никой не я бе карал да се чувства красива по начина, по който той го правеше. От думите му по тялото ѝ пробягаха тръпки на желание. Без свян наблюдаваше голите му рамене, сега вече още помускулести.

— Ела насам.

Тя охотно се подчини и го възкачи. Ръцете му обгърнаха дупето ѝ и леко го стиснаха. Оливия усети ерекцията му и тихо простена, когато той я приближи до интимните ѝ части. За да запази равновесие, се хвана за раменете му и изви гръб — членът му щръкна между широко отворените ѝ крака.

— Изкусителка — прошепна той и плъзна ръце през шията, за да я привлече към себе си. — Сирена...

С устни върху неговите Оливия леко се засмя. Обгърна кръста му с крака.

— Любовник...

Ръцете му шареха по голата ѝ кожа, придърпваха я още поплътнo. Дланите му се плъзнаха по бедрата ѝ, а когато пръстите му докоснаха овлажнелите къдриви косъмчета над срамните ѝ устни, нещо горещо се надигна у нея.

— Искам те... Вътре в мен...

— Няма да издържа и ще свърша — процеди той през зъби.

— Джейми...

Отметна косата си, за да го вижда по-добре. Забеляза руменината по лицето и врата му. Очите му блестяха. Ако не беше гола в ръцете му, изцяло усещайки възбудата му, щеше да си помисли, че го тресе треска.

— Разполагаме с цяла нощ — замечтано промълви тя.

Той я погледна жадно и се ухили дяволито.

— Така е.

Оливия хвана члена му и го насочи между краката си.

Той рязко си пое въздух.

— Оливия...

Тя потрепери, когато той проникна в нея. Усети как всичките му мускули се стягат. Едната му ръка се плъзна към мястото, където телата им се срещаха. Цялата изгаряше от желание. Той докосна малката й интимна чувствена пъпка, а тя започна да го язди с бързи движения.

Точно когато щеше да потъне в море от наслада, Джейми я отместил от себе си и я положи да легне по гръб. Намести се отгоре й и отново проникна в нея. Подхвана ритъм, който я опияняваше.

Оливия обгърна с крак кръста му, а другия сви в коляното и го заби в дъшека, за да има опора, и да успява да поеме тласъците му. Леглото скърцаше, лицето на Джейми лъщеше от пот. Очите на Оливия се замъглиха — оргазмът бе започнал да се надига в нея, а сърцето й щеше да се пръсне от любов.

Тя стигна връхната точка на насладата, без да издаде звук. Над нея Джейми стоеше с блажено изражение, достигнал собствена забрава.

— Ливи — проговори той с известно затруднение, — обичам те, скъпа.

Тя го прегърна. Да, и той й бе скъп. Нещо повече: той бе всичко за нея.

След няколко минути той се претърколи и легна по гръб, притегляйки я към себе си. Тя облегна глава на гърдите му.

— Прощаваш ли ми? — повтори тя дрезгаво въпроса си.

— Да — обяви той след време. — Нищо не мога да ти откажа.

Устните му се плъзнаха по слепоочието ѝ. Тя затвори очи. Никога не се бе чувствала така щастлива и радостна.

Оливия заспа в прегръдките му. Джейми я наблюдаваше. Долавяше всяко потреперване на миглите ѝ, всяко повдигане и спускане на гърдите. Устните ѝ бяха леко разтворени, страните ѝ — обагрени с прелестна руменина. Нежно отмести копринен кичур от челото ѝ, ала тя не помръдна.

Преди искаше да я защитава, сега бе готов да се бори с ламя за нея. Тя му прости и помоли и него за прошка.

Въздъхна. Най-силното му желание бе да я отнесе при най-близкия свещеник, за да направи онова, което трябваше да стори първия път, когато му каза, че го обича. Но този път не само нехайството на младостта го спираше.

След женитбата на Оливия и Хенри, Джейми не разчиташе повече на никакви шансове за нормален, щастлив живот. Воден от гняв и с напълно разбито сърце, той не се придържаше към типичните задължения на джентълмен със значително богатство. Баща му, все още мъж в силата си, управляваше умело и парите, и имотите си. Това спестяваше на Джейми задължението да се грижи за семейството. Не разполагаше с титла или древно имение и не се налагаше да се ожени, за да се сдобие с наследник. Това той прие като знак, че е свободен да прави каквото си иска, да се впуска във всякакви забавления и — пожелае ли — да рискува. И постъпваше точно така, докато сестра му Пенелопе не му писа, че Оливия е в беда.

Оливия го познаваше прекалено добре: той наистина *не* бе говорил със семейството си и за половината от заниманията си, не бе споделил със семейството си и половината от онова, с което се занимаваше напоследък. Не само за обичайните за млади мъже с пари забави — залагания, пиене и компания на леки жени — а начинания, които щяха да шокират всичките му познати. Този път се забърка в каша, наистина застрашаваща да го унищожи. Оливия вече бе преживяла един съпруг, твърде далеч от представите ѝ за глава на семейство. Хенри я изложи на опасност и я грозеше евентуален грандиозен скандал, ако истината се разчуе. Джейми не възнамеряваше да постъпва по същия начин. Преди да се реши да обвърже съдбата си с нейната, се налагаше да си подреди живота.

— Скъпа Оливия — прошепна той, макар тя да спеше дълбоко,
— кажи ми, че още ме обичаш, че ще ме приемеш. Този път няма да те
пусна. — Уви кичур от косата ѝ около пръста си. — И този път ще съм
достоеен за доверието ти.

ГЛАВА 14

Утрото настъпи ясно и слънчево, а синьото небе оставяше впечатление за усмивка от рая. Или поне Оливия, преливаща от щастие, го прие така. Джейми я събуди с целувка и тя го прие като знамение за сполука в предстоящите им действия.

Откриха местния викарий без затруднения. За жалост той се оказа възрастен стар ерген. Никога не бе чувал за госпожица Чартърс, но предположи, че дори да се е омъжила преди години, е възможно да е забравил. Услужливо им предложи списък на близките енории и отбеляза кои се оглавяват от женени мъже.

Денят бе по-скоро хладен, а не студен, и понеже остров Танет не бе особено голям, решиха да посетят възможно повече от посочените адреси. Маргейт отстоеше само на пет-шест километра, а пътят дотам бе хубав. Затова се отправиха на север, с намерението после да се спуснат на юг. Ала всички викарии и свещеници, които посетиха, или не можеха, или не искаха да им помогнат.

— Не съм сигурна дали й вярвам — въздъхна Оливия.

Връщаха се към каретата пред енорията „Сейнт Питърс“, а съпругата на викария ги следеше строго с поглед от прага на дома си. Жената, госпожа Палмър, ги посрещна много мило и възпитано, но щом споменаха господни Чартърс от Грейвзенд, започна да се държи студено и дръпнато.

— Нито пък аз. — Джейми стоеше с лице към църквата. Вдигна поглед. Оливия го проследи, видя обаче само църковната кула на фона на зимното небе. — Да спрем да хапнем — предложи той разсеяно.

Не след дълго намериха приличен хан — „Котвата“ — и влязоха. От аромата на печено месо и пресен хляб стомахът на Оливия закъркори. Няколко по-възрастни мъже седяха до огъня. За изненада на Оливия Джейми избра маса близо до тях. Поръча храна и пиене и се облегна удобно на стола.

— Питам се дали търсим на подходящите места.

— Какво искаш да кажеш?

Оливия зададе въпроса си тихичко, хвърляйки предпазлив поглед през рамо. Джейми бе подхвърлил репликата си достатъчно високо, та всеки да го чуе.

— Разполагаме с толкова малко информация — продължи той все така гръмко. — Хрумна ми, че човекът, когото търсим, сигурно живее близо до брега.

— Защото...

Вероятно бе плод на въображението ѝ, но разговорът зад гърба ѝ сякаш стана по-тих.

— По няколко причини. Първо, за да знае какво е времето по брега. Второ, за да е на разположение при нужда.

Тя се размърда неспокойно. Какво правеше той?

— Вероятно имаш право — промълви тя.

— Така ще ускорим издирването, защото не разполагаме с много време.

Оливия кимна. В този момент прислужницата донесе чиниите с храна и тя изпита огромно облекчение. То обаче се изпари бързо. Джейми се поинтересува дали има хора от Грейвзенд, заселили се тук.

— Няма — изстреля жената без колебание.

— Така ли? — престори се Джейми на изненадан. — Госпожа Палмър от „Сейнт Питърс“ е убедена, че има.

— Аз не знам — отвърна тя и бързо се отдалечи.

Стомахът ѝ се сви на топка. Сякаш всички в помещението се бяха вторачили в тях.

— Какво правиш? — прошепна Оливия.

Той се наведе напред и челата им почти се докоснаха.

— Изпробвам едно свое хрумване. Ако не даде резултат... — Сви рамене.

Леко поуспокоена, тя кимна.

— Джейми — подхвана тя все така тихо, — пред „Сейнт Питърс“ погледна към небето. Защо?

Той си допи бирата и остави халбата. Този път и той сниши глас.

— Кулата на църквата е несъразмерно висока. Сигурно се вижда от морето. Отново се замислих какъв човек търсим: някой, когото е познавал, или самият той е контрабандист.

— Според теб съпругата на викария е контрабандист?!

— Не е задължително. Но може и да е.

— Ветровете не довяват тук често лондончани — чу се боботещ глас до тях.

И двамата се обърнаха. Грубоват, висок белокос мъж им се усмихваше.

— Жалко — отвърна Джейми. — Тук е красиво.

— Така е. Но сезонът не е подходящ за къпане.

— Ние сме неустрашими — увери го Джейми.

Непознатият се засмя и кимна към халбата на Джейми.

— Още една бира, приятел?

Джейми кимна. Мъжът даде знак на прислужницата.

— А на вас какво да предложи, красавице?

Новият им приятел се усмихна приветливо и направи галантен поклон.

Тя навлажни устни и се опита да се усмихне, но сърцето ѝ бе изпълнено с тревога. Погледна крадешком Джейми, а той на свой ред посочи с очи празния стол срещу Оливия.

— Разговор, сър. Няма ли да се присъедините?

— Благодаря. С удоволствие. — Седна. В този момент жената донесе две халби бира. — Марта, скъпа, радваш сърцето ми.

— По-скоро бирата го прави — отвърна тя и се отдалечи.

Той се засмя.

— Така е. Както ме радва и компанията на прекрасната дама.

Отново се усмихна на Оливия.

— Джеймс Колинс — представи се Джейми. — И съпругата ми. Приятно ми е да се запознаем.

Погледна очаквателно събеседника им, но онзи не се представи.

— Какво ви води в Танет по това време на годината? Доста далеч от Лондон е и няма много забавления за хубавата дама.

— Семейен въпрос — обясни Джейми непринудено. — Братът на съпругата ми почина и остави някои странни документи. Ние, естествено, искаме да разберем за какво става дума. Намерихме адвокат в Грейвзенд, движил делата му. За жалост и той е починал наскоро. Оставил дъщеря обаче. Надяваме се да е наследила нещо от баща си, което ще ни обясни какви са били намеренията на Хенри.

— Неприятно е, когато човек остави недовършени дела след себе си — отбеляза новият им познат съчувствено. — Моите съболезнования, мадам.

Оливия сведе глава.

— Само едно нещо знаем за жената — продължи Джейми. — Омъжила се е за викарий близо до Рамсгейт. Баща ѝ се казвал Чартърс, но нямаме представа как е името на съпруга ѝ.

— Доста оскъдна информация — въздъхна мъжът и отпи от бирата.

— Така е. Но майката на съпругата ми е дълбоко разстроена от смъртта на сина си и затова се захванахме.

— Разбирам, но тук няма жена на име Чартърс.

— Може да е дошла тук преди години.

— Роден съм и израснах в Танет. Тук, в Бродстеърс. Никога не съм чувал за жена на име Чартърс. — Наведе се напред. — Защо искате да я намерите?

Оливия се напрегна. Под масата хвана ръката на Джейми, който я стисна. Не разбра дали го прави да ѝ вдъхне увереност, или за да я предупреди. Отново ѝ се стори, че всички са наострили уши.

— Надяваме се да ни помогне.

Мъжът изсумтя тихо и се обърна към Оливия.

— Как беше името на брат ви?

— Хенри.

Събеседникът ѝ се ухили.

— Доста хора с това име имаме тук. Кой по-точно.

Преди да успее да се спре погледна Джейми. Да се довери ли на този човек? Джейми ѝ кимна едва забележимо, но това не намали тревогата ѝ. Тя обаче вярваше на Джейми, затова отговори шепнешком:

— Таунсенд. Хенри Таунсенд.

Преценяващият поглед на мъжа срещу нея не трепна.

— Явно се е занимавал с опасни дела, ако съдя по изражението ви. Страх ви е дори да произнесете името му.

Така беше. Стигнаха чак до Танет, без да знаят какво търсят, а преди малко Джейми ѝ подсказа, че търсят контрабандист, а не добродушна жена на викарий. Издирван контрабандист едва ли ще реагира благосклонно, да не говорим за абсурдната вероятност да им помогне. Оливия не би се изненадала, ако ѝ кажат, че в момента помещението гъмжи от контрабандисти. Нощта бе настъпила, те бяха непознати, а съвсем наблизко дълбокият, тъмен океан бе готов да

погълне всеки, преследващ тайна, която е по-добре да бъде забравена...

Нещо от всичко това явно се бе изписало на лицето ѝ. Мъжът ѝ се усмихна смутено.

— Явно засегнах чувствителна тема. Най-добре да ви оставя, а не да клюкарствам като...

— Не, моля ви. — Днес се срещнаха с някои от местните, ала никой не се оказа особено словоохотлив. Дори този да бе подхванал разговора с тях само за да ги обезкуражи, поне изглеждаше дружелюбен. — Ако знаете нещо, което ще ни помогне, моля ви да го споделите.

Той я изгледа продължително. Приличаше на мил добронамерен дядо, опрял ръце на масата. Бялата му коса падаше по челото, а зелените му очи проблясваха, когато ѝ се усмихваше. Дрехите му, най-после забеляза тя, бяха добре скроени, а ръцете му подхождаха по-скоро на джентълмен, отколкото на работник.

— Трудно устоявам на молбите на красива жена, госпожо...

Погледна я въпросително.

Оливия си даде сметка, че е прозрял лъжата им. Сърцето ѝ заби лудо.

— Таунсенд — прошепна тя едва чуто. — Вдовицата на Хенри.

Изражението му не се промени.

— Така си и помислих.

— А вашето име, сър? — събра тя смелост да попита.

Щом ще бъде искрена с него, нека и той да постъпи така.

— Пайк, мадам. Чарли Пайк на вашите услуги.

Оливия и Джейми се погледнаха едновременно. Явно и него го бе осенила същата мисъл: възможно ли е това да е *капитан П*. Би било голям късмет.

— Аз... Ние смятаме, че Хенри е оставил, или загубил, нещо, за което само адвокатът му е знаел. Дъщеря му, госпожица Чартърс, е единствената ни надежда да разгадаем мистерията.

— Да е загубил? — Господин Пайк се засмя. — При адвокат човек губи единствено пари. Знаем, защото и на мен ми се е случвало. А от тях не можеш да изкопчиш и пени. Всичките са големи негодници.

— Не става въпрос за пари — промълви тя.

Събраните в скута ѝ ръце бяха стиснати в юмруци. Пак изпита чувството, че всички следят разговора им. Джейми обаче изглеждаше спокоен и това ѝ помогна отново да се съсредоточи върху мъжа насреща.

— Не говорите за пари ли? Какво друго има адвокат, което една жена да иска?

— Нещо ценно. Нещо рядко и уникално. Нещо... тайно.

— Рядко и тайно, а? Звучи опасно. Защо толкова държите да го намерите?

Оливия си пое дълбоко въздух.

— Някой мисли, че то е у мен — призна тя тихо. — Иска го на всяка цена, дори застрашава живота ми.

— Проклет негодник! Кое го кара да мисли, че е у вас? Извинете, но вие дори не знаете какво търсите. Поне останах с такова впечатление.

— Наистина не знам точно — отговори тя бавно.

Не откъсваше очи от неговите. Господин Пайк, сигурна бе, знаеше повече отколкото даваше да се разбере. А и не я напускаше чувството, че е подложена на изпит, изпит, който е жизненоважно да издържи. Инстинктът ѝ подсказваше и друго: Джейми не можеше да ѝ помогне. Запита се дали и той усеща същото. Мълчеше от няколко минути, макар да слушаше много внимателно.

— Според мен е ценно произведение на изкуството — продължи тя, внимателно подбирайки думите. — Или антика, или шедьовър на голям майстор. Само истинско съкровище би накарало този мъж да ме преследва, да ме заплашва и тормози така... — Гласът ѝ изневери. Направи пауза, за да се овладее. — Посегна да нарани скъпа и близка приятелка, защото отказала да му съобщи къде съм отишла, когато избягах от града, за да се скрия от него. Ще ми се случи нещо ужасно, ако ме хване, преди да намеря каквото търся.

— Мръсен негодник! — изрече господин Пайк съчувствено. Все така обаче с нищо не показваше да е трогнат от разказа ѝ. — Затова възнамерявате да намерите това съкровище и да му го дадете ли? Търсите начин да си осигурите спасение — на себе си и на другите — от последиците от гнева му?

Сърцето ѝ се сви. Дали пък насреща ѝ не седи старец, който просто обича да бърби и нито има как, нито възнамерява да ѝ помогне?

Забавлява се сега тук с тази история, а после ще седне при камината, за да се посмее с приятелите си, след като с Джейми си тръгнат. Усети как я обзема гняв и страните ѝ поруменяват.

— Господин Пайк, побягнах от дома си сама, посред зима, само с куфар в ръка и се озовах в единия край на Англия. Благодарение на покойния ми съпруг — както се оказа голям нехранимайко — не разполагам с пари и безопасно място, където да се подслоня. Мъжът, който ме преследва, ме лишава от покрива над главата ми, от приятелите ми и почти всичко друго скъпо за мен. И според вас търпя цялото това страдание, за да връча ценен предмет на мъж, съсипал живота ми? Никога!

Пайк кимна с глава към Джейми.

— Не сте сама.

Тя погледна Джейми. Лешниковите му очи я насърчаваха.

— Ако не беше той, нямаше да стигна дотук — призна тя честно. — Но само защото ми помага, сега го грози същата опасност. Не искам да дам съкровището на негодника, господин Пайк, а да го върна на законния му притежател. Дори съм по-склонна да го хвърля в морето, отколкото онзи да го получи.

По лицето на господин Пайк се разля широка усмивка.

— Борбено момиче! Обичам жените със силно сърце и готови за възмездие. Те държат мъжете нащрек. — Намигна на Джейми. — Приличате на моята Мери. Нямаше да ѝ мигне окото да се изправи пред цял полк на Негово Величество и да прогони войниците отвъд дюните с клюмнали от срам глави. — Тупна с ръка по масата. — Ще дойдете ли да изпиете чаша вино от бъз, госпожо Таунсенд?

Оливия въздъхна. Отвори уста, за да откаже, но забеляза игривите пламъчета в очите на господин Пайк. Изглеждаше не само развеселен, но и доволен, сякаш е срещнал достоен противник.

Или сродна душа.

ГЛАВА 15

Две мисли минаха през ума ѝ, докато си поемаше дълбоко дъх. Първо: господин Пайк определено знае повече, отколкото бе казал досега и несравнимо повече от нея. Второ: той щеше да ѝ помогне. Не бе съвсем сигурна защо, но бе готова да заложи и последния взет на заем паунд.

Затова, вместо учтиво да откаже, тя заяви:

— Благодаря, сър. Много сте мил. Ние с удоволствие ще дойдем. Той прихна.

— Умница сте. *Ние*. Добре го измислихте. — Изправи се и ѝ подаде ръка. — Щях да ви предлага своята пелерина, защото на пътеката през скалите е студено, но той ме е изпреварил.

Отново кимна по посока на Джейми.

Оливия се пресегна за шапката си.

— Имам си своя пелерина, господин Пайк. Благодаря. — Погледна Джейми и цялата ѝ царствена поза рухна от умиление. — Да, той отдавна ви е изпреварил.

Старецът отново се засмя и отиде да се облече. Джейми остави няколко монети на масата и ѝ прошепна:

— Приятно ми беше да го чуя.

Тя се обърна с лице към него, докато завързваше панделките на шапката.

— Много отдавна ти го казах.

Никой друг мъж не я изкушаваше така и не караше сърцето ѝ да замира. Единствено на него бе казвала: *Обичам те*.

Той се приближи още повече.

— Радвам се, Ливи. Никога няма да ми омръзне да го чувам. И ще ми помогне, докато гледам как флиртуваш с новия ни приятел.

— Да флиртувам? — Погледна го смаяно. — Защо?

— Мисля, че ще е добре.

Хвана го под ръка и се обърнаха към вратата.

— Джейми, дали той знае нещо и още по-важно: дали ще ни помогне?

Той погледна към господин Пайк, който се обличаше пред огъня.
— Май да — предположи Джейми. — Или ще ни помогне, или ще ни заведе някъде, където да се отърве от мен, за да те ухажва необезпокояван.

Оливия премигна и се засмя притеснено.

— Стига!

— Не бих се учудил. Пъргав старец е и явно цени красивите смели жени с борбен дух.

Тя се изчерви, защото в този момент господин Пайк ѝ хвърли закачлив поглед.

— Това са небивалици — прошепна тя на Джейми.

Той само се усмихна.

На калдъръмената пътека отвън ги посрещна силен вятър. Дълга каменна стена стигаше чак до скалите, обърнати към морето. Очите на Оливия се насълзиха от студа.

— Ветровито е — отбеляза господин Пайк и метна единия край на пелерината си през рамо. — А и тук, в Танет, са най-тъмните ноци.

Оливия неволно погледна към небето, на чийто фон се очертаваше изящният сърп на луната.

— На вас май не ви е много студено — подметна тя и се опита да спре тракащите си зъби.

Привел рамене, Джейми крачеше до нея.

— Боже, не — отвърна водачът им. — Свикнал съм с морския въздух. Прави кръвта по-гореща.

Тя долови многозначителния му поглед.

— И развързва езика — подхвърли тя.

Той кимна.

— Друго ценно нещо тук, на брега.

Тя се усмихна неволно. Той бе доста уклончив. Измъкна от нея цялата история и истинското ѝ име, а в замяна не каза нищо. Въпреки това охотно излезе с него от кръчмата. Лудост ли бе, или отчаяние? Дори идеите на Джейми се изчерпваха.

— Далеч ли отиваме?

— Не много. — Предложи ѝ ръката си. — Искате ли дамата силна опора? Земята е замръзнала.

Оливия се поколеба, но го хвана под ръка. Господин Пайк мигом я притегли по-близо до себе си.

— Мина много време, откакто за последен път придружавах красива жена по тази пътека. Липсва ми — въздъхна Пайк. — Голям късмет си извадил, момче — подметна към Джейми, без да го погледне.

— Така е.

Оливия се сети за намека на Джейми да пофлиртува и реши да опита.

— И аз имам късмет да съм с двама придружители, такава сигурна защита срещу вятъра.

Пайк се засмя.

— Чакайте само да опитате виното от бъз. Ще прогони всякакъв студ.

Свиха по още по-тясна пътека, отдалечаваща ги от „Грите платна“. Господин Пайк скоро спря пред портата на ниска, каменна къща. Отвори я, направи път на Оливия, изчака и Джейми да влезе. На покрива на къщата отпред се издигаше кула. Домакинът им отключи и се захвана да пали лампите.

— Затвори вратата да не става течение — нареди той на застаналия на прага Джейми. — Аз ще разпаля камината.

Изчезна в съседното помещение.

Оливия си развърза пелерината. В това време Джейми внимателно огледа вратата, преди да я затвори. *Вечно преценява обстановката наоколо*, помисли си тя, но реши да не се вдълбочава във въпроса. Този път щеше да се довери на инстинкта си. Прекалено често не му бе обръщала внимание и си бе повтаряла колко е глупаво да подозира мъжете в нечестни подбуди. Тогава мъж с положението на Клери нямаше да я тормози, Хенри нямаше да се занимава с престъпни дела, адвокатите Брустър и Арманд нямаше да я лъжат.

Вероятно и господин Пайк криеше нещо, но се надяваше то да ѝ е от полза този път. Докато идваха насам, ѝ хрумна, че и домакинът им може да е бил или все още да е контрабандист. Бе израснал на брега, умело ги заприказва, макар да бяха непознати, измъкна историята им, без да разкрие нищо за себе си.

Е, на този етап нямаше какво да губи. Закачи пелерината си и последва Джейми в салона.

Господин Пайк, с ръжен в ръка, точно беше разпалил огъня. Изправи се и посочи портрет над камината: светлокоса млада жена, с

прямо поглед и решително свити устни. Беше облечена с дрехи на мода преди няколко десетилетия.

— Моята Мери — обяви той гордо. — Много привлекателна беше. И умееше да стреля точно с пистолет.

— Завиждам ѝ — промълви Оливия.

Щеше да е добре да е опитен стрелец, когато лорд Клери я заплашваше.

— Всяка жена трябва да знае как се бора с оръжие — подхвърли Пайк. — С радост ще ви покажа, ако вашият човек вече не го е направил.

Джейми прочисти гърло. Оливия се усмихна, доловила шеговитите пламъчета в очите на домакина им.

— Господин Пайк, вашата Мери трябва да е била славна жена, щом е успявала да ви държи изкъсо.

Той се разсмя. После ги покани:

— Настанявайте се пред огъня. Ще донеса виното, а вие си помислете за предложението ми относно пистолета.

Намигна и излезе.

Оливия се обърна към Джейми.

— Нали няма да се върне с пушка и да ни застреля?!

Джейми се усмихна, макар да продължаваше да държи вратата под око.

— Това не ме притеснява. — Плъзна ръка по палтото си и посочи очертанията на пистолет в джоба. — Надявам се обаче да не ни държи тук цяла вечер, преди да ни даде полезна информация.

— Питам се дали не е бил контрабандист — прошепна тя.

— Не бих се изненадал.

В този момент господин Пайк се върна — носеше поднос с бутилка и три чаши.

— За да ви сгрее — наля той и подаде виното на Оливия.

Отпи предпазливо. Виното бе плътно и ароматно.

— Много е вкусно.

— Мое производство — засия той. — Майсторлъкът е да го смесиш с хубаво бордо.

Тя отново отпи.

— Нямаше да се досетя.

Господин Пайк се наведе напред.

— Това ще е наша тайна, госпожо Таунсенд. Амос Хардинг от години се мъчи да разгадае метода ми. Неговото вино от бъз е тънко и слабо в сравнение с моето.

Оливия вирна вежди и се усмихна.

— Тайна, а? За мен е чест, задето ми я доверявате.

— Само да зърне лицето ви, и всеки мъж би признал и най-големия си грях, предполагам. — Погледна Джейми. — Прав ли съм?

— Напълно — потвърди той.

— Но се притеснявам, че разпитвате за местните негодници и мошеници — продължи Пайк. — Не е безопасно да се задават такива въпроси, госпожо Таунсенд. Мнозина не биха го приели така джентълменски като мен.

Тя предпазливо остави чашата си на масичката до стола.

— Наясно съм — промълви тя. — Но нямах избор.

— И още по-лошо: не знаете какво точно търсите. Неблагонадеждни хора биха се изкушили да ви разправят в рели-некипели в опит да се възползват.

— Налага се да поема такъв риск. — Погледна го открито и честно. — Но според мен вие няма да ме излъжете. Дори някак ще ми помогнете.

Той се усмихна, ала нито потвърди, нито отрече.

— Защо стар глупак като мен да знае нещо полезно?

Оливия не се поколеба.

— Защото не сте никакъв глупак. Подозирам, че сте наясно със заниманията на съпруга ми, дори да не сте знаели името му. Вие сте в течение на почти всичко, което става тук, не се съмнявам. — Погледна портрета, от който хубавата Мери я гледаше гордо. — Такава жена не би приела глупак за съпруг. Тя е искала най-дръзкия и храбър мъж в Бродстеърс.

Пайк я изгледа мълчаливо и изпитателно. През цялото време се усмихваше мило, но с известно съжаление.

— Някои биха се засегнали от подобни приказки. Не е тайна, че преди години в Бродстеърс имаше доста „свободни търговци“. Сред тях не липсваха и някои опасни мъже.

— Но споменахте, че тя би се опълчила на цял полк.

— Така е — съгласи се Пайк.

— Надявам се да е била също толкова нетърпима към злото. Едва ли ще иска мъж да тормози и заплашва друга жена, особено ако е толкова опасен, колкото е онзи, дето ме преследва. Всячески би го възпрепятствала, не се съмнявам.

— Така е — каза той тихо, почти на себе си.

— Тогава, убедена съм, щеше да ми помогне. Аз щях, ако друга жена се обърне за помощ към мен. И бих очаквала същото от съпруг, който ме обича.

Оливия не смееше да диша и не откъсваше очи от него. Изражението на господин Пайк бе неразгадаемо, сякаш обмисляше нещо. *Моля те, моля те да не съм попаднала на поредната безполезна следа...*

— Може би. — Пайк се перна по коляното силно и тя подскочи. — Късно е. Сигурно сте уморена, госпожо Таунсенд. Виното хареса ли ви?

— Да... Много — съвзе се тя. — Необикновено пивко е.

— Чудесно! — Той се усмихна широко. — Тогава защо не минете утре на чаша чай?

Оливия го зяпна смаяна и объркана.

— Ще е прекрасно — намеси се застаналият до нея Джейми и леко я побутна. — Благодаря, сър.

— Удоволствието е за мен — засия той.

Оливия се надигна бавно, несигурна какво точно се бе случило, а той продължи да се усмихва широко, докато слагаше пелерината си.

— До утре. — Взе ръката на Оливия и я целуна. — Но наемете по-затворена карета, млади господине. И утре няма да е топло, а вятърът не бива да брули дълго красавица като тази.

— Благодаря, господин Пайк.

Нищо полезно не ѝ съобщи, но пък ги покани отново. Сигурно означаваше нещо. Какво ли?

Изчака тя и Джейми да се отдалечат от къщата и едва тогава зададе изгарящия я въпрос:

— Още ли вярваш, че ще ни помогне.

— Определено.

— Как? — попита тя нетърпеливо.

— Това не знам. Но каквото и да е, го дължим на теб. Беше превъзходна, Ливи.

Тя въздъхна, прекалено напрегната, за да оцени комплимента.

— Дано ни каже нещо важно.

— Той ни каза много неща — подчерта Джейми. — Оженил се е за сурова жена, която би се опълчила, и вероятно го е правила, на кралски войници. Така би постъпила съпругата на контрабандист. Харесва те. Даже малко прекалено. Прави се на стар глупак, но не е. Нито веднъж не отрече приказките за контрабандата и че не знае нищо за нея. Сякаш те подлагаше на изпит да разбере дали знаеш нещо, или просто задаваш въпроси. В края на краищата минаха почти две години от смъртта на Хенри и явно никой не е разпитвал за дейността му оттогава. И аз щях да съм предпазлив, ако изведнъж се появи някой и започне да любопитства.

Връщаха се към „Котвата“, където ги чакаше каретата. Вървяха бързо, почти подтичваха. Вятърът се бе развилнял и тя стоеше възможно най-близо до Джейми, като усилено се стараеше да не изостава.

— А поканата за чай?

— Ако няма какво да ни каже, защо би я отправил?

— Защото търси внимание.

— Възможно е — съгласи се Джейми. — Но в момента той е основната ни надежда.

Да, така беше. Обектите им за издирване намаляваха драстично. Ако господин Пайк си играеше с тях, нямаше накъде да продължат.

Джейми явно долови мислите ѝ. Спря рязко и я обърна към себе си.

— Каквото и да се окаже, това не е краят. — Погали бузата ѝ с облечената си в ръкавица ръка. — Дори да ни отнеме известно време да предприемем нещо ново, няма да се отчайваме.

Притисна се към дланта му и вятърът сякаш спря.

— Толкова си уверен...

Зъбите му проблеснаха в тъмнината. Целуна я по устата.

— И ти трябва да си. Ако сме заедно, лорд Клери няма да ни надхитри. Нито пък капитан Пайк.

* * *

Джейми бе предприемал много рискове в живота, ала никога такъв, където всичко зависеше от развръзката.

От една страна, бе доволен, защото хрумването му в хана даде резултат. Точно Чарли Пайк бе човекът, когото се надяваше да предизвика и бе готов да се обзаложи, че знае за заниманията на Хенри далеч повече, отколкото бе подсказал досега.

От друга страна, имаше колебания дали старецът ще сподели информацията си. След като размисли, допусна вероятността Пайк да се изплъзне с оправданието, че след смъртта на Хенри всичко е замряло, пък дори и да не отговаряше на истината. Или да им подхвърли нова следа, нова идея какво да предприемат. Проследяването обаче щеше да отнеме време, а те не разполагаха с такова. Или Пайк просто ги предупреди да не мътят повече водата? Тогава Джейми не знаеше накъде да се насочат.

Не сподели нищо от опасенията си с нея. Докато се върнаха в странноприемницата, Оливия вече не се съмняваше, че ще получат помощ от Пайк. Е, стига толкова за един ден. Тази вечер ще се посветят един на друг. Толкова добре прилягаше в обятията му. Реагираше на целувките му сякаш изминалите години не съществуваха. Прости му. Отново му вярваше. Джейми я държеше в тъмнината и усещаше как сърцето му се свива при мисълта, че отново ще се окаже недостоеен за обичта ѝ.

ГЛАВА 16

Следващото утро се оказа студено и неприветливо, под напора на вятъра стъклата на прозорците тракаха и валеше дъжд. Джейми се измъкна от леглото и Оливия се събуди. Чу го да чупи ледената коричка в легена за миене и се усмихна на тихата ругатня, когато си наплиска лицето. Сгуши се по-плътно под завивките и изчака да разпали огъня. Той се върна в леглото. Тя вече усещаше плъзналата от камината топлина. Изненада се, когато ръцете му я обгърнаха.

— Студен си! — възкликна тя.

— Не за дълго — прошепна той и пъкна ръка в деколтето на нощницата ѝ. Оливия ахна при допира на дланта му до гърдата ѝ, студените му пръсти се заиграха със зърното ѝ. — Мислех, че спиш — сподавено промърмори той.

— Спях.

Тя се престори, че иска да се освободи от студената му прегръдка.

— Тогава нека пръв аз ти пожелаая добро утро, любов моя.

Гризна меката част на ухото ѝ и Оливия потрепери, ала този път не от студ. Коляното му побутна нейното и тя мигом разтвори крака. Усещаше силната му възбуда.

Обърна я с гръб към себе си и започна да вдига края на нощницата ѝ.

— Не мърдай — прошепна той. — Харесваш ми така: още съннена и отпусната. Представи си, че си заспала и аз те събуждам едва сега...

От първите му милувки между бедрата ѝ, тя затаи дъх. Пръстите му продължиха напред сред тъмните къдрави косъмчета на венериния ѝ хълм. Оливия не си представяше, че в момента изглежда отпусната и съннена. Чувстваше се напълно будна и изпълнена с трепетно очакване.

Докато я галеше нежно, устните му покриваха гърба ѝ с целувки. Част от нея искаше да се разтопи от щастие, а друга част да се притисне по-плътно към ръката му, за да изпита още по-силна наслада.

Опиташе ли се да помръдне, той я притискаше по-силно и тя се намираще в капан между ръцете и краката му.

Потрепери при поредната милувка, нежна и лека като предишните, но и целенасочена. Той простена тихо.

— Вече си влажна и толкова топла...

— Да — едва успя да промълви тя. — Моля те, Джейми...

Той се засмя сподавено.

— Търпение, моя спяща красавице.

От деликатните му, сладостни движения я побиха тръпки. Джейми се размърда.

— Толкова си красива. Толкова пленителна. — Избута едното ѝ коляно по-напред и проникна в нея. Този път неговият дъх спря и за миг двамата не помръднаха, опиянени от така пълното им сливане.

Джейми вдигна крака ѝ, да го обгърне с него. Спря колкото да навлажни пръстите си и отново започна да я гали по деликатната чувствителна пъпка, докато проникваше ритмично в нея. Тя отново се опита да се обърне към него, но безуспешно. Дъските на леглото скърцаха при всеки негов устрем напред. Тя неволно сграбчи чаршафите, защото в нея започна да се надига сладостна вълна. Опитва се да я задържи, да го изчака да се присъедини, ала той не ѝ позволи. Целуваше я зад ухото, играеше си със зърното на гърдата ѝ и през цялото време не преставаше да влиза пак и пак в нея. Неволно тя се остави да я помете почти заслепяващ оргазъм.

Въздъхна дълбоко, докато тялото ѝ потреперваше от наслада. Джейми спря за миг, грабна възглавница, пхна я под бедрата ѝ и я обърна към себе си. Започна да прониква в нея и този път засили чувствително темпото. Най-накрая застина, а после простена при своето освобождаване. Тя забеляза как устните му се извиха в замечтана усмивка.

Джейми се наведе над нея. Устните му докоснаха рамото ѝ.

— Добро утро — проговори той накъсано. — Надявах се вече да си напълно будна.

Оливия се усмихна и се протегна под него.

— А ако не съм?

— Ще опитам отново след няколко минути.

Извъртя се и се отпусна на дюшека до нея.

Тя се притисна към него и отметна влажен кичур коса от челото му. Сърцето ѝ подскочи радостно — след допира ѝ на устните му се появи блажена усмивка. *Обичам те*, помисли си тя. *Винаги съм те обичала и винаги ще те обичам*. Вероятно точно това се бе изписало по лицето ѝ и се четеше в очите ѝ. По тялото ѝ се разля сладостна топлина.

Но както често се бе случвало в живота ѝ, в периферията на обзелото я безгрижно състояние се появиха сенки. С Джейми не бяха обикновена двойка, свободна да се влюби и да води безгрижен живот. Не засега, а може би и никога. *Ще умра, ако Клери го нарани заради мен*.

Той отвори очи сякаш я беше чул. Известно време останаха загледани един в друг.

— Не се напругай — посъветва я той нежно.

Оливия стеснително сведе мигли.

— Прекалено добре четеш мислите ми.

Той сви рамене.

— Ти си любимото нещо, което искам да изучавам.

— Никога не съм успявала да опазя тайна от теб.

— А защо да го правиш?

Завъртя се, подпря се на лакът, взе ръката ѝ и я целуна.

— Една дама винаги трябва да има някаква тайна.

Вместо да се ухили на отговора ѝ той стана сериозен.

— Така е. Май правилото важи за всички ни.

Озадачена, Оливия изчака, но той не добави нищо.

— Как мислиш, господин Пайк ще ни бъде ли от полза? — смени тя темата след малко.

— Ами... — Джейми млъкна. Изражението му продължаваше да е напрегнато. Криеше нещо от нея. — Надявам се.

— И аз — отвърна тя решително. — Дори никога да не намерим скритото съкровище на Хенри, ще виня него, а не теб. Ако лорд Клери продължава да ме преследва, в моите очи ще е виновен той, а не ти. Ако господин Пайк просто си играе с нас... — насили се да се усмихне, — няма да съм изненадана.

Джейми въздъхна.

— Не знам какво да предприемем, ако не ни каже нищо.

Оливия направи пауза. За пръв път той изразяваше съмнения относно успеха им. Макар увереността му да я бе вдъхновявала през последните няколко дни, сега се зарадва на откровеността му.

Вероятно трябваше да му отвърне със същото. Целуна го.

— Днес нещо ми подсказва, че ще имам късмет. А ти?

В очите му се появи изненада, но на глас той изрече:

— И аз.

— Нека да вярваме, че господин Пайк ще ни помогне. В противен случай ще се притесняваме за това довечера.

На лицето му се появи решителна усмивка.

— Точно така. — Целуна я и отметна завивките. — Да действваме.

* * *

Докато се облекат и закусят, бурята бе отминала към морето. Все още имаше вятър, но слънцето започваше да се прокрадва през облаците. Поеха с каретата. С горещи тухли под краката и с ръката на Оливия в джоба му за топлина Джеймс се насочи към брега, към края на Бродстеърс. Таеше надежда днешният ден да е плодотворен.

Господин Пайк им отвори вратата по халат.

— Влизайте, влизайте. Извинете вида ми, но снощи кокалите ми настинаха.

Плесна се по бедрото и се ухили, но Джейми не долови скованост в походката му.

Масата в салона, където седяха снощи, вече бе подредена. Пайк определено ги чакаше. Обърна се към Оливия.

— Нали нямаш нищо против да приготвиш чая, скъпа? Според мен една жена винаги успява много по-добре.

Тя му се усмихна с весели пламъчета в очите.

— Разбира се, сър.

Днес бе в синята си рокля, онази, на чийто фон очите ѝ сияеха, а тъмната ѝ коса и светлата кожа се открояваха. Пайк изглеждаше толкова поразен от нея, колкото и Джейми се чувстваше. Ако я облече в коприна и я обсипе с бижута, цял Лондон ще ахне.

— Чудесен ден за плаване — отбеляза Пайк, след като Оливия поднесе чая. — Вие плавате ли, господин Колинс?

— Само за развлечение.

Джейми не добави, че според него плаването е лятно занимание.

Пайк кимна философски.

— Все е по-добре от нищо, предполагам. Прекарах живота си в морето. Като почти всички други от Бродстеърс. Така и не разбрах какво прави един мъж във ферма. Почвата е една и съща, ден след ден. Виж, океана... Океанът е различен при всяко излизане. Понякога спокоен, понякога бурен и опасен.

— Били ли сте някога в смъртна опасност? — попита Оливия.

Наблюдаваше господин Пайк с нескрит интерес. Джейми забеляза как нейния взор преобрази почти видимо мъжа. Нямаше никакво съмнение — Пайк бе самотен старец с око за жените.

— Всеки път, госпожо Таунсенд. Всеки път. — Намигна ѝ. — Това му е привлекателното.

През следващия час ги забавляваше с приключенията си в открито море, но всъщност нито веднъж не уточни какво го е водело сред вълните. Оливия наля чай на няколко пъти, сякаш да държи езика му смазан, и постепенно Джейми долови достатъчно подробности, за да се убеди колко правилно е предположението им: Пайк е бил контрабандист. Ентусиазиран и находчив, ако се съди по приказките му.

— О, да — възкликна при една от репликите му Оливия. — Веднъж четох във вестника за изобретателен контрабандист. Толкова умело и често мамел властите, че накрая спрели да го задържат.

Пайк се засмя.

— Сигурно са описвали Джос Снелинг. Няма по-голям късметлия от него. В състояние е да надхитри и самия дявол.

— И още ли се занимава с контрабанда? — не се сдържа да се осведоми Оливия.

— Ще го прави до сетния си час, най-вероятно — засмя се Пайк. — То ни е в кръвта на нас, от Танет.

Попитай го сега, насърчи я Джейми наум. Пайк видимо бе напълно опиянен от присъствието ѝ. Поставеният на място въпрос би разгадал мистерията...

Тя срещна погледа му. Сякаш долови мислите му. Навлажни устни и се обърна към техния домакин.

— В кръвта ви е, така ли, господин Пайк?

— Да, госпожо Таунсенд.

— Тогава навярно знаете нещо за предмета, който търся?

Джейми си даде сметка, че е затаил дъх. Господин Пайк седеше на стола, скръстил ръце на корема, и не откъсваше поглед от нея. Наблюдаваше я и се усмихваше. Най-накрая проговори.

— А имате ли план какво ще правите с него, ако го намерите?

— Ще го върна на законния притежател.

Той направи физиономия.

— На някой жабар ли?

— Да, не е изключено и да е французин — досети се тя. — Уелингтън настоява, че е дълг на англичаните да върнем заграбеното от Бонапарт.

— Не съм склонен да върна каквото и да било на жабар — предупреди той. — Това са военни трофеи. Уелингтън да разправя каквото иска.

— Ако не го намерим, моят преследвач, опасявам се, няма да се откаже, докато той не успее. А той го заслужава много по-малко от който и да било французин. Посегна да убие приятелката ми... — Погледна портрета над камината. — Пенелопе доста прилича на Мери, сър. Има красиви руси коси, сини очи и несломим дух.

— И защо мислите, че ще стане както казвате? Защо това да разреши проблема ви с този негодяй?

— Ако го върна на законния собственик, лорд Клери никога няма да се домогне до него.

О, не! Бяха се разбрали да не споменават името на виконта. Оливия осъзна грешката си едновременно с Джейми. Силно пребледня и стисна ръце в юмруци.

— Клери — повтори Пайк.

Изражението му остана непроменено, но в тона му се прокраднаха нотки на задоволство.

Оливия се притесняваше, но стигна до същото заключение, до което бе стигнал и Джейми: нямаше какво да губят повече.

— Да, лорд Клери е по петите ми. Смята, че... предметът му принадлежи. Той дори не знае какво представлява, а мъжът —

заплатил за него, е мъртъв. Въпреки това Клери иска да се добере до предмета.

— Значи Клери иска да се възползва сега, когато онзи, който е платил, е мъртъв? И да го получи, без да плати?! — Пайк цъкна с език. — Никой не обича типове, дето не плащат.

— Въобразява си, че е у мен и настоява да му го дам. — Оливия поклати безпомощно глава. — Моля ви, господин Пайк. *Моля ви*, кажете нещо, което ще ми помогне.

— Аз ли? — Вирна вежди. — Госпожо Таунсенд, знам доста неща, които биха ви помогнали. Но също като мореплаването, всеки мъж в Танет е закърмен и с опазването на тайна. Вие сте привлекателна, трябва обаче нещо повече от хубаво лице, за да споделя всичките си тайни с вас. — Тропна с кокалчета по масата. — Все пак ще ви покажа нещо.

Оливия отпусна рамене примирено, но стана. Господин Пайк ѝ подаде ръка и тя я пое с пресилена усмивка. През това време Джейми наблюдаваше Пайк. Домакинът им изглеждаше прекалено доволен от себе си. Пайк нямаше да им каже *нищо*, ала Джейми бе готов още на мига да се обзаложи на голяма сума, че щеше да им помогне.

— Не мога да изоставя жена в беда — обясняваше Пайк, докато ги водеше нагоре по стълбището. — Мъж не бива да посяга на жена, ако не е опряла нож в гърлото му. Но ако мъжът е мошеник...

Поклати глава и отвори една врата.

Оказа се кабинет, както Джейми веднага прецени. До прозореца имаше писалище. Отвън се виждаха скалите, а зад тях — вечната шир. По полиците имаше малко книги.

Изтърбушена кушетка завършваше обзавеждането. Пайк затвори вратата след тях.

— Клетвата на мъж е свято нещо — продължи той тихо, — но когато някой умре... — Сви рамене. — Според мен трябва да се даде дължимото на вдовицата му. — Отиде до стената с камината и се наведе. — Оставих занаята преди години. Дотежа ми на костите. Трудно обаче се отказва като пиенето. И когато възникне доходна възможност, няма защо да се държиш като глупак.

Джейми не виждаше какво прави, ала след секунди Пайк се изправи. Бутна ламперията и се откри тайник.

Оливия ахна. В тясното пространство висеше картина. Въръжен рицар на кон бе вдигнал меч, готов да посече свит почти на кълбо озъбен змей. Люспите на звяра бяха тъмнозелени, почти черни, а зъбите — бели и остри. Мечът на рицаря блестеше като сребро. На гърдите на воина висеше кръст, той съзерцаваше змея с твърда решителност. Дори конят, изправен на задните си крака, изглеждаше свиреп.

— Свети Георги — отбеляза Пайк. — Много го обичам. Често не поглеждах каква стока пренасяхме, но когато не дойдоха указания за тази картина, я разгледах по-внимателно и ми допадна. След това се чу, че Таунсенд е починал и всичко е приключило. — Сви рамене. — Никой не я потърси, бях си получил възнаграждението и я задържах.

— Значи е тук от две години? — попита Оливия пресипнало.

— Почти — съгласи се Пайк. — И ако Клери е по дирите й... Знам го лорд Клери. Началник е на ескадрата и благодарение на него търговията ни вървеше добре. Какво съвпадение, че човек със същото име смята да присвои нещо, платено от друг.

— Кой... — Гласът на Оливия трепереше. — Кой е художникът?

Пайк я погледна през присвити очи.

— Един каза, че е Тициан или нещо подобно.

Тициан значи, големият италиански майстор. Джейми едва не зяпна. Той и Оливия знаеха, че търсят нещо ценно, но не подозираха какво огромно съкровище е всъщност.

Явно Клери искаше тази картина. Истинският Тициан е безценен.

— Не ми харесва да се върне във Франция, ако това сте намислили, но винаги съм знаел, че не е моя и не бива да я задържам. — Пайк протегна ръце и откачи картината. — Дори свободните търговци са наясно кое е честно.

Подаде я на Оливия, която бе като поразена от гръм. Беше нарисувана върху тънка дъска, висока около шейсет, сантиметра и почти толкова широка. Цветовете бяха наситени, а всички линии — точни и силни. Рамката беше примитивна, но чудесно пазеше произведението.

— Ще ми я дадете ли?

Широко отворените очи на Оливия се преместиха от картината към господин Пайк.

— Да. Не бива да стои скрита в тайник, където само дърт козел като мен да ѝ се радва.

— Нямам много пари... — подхвана тя.

— Не ми е обещавано нищо повече от възнаграждение да я пазя — прекъсна я Пайк. — Едни носеха стоката, други идваха и я отнасяха. Аз само я съхранявах известно време. — Отново ѝ намигна. — Никога не казвайте, че контрабандистите не са почтени, госпожо Таунсенд.

— Благодаря — обади се Джейми тихо.

Оливия държеше картината с протегнати напред ръце, сякаш е опасна.

— Честно казано, доволен съм да ви я дам — довери им Пайк. — Човек спи по-добре, когато няма стока в дома си. Известно време се питах дали да ви я дам, или да отричам, че знам за съществуването ѝ. Но вие сте храбра жена. Затова е редно да ви я дам. — Направи лек поклон. — Нека Свети Георги ви пази и защитава, госпожо Таунсенд, до края на дните ви.

ГЛАВА 17

Върнаха се в хана в приповдигнато настроение.

— Не мога да повярвам — обяви за четвърти път Оливия, когато влизаха в двора на „Грите платна“.

Здраво стискаше картината, грижливо обвита с намаслено платно.

Джейми се засмя.

— Нали имаше предчувствия за днешния ни късмет?

— Но не подозирах картината да е у него. Мислех, че Хенри е направил необходимото, за да не я открия. — Поклати плава. — Той добре се бе погрижил да не разбере нищо за заниманията му.

Джейми ѝ помогна да слезе.

— Изключено е да е предвидил всичко. — Обърна се към коняря и след като му даде указания за коня, я поведе към хана. — Помни: няма свършени планове.

— Твоите излязоха такива. Нито веднъж не сгреши.

Той се ухили.

— Колкото и да обичам да ми се възхищаваш, и аз съм смаян, че всичките ми догадки се оказаха правилни. Е, сгреших, признавам, когато настоявах на всяка цена да открием госпожица Чартърс.

— Но пък така попаднахме на капитан Пайк. А у него се оказа онова, което търсехме.

— И слава богу.

Джейми отвори вратата. Тръгнаха право към стълбището, за да скрият възможно по-скоро картината. С приведени рамене Оливия я притискаше към гърдите си под пелерината, а Джейми крачеше плътно до нея. Стигнаха подножието, но в този момент ханджията се изправи пред тях.

— Добър ден, господин Колинс. — Кимна на Оливия. — Мадам.

— Добър ден, господин Хюз — кимна Джейми нетърпеливо.

— Имаше ли полза от излизането ви? — Ханджията впи очи в Оливия. Това накара Джейми да застане нащрек още преди мъжът

целенасочено да погледне крайчето, което издайнически се подаваше изпод пелерината. — Намерихте ли каквото търсехте?

Страните на Оливия поруменияха. Отвори уста, но не успя да произнесе и дума.

— О, да — отвърна Джейми нехайно. — Чудесен спомен от пътуването ни до Танет.

— Добре ли сте, мадам?

Ханджията я гледаше изпитателно.

— Да. Защо да не съм?

— Изглеждате бледа и разстроена, госпожо Колинс. Или не това е името ви?

Вече бледа като платно, Оливия прошепна:

— Колинс. Името ни е Колинс, сър.

Господин Хюз погледна Джейми.

— Бих искал да остана с дамата насаме за няколко секунди.

Джейми я прегърна през талията.

— Поради каква причина?

— Имам основания да подозирам, че не сте неин съпруг. — Мъжът скръсти яките си мускулести ръце пред гърдите. — Този човек не ви ли е отвлякъл от семейството ви, мадам?

Оливия ахна.

— Какво?! Не, разбира се. Това е съпругът ми. — Пристъпи по-близо до Джейми. — Откъде ви хрумна подобно нещо?

— И е ваш съпруг по ваша свободна воля?

Ханджията изглежда свирепо Джейми.

— Пред лицето на Бог той е мой съпруг. — Тонът на Оливия прозвуча напълно убедително. Вече се бе съвзела от изненадата и тревогата си. Свали си ръкавицата и протегна ръка, за да покаже златната халка, която още носеше. — Ето! На ръката ми е от години, както си личи. За какво е целият този разпит?

Изражението на ханджията омекна.

— Моля за извинение, мадам. Трябваше да се убедя. Ако не сте с него по своя воля, мое задължение е да ви върна при семейството ви.

— Откъде ви хрумна, че не ми е съпруга? — обади се Джейми.

Вратата бе зад гърба им и, откакто се разправяха, никой не бе влязъл, но не пречеше да се спотайва в стая на етаж. Пъхна ръка в джоба и стисна дръжката на пистолета.

— Братът на дамата беше тук. Търсеше я. Избягала с авантюрист и държеше да се убеди, че е добре.

По дяволите. Това можеше да е единствено Клери. Джейми погледна неспокойно към помещенията.

— Джентълменът още ли е тук?

— Не. Почака половин час, каза, че ще дойде по-късно и си тръгна.

— Как изглеждаше? — едва успя да попита Оливия. — Господин Хюз, нямам нито брат, нито девер. Който и да е бил този човек, ви е излъгал.

За пръв път съмнение се изписа по лицето на ханджията.

— Не искам да съм неуважителен, мадам, но сигурна ли сте? Описа ви най-подробно. Била сте по-малката му сестра, почтена и благовъзпитана. Родителите ви не били на себе си от тревога и се опасявали, че някакъв авантюрист ви е склонил да го последвате.

— Всичко това е лъжа. Нямам брат и от години не живея в дома на родителите си. Как изглеждаше той? Висок, с тъмна коса, сресана назад, гърбав нос и високомерно поведение?

— Да — потвърди Хюз бавно.

— Спомена ли къде е отседнал? — обади се на свой ред Джейми. Стисна още по-здраво дръжката на пистолета. Дали пък няма да успее да догони Клери? — Преди колко време си тръгна?

— Преди близо час. Не каза къде е отседнал. Щял да дойде довечера да види... — поколеба се, — да види госпожа Колинс.

Оливия тихо простена. Джейми пусна пистолета, обгърна я през раменете и я притегли към себе си.

— Не — прошепна той. — Недей. Никога няма да те докосне.

Все още треперейки, тя кимна плахо.

Сега ханджията изглеждаше разколебан.

— Кой е този човек? Явно го познавате...

— Да — потвърди Джейми. — За голямо съжаление.

Господин Хюз си прочисти гърлото.

— Аз... Аз го пуснах да изчака във вашата стая.

Джейми присви очи. Дори Клери да беше приятел, ханджията бе допуснал непознат в стаята на свои гости.

— Много странно — обяви той ледено. — Изрично помня как заплатих за самостоятелно използване на стаята поне до утре.

Ханджията се изчерви.

— Не исках в хана ми да се случва нещо нередно — промърмори той. — Джентълменът настоя да провери дали сестра му не е останала тук. Почуках, никой не ми отговори и той ми нареди да отключа. Тогава той влезе... Май трябваше да го накарам да изчака долу.

— Май, да — изгледа го свирепо Джейми. — Вие останяхте ли при него? Откъде сте сигурен, че не е крадец?

— Ами не приличаше на крадец... — смотолеви след известно време запитаният.

Джейми кимна към стълбището.

— Да се качим да видим дали сме ограбени и да повикаме местния стражар, ако се налага.

Осъзнал колко всъщност е виновен, господин Хюз не спря да се оправдава и да повтаря колко добри са били намеренията му. Джейми почти не го слушаше. Слава богу, че Оливия държеше търсената картина под пелерината си.

— Отключете вратата.

Господин Хюз погледна разтревожен пистолета, който Джейми измъкна от джоба си, а след като видя и изражението на младия мъж, завъртя ключа. Джейми бутна Оливия нежно настрана, вдигна пистолета и пристъпи напред.

— Още ли твърдите, че е брат на дамата? — попита той мрачно.

Господин Хюз пребледня. Всичко в стаята бе преобърнато и разхвърляно. Две от роклите на Оливия, метнати върху леглото, бяха разкъсани на парчета. Комплектът му за писане беше отворен, а махагоновият капак и мастилницата — счупени. По пода се валяха разпилени листа.

Оливия надникна и ахна. Джейми ѝ хвърли предупредителен поглед и тя млъкна.

— Идете да доведете стражаря — нареди той на господин Хюз.

— Няма ли първо да проверите дали нещо не липсва?

— Ще го направя във ваше отсъствие.

Джейми го избута навън и затвори вратата. Прокара ръка през косата си и изруга.

— Какво ще правим? — прошепна Оливия, оглеждайки пораженията. — Бил е тук... Разкъсал е дрехите ми... Вероятно е прочел книгата на Хенри...

— Сигурно. — Пристъпи към нея и взе картината. — Но не е намерил това и затова е изкарал яда си върху вещите ни.

— Но той е тук, в Рамсгейт — простена тя. — Успял е да ни открие. Как ще стигнем в Лондон преди него? Как ще се измъкнем от града, без да ни последва? Ами ако идва насам, за да довърши започнатото?

Той остави картината на пода и залости вратата. Постави пистолета върху шкафа и извади втория от кутията. Зареди и него, като през това време мърмореше:

— Боже, надявам се да го направи. Готов съм да приключа с него веднъж завинаги.

— Не! — Тя го хвана за ръката. — Стражарят идва насам. Ако убиеш Клери, ще те арестуват.

Джейми застина за миг. Все още се изкушаваше да изпълни закана си, но тогава щеше да остави Оливия сама и то в най-усамотения край на графство Кент, с картина, която я превръщаше в мишена. А дали единствено Клери я искаше? Въздъхна.

— Няма да го застрелям, ако не се налага. Събери каквото е читаво за употреба, другото остави. Господин Хюз ще прекара следобед да ни набави най-необходимо. В противен случай ще го преследвам за съучастие с крадец.

Оливия кимна и започна да оглежда багажа. С изключение на комплекта за писане, нищо от вещите на Джейми не бе докоснато. Джейми напъха нещата си в куфара и започна да вдига разхвърляните хартии. В един момент гласът на Оливия го накара да замръзне.

— Джейми — промълви тя, все едно я душаха.

Остави всичко и бързо отиде при нея. Страхуваше се да не припадне. Подаде му лист. Беше от неговата тетрадка, но не с неговия почерк. Съдържаше следната заплаха:

Знаеш какво искам. Не ме принуждавай отново да те издирвам. Достави го в лондонския ми дом до една седмица или много, много ще съжаляваш, задето се опита да ме измамиш, скъпа Оливия.

— Това означава ли, че няма да се върне тази вечер? — Оливия се бе вкопчила в ръката му. — В безопасност ли сме засега?

— Може би. — Но не беше сигурно. Джейми изобщо не вярваше на Клери. — Тази вечер ще бъдем в безопасност, даже и да не е тук.

Мълчаливо приключиха със събирането на багажа. Джейми си прегледа книгата, мъчеше се да открие какво би помогнало на Клери да ги проследи отново. Писмата на Даниел и на Батшеба още бяха налице. И двете, написани със завоалирани фрази, биха се сторили безинтересни на трети човек. Писмата за кредит от банкера му се намираха в джоба на палтото му, до тефтера на Хенри. Джейми отправи мълчалива благодарност към баща си за мъдрия съвет никога да не оставя важни документи без надзор. Купчината с книгата на Хенри бе изчезнала, но Джейми го очакваше. Макар и за миг, върху лицето му се появи усмивка. Тези хартии сега бяха безполезни, но се надяваше лорд Клери да си скубе носите, докато се опитва да ги разгадае.

Вдигна тетрадката си, от която виконтът бе откъснал лист, за да напише бележката. Разлистя страниците. Попадна на таблицата на Оливия с датите от писмата на Хенри и метеорологичните бюлетини. Те щяха да помогнат на Клери много повече, ако бе съобразил какво представляват. Сега, разбира се, когато картината вече не беше у господин Пайк, дори таблицата не бе от особена полза.

Готвеше се да пъхне тетрадката в куфара, но тя се отвори. Няколко страници бяха откъснат. Сърцето му застина, когато си даде сметка какво е имало върху тях.

Клери бе откраднал всичко написано от него.

ГЛАВА 18

Оливия подреждаше вещите си. Единствено честите погледи, които хвърляше към облегатата на писалището картина на Тициан, ѝ помагаха да се владее. Намасленото платно се бе смъкнало и изображението се виждаше. Докато картината е при тях, повтаряше си тя, Клери не ги е победил. Изненада ги неприятно, но нищо повече.

Ръцете ѝ обаче потрепериха, когато вдигна блуза с избродирани от нея розови цветя. Сега беше разкъсана. Както и две други рокли и нощницата. Разполагаше само с дрехите на гърба си.

— Това май е всичко — съобщи тя на Джейми.

Той стоеше, вторачил поглед в отворената в ръцете му тетрадка. При думите ѝ рязко вдигна глава. Върху лицето му бе изписано нещо, наподобяващо... ужас.

— Добре.

— Какво има? — разтревожи се тя. — Клери да не е написал още нещо?

— Не. Откраднал е мои записки... Бележки с бизнес предложение до един приятел. — Прибра тетрадката и затвори куфара. — Няма значение. Стой тук. Трябва да говоря с господин Хюз и да видя дали стражарят е пристигнал.

Стомахът ѝ се сви от напрежение.

— Нека да дойда с теб...

— Някой трябва да остане тук — заяви той и погледна към картината на Тициан. — Залости вратата след мен и не отваряй на никого, освен на мен. И дръж пистолета под ръка.

Тя си навлажни устните.

— Така и не ми показва как се използва.

Той трепна, сякаш го е зашлевила.

— Права си. Нямахте обаче да те оставям, ако смятах, че ще се наложи да го използваш. Само го насочи и натисни спусъка. Шумът ще привлече някой на помощ.

— Добре.

Не намери какво друго да каже. Пъхна другия пистолет в джоба и излезе. Тя пренесе багажа им до вратата. Мушна кутията за пистолети на Джейми в своя куфар, сега почти празен, но остави пистолета отвън.

Придърпа стол и седна. Свети Георги отново попадна в полезрението ѝ. Готов за атака, светецът имаше благородно, но настървено изражение. Картината наистина бе поразителна. Запита се кой ли е истинският собственик. Едва ли някога щеше да разбере. Но това не бе нейна грижа. Оливия си разтърка челото. Възнамеряваше да я предаде на Уелингтън или на друго официално лице, наясно как да постъпи и да му съобщи колко настойчиво я издирва Клери. Тогава, ако извади късмет, виконтът ще бъде арестуван, подведен под отговорност и пратен в затвора. Няма да се наложи някога да го видят отново.

Преди това обаче предстоеше да се върнат в Лондон и да опазят картината невредима. Сега, когато виконтът се намираще в Рамсгейт и им дишаше във врата, това се оказа далеч по-трудно, отколкото изглеждаше сутринта.

Погледът ѝ се спря върху заплашителната бележка на Клери.

— Щом толкова те бива да убиваш змейове, тогава понижи с меча си сърцето на лорд Клери — прошепна Оливия тихо на светеца.

* * *

Джейми се появи в общото помещение долу. Господин Хюз вече бе извикал стражаря. Очевидно знаеше къде блюстителят на реда обича да си пие бирата и бързаше първи да представи своята версия за случилото се. Джейми сложи край на намеренията му.

— Искам да подам оплакване срещу господин Хюз, задето е пуснал човек с престъпни намерения в стаята ми.

— Нищо подобно не съм направил!

— Мъж, проявил нездрав и опасен интерес към съпругата ми. Мъжът е разкъсал дрехите ѝ и е ровил в личните ми книжа, с намерението да злоупотреби с информацията. Господин Хюз явно толкова малко държи на репутацията на хана си, че е допуснал мъж, посегнал да убие сестра ми, графинята на Стратфорд, в стаята ми.

— Убиец ли?! — Очите на господин Хюз щяха да изскочат. — Той беше джентълмен, проявяваше загриженост за сестра си!

Стражарят се надигна.

— Стига, стига, господа. Да се разберем. Дамата заплашена ли е в момента?

— Не — отвърна Джейми. — Казах ѝ да залости вратата след мен.

— Добре. — Обърна се към ханджията. — Допуснал ли си мъж в стаята на този джентълмен в негово отсъствие?

Господин Хюз въздъхна тежко.

— Да.

— Не се прави така, Том. — Обърна се към Джейми: — Нещо откраднато ли е, сър?

— Липсват мои книжа и всички дрехи на съпругата ми са разкъсани. В момента разполага само с тези на гърба си.

— Много лошо, Том. Ще се наложи, опасявам се, да покриеш загубата на дамата. — Стражарят погледна строго ханджията и той кимна. — А вие, сър, знаете ли кой е този мъж?

— Да. — Джейми погледна към затворената врата, но все пак понижи глас. — Оставил е бележка до съпругата ми, с която потвърждава, че я познава. Казва се виконт Клери. От месеци тормози жена ми. Господин Хюз ще потвърди, че тя е благоприлична дама. Преди няколко седмици лорд Клери бутна сестра ми, графинята на Стратфорд в Темза. Ако проверите в комисариата в Лондон, ще установите, че зет ми, графът на Стратфорд, е подал жалба срещу лорд Клери за опит за убийство.

— Убийство?! Граф?! Виконт?! — господин Хюз се свлече безпомощно на пейката. — Не е за вярване...

— Сериозни нарушения, сър. Но докато пратя запитване в Лондон, най-вероятно мъжът ще изчезне.

— Арестувайте го за кражба или за нанесени щети — предложи Джейми. Бе готов на всичко, само и само да държи Клери далеч от Оливия. — Навярно е отседнал някъде наблизо.

След още приказки — стражарят се оказа словоохотлив човек — се споразумяха да пратят двама души да търсят Клери. Господин Хюз, от своя страна, обеща да набави до вечерта още един кат дрехи за Оливия. Добави обаче и друго:

— Тази нощ ще бъдете в пълна безопасност тук. Лично ще се погрижа негодникът да не прекрачи повече прага ми. Ще възложя на прислугата да бди цяла нощ. Никой няма да припари до вас или жена ви, кълна се.

Джейми изпитваше известни съмнения, но понеже не знаеше къде се намира Клери, не му се стори подходящо да се местят.

— Добре — прие той. — Но непременно искаме друга стая.

Господин Хюз веднага се съгласи и Джейми се качи, за да разкаже всичко на Оливия. Настаниха ги в нова, по-голяма стая, и той ѝ съобщи, че пак ще излезе. Този път нае кон и с него се отправи към „Котвата“. Чарли Пайк седеше на обичайното си място до огъня. Изглежда го изненадано, когато Джейми спря пред него.

— Налага се да ви поискам още една услуга, капитан Пайк — обърна се той за пръв път така към мъжа. — Този път е от делови характер.

Пайк се поколеба, после върху лицето му се появи широка усмивка.

— Вземете стол, млади господине.

ГЛАВА 19

Пристигнаха в Ричмънд късно на следващия ден. Докато наблюдаваше как кулите от червени тухли на Стратфорд Корт приближават, Оливия тихо се дивеше какво се постига с пари. Отпътува от Лондон сама, с двеста и тридесет паунда — повечето взети назаем — и ѝ трябваха дни, за да стигне до Грейвзенд с дилижанси и преспивания по странноприемници.

Джейми бе успял да намери лодка, която да ги откара от Бродстеърс до кея на Стратфорд Корт. Пътуване, отнело ѝ три дни преди, сега се осъществи за ден.

Вече се намираха в Ричмънд. Господин Пайк им махна от мястото си зад румпела.

Шхуната бе негова и той изглеждаше предоволен отново да плава.

Джейми се отказа от идеята да отидат направо в Лондон. Преди това искаше да се посъветва с лорд Атертън — *сега вече Стратфорд* — поправи се тя. Нямахше да е лошо да имат граф на своя страна, когато предявят обвинение срещу Клери, а и Оливия съзнаваше необходимостта да даде обяснение на Пенелопе. Заради нея приятелката ѝ и съпругът ѝ едва не се удавиха.

Докато лорд Клери не попадне в най-тъмния лондонски затвор, Оливия щеше да продължава да се тревожи за безопасността — и своята, и на приятелката си.

Без никакви затруднения стъпиха на брега. Покойният граф Стратфорд имаше яхта и затова бе изградил кей към имението си. Господин Пайк стисна ръката на Джейми и сърдечно им пожела всичко най-добро.

— Когато и да наминете в Рамсгейт, да се отбиете да пием по едно вино от бъз.

— Непременно — обеща Джейми. Взе багажа им, а Оливия не се разделяше с картината, сега вече отново надлежно опакована. Стъпиха на кея и магнаха на господин Пайк, готов да поеме обратно.

— Далеч сме от къщата — отбеляза Джейми. — Да не ти дотежи?

— Няма да я оставя и за секунда — увери го тя.

С отдалечаването от реката вятърът утихна.

Икономът съобщи за пристигането им и Пенелопе тичешком прекоси стаята, за да прегърне приятелката си.

— Пострадала ли си? Уби ли онзи ужасен Клери? Къде беше? — започна да задава настойчиво въпроси тя.

Оливия се усмихна.

— Добре съм, благодарение на брат ти. Клери се е опитал да те убие заради мен. Пенелопе, нямах търпение да поискам прошка...

Приятелката ѝ постави пръст върху устните ѝ.

— Стига. Толкова се радвам да те видя отново. А ти, Джейми, успя! Браво. Намери я!

Завъртя се, готова да прегърне брат си.

— Чакай, Пен. — Джейми бе оставил багажа на портиера и сега лично той държеше картината. Намести я така, че ръцете на сестра му да го обгърнат. — Трябва да сме внимателни с това.

— Какво е?

— Бъди спокойна, ще видиш. Съпругът ти наоколо ли е?

— Сигурно е в галерията — кимна Пенелопе. — Той и Грей изчезват там всеки ден.

Новият граф обаче се оказа в кабинета пред галерията.

Оливия забеляза окачени картини навсякъде по стените. Бенедикт, лорд Атертън — *сега вече Стратфорд* — напомни си тя за пореден път, вдигна поглед, когато Пенелопе ги въведе.

— Върна се! — Скочи и стисна ръката на Джейми. — При това, успешно, както виждам. За мен е удоволствие да ви видя отново, госпожо Таунсенд.

Леко смутена, Оливия му се усмихна. Графът бе доста привлекателен с тъмната си коса и живите сини очи. Единствения път, когато го бе виждала преди, той и Пенелопе бяха готови да мятат камии един по друг и съвсем не си разменяха ласкави погледи, както сега. Пенелопе побърза да застане до съпруга си, а той нежно обви талията ѝ с ръка.

— Намерили са нещо, Бен.

Погледът на Бенедикт се насочи към пакета в ръцете на Джейми.

— Така ли? Грей — провикна се той.

Висок, върлинест млад мъж с разрошени кестеняви коси подаде глава иззад вратата.

— Да?

— Съпругът на сестра ми Саманта, лорд Джордж — Чърчил Грей — представи го Бенедикт. — Художник е и ми помага да съставя каталог на произведенията в частната галерия на баща ми. Грей, това са братът на Пенелопе, господин Джеймс Уестън и потайната госпожа Таунсенд. Намерили са нещо.

Грей влезе в помещението и постави малка картина върху широкото махагоново писалище.

— Какво?

В отговор Джейми също постави пакета върху писалището и започна да го разопакова.

— Според мен лорд Клери търси това.

При появата на свети Георги се възцари мълчание. Змеят изскочи изпод предпазното платно и Грей смаяно си пое въздух. Захласнат посочи картината и Джейми отстъпи, за да остави художника да завърши разопаковането.

— Определено е от стар майстор — обади се Бенедикт след малко. — Дори аз мога да го различа.

— Тициан — промълви Грей с благоговение. Отнесе картината до масата пред прозореца и бавно коленичи. — Какви линии, светлини, ракурси. Къде попаднахте на нея?!

— Близо до Рамсгейт. — Джейми погледна към Бенедикт. — Баща ти би ли я купил?

— Би дал мило и драго — отвърна без колебание Бенедикт. — Притежава четири картини от Рафаел, но само един Тициан. Грей почти приключва работата по каталога. Тази картина позната ли ти е?

Все още погълнат от картината, Грей бавно кимна.

— Тициан обикновено не е рисувал такива малки формати. Тази е рядкост. Сигурно е била за подарък на негов покровител. Виждал съм само скица. Познавам един на „Странд“. Копира всеки Тициан, който намери. Прекара години в Италия да ги издирва, защото страшно се възхищава на стила му. Пазеше скиците си и ми ги показа. Добре помня змея.

— Как я взе, Оливия? — попита Пенелопе озадачена. — Как я откри?

— Дълга история.

— По-важно е какво да правим с нея — обади се Джейми. Обърна се към Бенедикт. — Ти, впрочем, се оказа прав за контрабандата.

— С всеки изминат ден се убеждавах все повече — кимна домакинът мрачно. — Донесли сте я обратно. Намислили сте какво да правите с нея, предполагам.

— По-скоро как да го осъществим. — Джейми погледна Оливия. — Останалото наистина е *прекалено* дълга история.

— След като ще слушаме дълга история, най-добре да седнем и да хапнем — предложи Пенелопе. Хвана приятелката си за ръка и я поведе по коридора към обширен салон. Мъжете ги последваха. Най-отзад вървеше Грей с картината. — Чай — нареди Пенелопе на прислужника, появил се почти веднага, щом тя звънна със звънчето. — А също сандвичи и пасти.

Докато сервират храната, в салона дойдоха сестрата на Бенедикт, Саманта, и майка му. Оливия знаеше всичко за семейство Стратфорд от вечерта преди няколко месеца, когато Уестънови бяха поканени на вечеря в Стратфорд Корт. Тогава Пенелопе нарече графинята красива, но студена жена, а Саманта описа като тиха и резервирана. Днес и двете въобще не изглеждаха такива. При влизането в салона Саманта се смееше, а майка ѝ се усмихваше на шегата, която си бяха разменили.

И двете се спряха, щом видяха гостите. Пенелопе скочи на крака.

— Саманта, лейди Стратфорд, това е брат ми Джеймс Уестън и скъпата ми приятелка Оливия Таунсенд.

— Добре дошли в Стратфорд Корт — поздрави лейди Стратфорд.

Оливия направи реверанс, а Джейми се поклони.

— Радвам се да се запознаем най-после — обърна се Саманта към Оливия. — Пенелопе ни е разказвала толкова много за вас.

— Носят новини, мамо — обади се Бенедикт. Взе ръката на графинята и я отведе при картината. — Подозирам, че татко е търсил това, когато умря.

Графинята, загледана в свети Георги, пребледня.

— Боже, за това ли застраши живота на Пенелопе? Скъпа, дълбоко съжалявам...

Пенелопе побърза да застане до нея.

— Според брат ми картината ще ни помогне да пратим лорд Клери в затвора. Нали така, Джейми?

— Много бих искал — съгласи се брат ѝ.

— Дано успеете — обади се Саманта разпалено. — Той се опита да убие Пенелопе. Аз лично бих му поставила веригите.

— На мен повече ми допада да го предадем в ръцете на палача — обади се Бенедикт и погледна съпругата си. — Но къде я намерихте? И как?

Джейми срещна погледа на Оливия. След всички усилия да прикрие подозренията си към делата на Хенри и последвалото поведение на лорд Клери, той не бе сигурен колко от истината е готова да сподели в момента.

Оливия знаеше, че ако притеснението ѝ проличи, Джейми ще ѝ помогне да запази тайната.

Но тя бе приключила с това. Нямаше как да унищожат лорд Клери, без да разкрият незаконните действия на Хенри. Оливия не искаше да петни името на покойния си съпруг, но той сам си го навлече. Сега дългът ѝ повеляваше да прояви преданост към хората в салона, те бяха истинското ѝ семейство. Тя кимна решително.

— Картината е внесена контрабандно в Англия — подхвана Джейми. — Най-вероятно идва от Франция, от музея на Бонапарт, пълен с плякосани съкровища. Според нас лорд Клери е намирал купувачи за незаконно внесените произведения на изкуството.

— Включително и баща ни — промълви Саманта.

Джеймс кимна.

— Предполагам — съгласи се той.

— А аз съм сигурен — обади се Грей. — Покойният лорд Стратфорд е записвал дати, на които е давал значителни суми на лорд Клери, но без обяснения защо. Датите съвпадат с появата на някои от картините в частната му галерия.

— Контрабандистите са стоварвали стоката си в Кент — продължи Джейми. — Плащали на местни хора да укриват произведенията, докато се намери купувач. После пренасяли стоката в Лондон или я доставяли някъде из страната. Много ни помогна с

информация джентълмен от Бродстеърс, както и фактът, че по-малкия брат на лорд Клери е началник на ескадрата в Кале.

— Ти как се забърка в това? — обърна се Пенелопе към приятелката си.

Оливия си пое дълбоко въздух.

— Хенри е оглавявал престъпната мрежа. — Пенелопе я зяпна. — С помощта на Клери е уреждал всичко. Аз дори не подозирах. Но това обяснява защо лорд Клери бе толкова настойчив в... проявяването към мен внимание. Знаел е, че тази картина е пристигнала в Англия, но така и не била доставена на купувача, и я иска.

— Уелингтън нареди всяко задигнато произведение на изкуството да бъде върнато — обади се Грей.

— Да — съгласи се Джейми. — Но независимо от заповедта му много картини изчезнаха. Някои колекционери, смело твърдя, не биха се поколебали да притежават картина като тази, чийто произход не може да бъде проследен.

— Да, би имало и такива — принуди се да признае Грей. — Но ако я предадете на Уелингтън... Нали това е планът ви? — Погледна Джейми, който кимна. — То ще доведе до международен инцидент. Не една, а няколко редки и безценни картини са били откраднати и пренесени контрабандно в Англия с помощта на офицер от Кралския флот.

— Мен ме интересува единствено Клери да понесе последствията си — отбеляза Джейми навъсено.

— И мен — подкрепи ме Бенедикт.

— Това може да ни помогне — продължи Грей. — Но Уелингтън има други грижи сега. Едва ли му е до произведения на изкуството. По-големият ми брат работи в Министерството на вътрешните работи и там са претрупани с работа. Съмнявам се дали ще се занимава с някакъв контрабандист.

Джейми не каза нищо, но Оливия забеляза угриженото му изражение. И нейното сърце се сви. Изведнъж вече престана да се чувства така уверена, че са намерили изход от ситуацията.

* * *

Успя да говори с него едва късно вечерта. По време на вечерята Джейми мълча, докато Грей и Бенедикт спореха как е най-добре да постъпят. Не я погледна, когато дамите напуснаха трапезарията, а когато по-късно се присъединиха отново към господата, той не бе сред тях. Оливия промърмори някакво извинение на Пенелопе и тръгна да го търси.

Намери го в малко помещение близо до кабинета на графа. Вратата беше отворена. Картината на Тициан стоеше облежната на стената. Светлината от лампата обливаше змея в златисти нюанси, но свети Георги се губеше в сенките. Джейми бе придърпал стол и подпрял лакти на коленете, съзерцаваше картината замислено. Оливия предпазливо почука на вратата.

Джейми погледна през рамо.

— Влизай.

— Реших, че с намирането ѝ всичките ни проблеми се решават — въздъхна тя. — Колко съм наивна.

— Не си.

Оливия също се загледа в картината. Ако чрез Уелингтън нямаше да се възцари правдата, както се надяваха, какво предстоеше? Какво да правят с това безценно произведение на изкуството?

— Защо направо не я натрошим на парчета и така да я доставим на лорд Клери?

Той изсумтя.

— Така само ще го разстроим. Не искам на Клери да му се размине. Трябва да получи възмездие. — Взе ръката ѝ и я докосна с устни. Реши да смени темата. — Май тази вечер не бива да споделям постелята ти — промърмори той.

— Няма ли...

Гласът и потрепери, защото Джейми продължаваше да обсипва ръката ѝ с ласки.

— Сестра ми не умее да пази тайна. Ако ме види да се вмъквам в стаята ти, до сутринта всички ще го разберат.

Не искаше никой да знае, че са любовници. Оливия се замисли за нощите — и сутрините — прекарани прегърнати, голи и необезпокоявани. Тогавата той не проявяваше колебание. Но сега се притесняваше някой да не научи.

Прогони тази мисъл от ума си. Тайно или явно тя го обичаше, желаше го.

— Кой казва, че трябва да делим легло? И на този стол ще се справим чудесно.

Джейми бавно се усмихна. Блесналите му очи предизвикаха тръпки по тялото ѝ.

— Права си. Заклучи вратата.

* * *

Земята под краката им бе замръзнала.

— Натам — посочи Джейми към сечище в гората.

Двамата слуги на семейство Стратфорд, въоръжени с пушки, се отдалечиха, за да ги оставят сами.

— Непременно ли трябва да го направим днес?

Оливия разтърка ръце, за да прогони студа. Беше се загърнала с плътна пелерина, поръбена с кожа по краищата, дебели вълнени чорапи и яки боти. Пенелопе отвори гардероба си и настоя Оливия да вземе всичко необходимо, за да е топло облечена. Джейми щеше да я учи да стреля.

— Трябваше да го направя отдавна. Още когато прибягна до употребата на лопата, за да се защитиш.

— Радвам се, задето тогава не разполагах с пистолет — отвърна тя. — Щях да те застрелям.

— Надявам се никога да не ти се наложи да го употребиш, но е редно да знаеш как се използва. Ела насам.

Тя неохотно го последва.

— Искам да застрелям единствено Клери.

— Тогава ще е добре да го уцелиш. — Хвана я за брадичката и я целуна. На Оливия ѝ мина през ума, че не бива да му позволява да го прави. След като я целуне винаги ѝ бе трудно да му противоречи за каквото и да било. — Предпочитам, естествено, никога да не го срещнеш отново, но ще съм по-спокоен, ако знам, че можеш да се защитиш.

В продължение на час я учи как се зарежда пистолет, как се насочва и взема на мушка. Накара я да го направи многократно. През

това време слугите направиха чучело — натъпкаха старо палто със слама и го нанизаха на кол, дори му сложиха шапка.

— Стреляй! — нареди ѝ Джейми.

Оливия стисна дръжката, присви очи и дръпна спусъка. Пистолетът гръмна, а тя залитна назад от отката.

— Зареди го — продължи да дава указания Джейми.

— Уцелих ли? — поинтересува се Оливия.

— Не.

— Ако се науча да стрелям, това ще промени ли намеренията ни какво ще правим с Клери?

— Какво искаш да кажеш?

Тя отново застана на позиция и се прицели в чучелото.

— Няма ли да приложим новопридобитите ми умения? — Натисна спусъка и този път ръкава на палтото се разклати. Свали пистолета с доволна усмивка. — Ударих го!

— По ръкава! Зареди отново.

— Целех се в ръкава — възрази тя.

— Цели се тук. — Той посочи средата на гръдния си кош. — Сериозно, Ливи, там се цели. Дори да пропуснеш, все ще го нараниш. Ако си взела на мушка ръката, може и да не уцелиш и ще си беззащитна. — Той се приближи и ѝ подаде втория пистолет. — Това е причината мъжете да пътуват с два пистолета. Нямах време да спреш и да презаредиш. Ако Клери е пред теб, ще иска да те нарани. Цели се в центъра.

Тя вдигна пистолета, прицели се, но го отпусна.

— Как?

Той застана зад нея и я обгърна с ръце. Бузата му се долепи до нейната.

— Представи си как бута Пенелопе в ледените води на реката — насърчи я той и насочи ръцете ѝ. — Представи си, че се появява ненадейно. Какво ще е изписано върху лицето му? — Ръцете на Оливия започнаха да треперят от появилия се в съзнанието ѝ образ. — Сега си представи, че идва към теб. — Пръстът ѝ напипа спусъка и тя го натисна. Този път чучелото залитна настрана. — По-добре — похвали я Джейми.

Оливия стоеше все така, с пистолета в ръка. Образът на Клери не излизаше от ума ѝ.

— Защо не му устроим капан? — попита тя.

Джейми не каза нищо. Тя се обърна и го погледна в очите. Той въздъхна.

— Какъв капан?

— Картината все още е у нас — напомни тя.

Той извърна поглед.

— Не е достатъчно, опасявам се. Според Бенедикт Уелингтън ще побеснее. Вероятно е прав, но и Грей има право, че Негова Светлост едва ли ще се захване с изолиран случай. Без твърдата намеса на Уелингтън, успехът ни не е сигурен. Клери разполага с големи връзки. Не желая да рискувам и той да остане на свобода.

— Но ако дадем картината на Уелингтън... — подхвана тя.

— Клери ще се разбеснее още повече, защото тогава никога няма да се добере до нея. И ще продължи да е на свобода. Това означава едно: капанът ни трябва да е толкова сигурен, та той да няма начин да се измъкне. Картината ще изиграе своята роля. Ти също ще имаш роля. Но останалото не съм го измислил.

Кое би гарантирало осъждането на Клери? Отговорът ѝ хрумна бързо: другият тефтер на Хенри, онзи с вписаните приходи. Бележките му за контрабандистите не бяха кодирани, а отбелязани с инициали. Ако намерят другия тефтер, ще разберат кой е давал пари на Хенри за откраднатите произведения на изкуството. Там трябва да са нанесени и комисионите за помощта на Клери. Това би убедило Уелингтън и той нямаше да се поколебае да преследва злодея.

А тя знаеше кой държи този тефтер.

ГЛАВА 20

На следващия ден се върнаха в Лондон, в дома на семейство Уестън на площад „Гроувнър“. Оливия многократно бе посещавала къщата, но не беше им гостувала. Отхвърляше поканите, защото живееше наблизо. Този път обаче я настаниха в голяма, елегантна спалня с изглед към площада.

— Става ли?

— Разбира се — усмихна се на Джейми, застанал на прага. — Сигурно си доволен отново да си вкъщи.

Той сви рамене.

— Това е домът на родителите ми. Безопасен е и удобен. Никой няма да влезе без мое разрешение, а прислужниците ще бъдат нащрек.

— А твоят дом къде е?

Тя не знаеше той кое смята за свой дом. Може даже да не бе в Лондон. Прекалено често отсъстваше от града, за да поддържа къща в столицата.

— Нямам — отвърна той. — Не се задържам дълго на едно място и не ми е необходим.

Остани при мен, помисли си тя с копнеж. Джейми обаче не бе споменавал и думичка за бъдещето. Възможно бе шансът им за щастлив съвместен живот да е бил пропилян преди години. Но всеки миг, прекаран в неговата компания или в обятията му, само затвърждаваше убеждението ѝ, че никога няма да обича друг мъж. Него искаше да вижда всеки ден до края на живота си. Ала с течение на времето си даде сметка, че той може да не изпитва същите чувства.

— Трябва да отскоча до квартирата си — обяви тя, отърсвайки се от мрачните мисли. — Да си взема дрехи и някои лични вещи.

— Пенелопе не ти ли даде рокли?

— Да, но искам моите.

Дрехите на Пенелопе ѝ бяха малко тесни в бюста и леко къси. Лейди Саманта също предложи да ѝ заеме рокли, но тя бе даже по-слаба от Пенелопе. Макар всичко предложено от приятелката ѝ да бе

далеч по-хубаво и елегантно от нейните тоалети, тя искаше отново да се почувства нормално, като носи своите дрехи.

— Разбира се — съгласи се Джейми. — Налага се обаче да побързаме. Не искам цял Лондон отсега да разбере, че сме се върнали.

— Добре. Достатъчен ми е само четвърт час.

Два часа по-късно отидоха до квартирата ѝ. Джейми нае обикновена карета. Оливия метна воал над шапката. Времето в Лондон бе далеч по-меко, отколкото в Кент, но тя сложи плътната пелерина на Пенелопе.

Извади си ключа и щом свиха по Кларджес стрийт стисна дръжката на празния куфар. Щеше да побере, каквото смяташе да вземе.

Изскочи навън преди Джейми да е спрял каретата и отключи вратата, докато той се погрижи за конете. Нейните стаи се намираха на първия етаж, но още не бе изкачила и три стъпала, и по коридора се зададе ниската, пълна фигура на хазяйката ѝ.

— Ето ви! — провикна се госпожа Хардинг. — Спрете! Чувате ли, госпожо Таунсенд? Спрете!

— Да? — попита нервно Оливия. — Отбих се само за няколко минути, госпожо Хардинг...

— Крайно време беше. Ако не ви познавах по-добре, щях да реша, че сте се забъркали в нещо нередно.

Джейми я побутна да продължи напред.

— Дълга история, мадам, но сега нямам време.

Оливия се изкачи още едно стъпало.

— Много посетители имахте, откакто заминахте. Няма ли поне да си вземете писмата?

Оливия застина.

— Писма ли?

— Доста при това — кимна хазяйката ѝ. — Прибрах ги в будоара, защото не знаех...

— Кой ги донесе? — прекъсна я Джейми.

Госпожа Хардинг го погледна навъсено.

— Това не е ваша работа, сър. А и кой сте вие? Госпожо Таунсенд, да не сте в опасност?

Писмата вероятно бяха от Клери. Какво ли ѝ прашаше?

— Това е довереният ми приятел господин Уестън. Дайте му писмата.

Щяха да спестят време, ако Джейми разгледа писмата.

Госпожа Хардинг я погледна колебливо.

— Не знам, госпожо Таунсенд...

Джейми я дари с чаровна усмивка.

— Приятно ми е да се запознаем, мадам — поклони се той. — Казахте, че е имала доста посетители напоследък?

Поведе възрастната жена по коридора и направи знак на Оливия да върви.

Тя хукна. Ръцете ѝ трепереха, докато отключваше, но завари стаите както ги остави. Влезе в спалнята и напъха в куфара възможно повече дрехи. Джейми още не бе дошъл да я вземе, но имаше чувството, че вече е прекарала тук цял час. Влезе в будоара и отвори най-горното чекмедже на скрина. Трябваше ѝ плътен шал, за да смени разкъсания от Клери в Рамсгейт.

В чекмеджето имаше и купчина памфлети. Поколеба се. Май беше най-добре да остави колекцията си от „50 начина да съгрешиш“ тук, но от друга страна... Описваха пикантните любовни преживявания в Лондон на овдовяла жена. Авторката, лейди Констанс, не се колебаеше да си доставя плътски удоволствия и не се свенеше да ги описва. Напъха и памфлетите в куфара. *Нещо за четене нощем*, оправда се тя пред себе си, за да не мисля за проблемите си, а и да се вдъхновя за нови приключения в леглото.

Стъпки на прага я стреснаха.

— Скъпа Оливия — чу тя гласът, който от месеци неизменно присъстваше в кошмарите ѝ, — радвам се да те видя отново.

Оливия се завъртя рязко. Чувстваше се като лисица, застинала пред дулото на ловец, докато лорд Клери пристъпваше напред с блеснали тъмни очи и подигравателна усмивка на устните.

Не, тя не е безпомощна лисица. Няма да допусне този мъж да я сплаши.

— Лорд Клери? Не чух прислужницата да съобщава за пристигането ви.

— Сякаш бих чакал глупачката да се качи, след като те търся от седмици. Какъв късмет да мина отгук, когато най-после се реши да се прибереш вкъщи.

— Наричайте ме госпожа Таунсенд от уважение към близкия ви приятел, мой съпруг.

— Да, вярно. Горкият Хенри. Да умре ненадейно, оставяйки красива, млада... — Застана пред нея и продължи: — Безпомощна... — Тъмните му очи я изгаряха. — ... *глупава* вдовица.

Насили се да изправи рамене, надяваше се да изглежда по-овладяна, отколкото се чувстваше.

— Какво ласкателство — отбеляза тя привидно равнодушно. — Малцина биха нарекли жена на моята възраст „млада“.

Устните му се изкривиха в присмехулна усмивка.

— А същевременно постъпваш като вятърничаво момиче. Наистина ли мислеше, че ще успееш да избягаш от мен?

— Тя добре се справи, смятам — обяви Джейми от прага.

Оливия забеляза как виконтът трепна. В очите му се мярна гняв, но той го потули за секунди. Обърна се и погледна Джейми снизходително.

— О, съучастникът. Как ти беше името? Уестли?

— Джеймс Уестън — изгледа го не по-малко изпепеляващо Джейми. — Репутацията ви предхожда, сър.

Клери отново се усмихна подигравателно.

— Надявам се. Както се надявам и двамата да не го забравяте. — Отдръпна се от Оливия, която издиша предпазливо от облекчение. — Уморих се да чакам отговор на писмата си и се принудих, както виждате, да дойда лично. — Изгледа Джейми хладно. — Дайте ми я и ще се разделим приятелски.

— Приятелски? — Джейми вирна вежди, преструвайки се на искрено изненадан. — Колко великодушно. Особено след като унищожихте толкова дрехи.

— Всички ние имаме моменти на самозабрава. — Погледна Оливия. — Да пътувате като съпруг и съпруга, въпреки че не сте, се дължи на същото, не смятате ли?

— Сигурен ли сте? — попита Джейми.

Самодоволното изражение на Клери изчезна. Сега отново бе бесен.

— Знаете какво искам. Дайте ми я!

— Я? — повтори Джейми. — Какво точно имате предвид? Кажете, след като сме така искрени и честни един с друг.

— Наясно сте какво желая.

Джейми нарочно погледна многозначително към Оливия.

— Да — съгласи се той. — Но това никога няма да стане.

Клери си пое дълбоко въздух и Оливия се приготви за гневен изблик. Джейми изглеждаше все така хладнокръвен, но въпреки това тя прецени мислено разстоянието до вратата и местонахождението на свещника, с който смяташе да се защити при необходимост. Клери обаче издиша и отпусна рамене.

— Не *нея*, естествено, а контрабандата на Хенри. Знам, че сте я донесли от Танет. Веднага ми я връчете.

— След като е на Хенри, по право се пада на вдовицата му.

— Не се прави на хитрец — тросна се Клери. — Моя е.

Джейми го изгледа равнодушно.

— Изрично помня, че видях разписка с почерка на графа на Стратфорд във връзка с неговата претенция върху онова, което вие търсите. Ако някой друг, освен госпожа Таунсенд, има правата над... *предмета*, то това е новият граф Стратфорд. — Усмихна се. — И мой зет, впрочем.

Мускул на брадичката на Клери трепна.

— Добре, щом така искате. Много жалко, че оцеля.

— Да, и настоява да си поговорите за случилото се при реката — подметна Джейми. — В присъствието на съдия.

Клери въздъхна.

— Би било само загуба на време. В какво ще ме обвини? В убийство? Като благородник, ако се стигне до съд, ще застана пред Камарата на лордовете. Помислете за миг какви са шансовете ми. Кой ще ме обвини? Новият граф с неговите оскъдни връзки? Лично той не видя нищо. Съпругата му, новобогаташката, за която графът се ожени, за да избегнат скандал, тя ли ще ме обвини? — Усмихна се победоносно. — Всички сме наясно: няма да попадна в затвора.

На Оливия ѝ прилоша. Боже, той бе напълно прав. Нали Грей ги предупреди именно за това? Досега се опасяваше да не би Клери да я нарече лъжкиня, но ставаше по-лошо. Щеше да нарече също Пенелопе и съпруга ѝ лъжци и всички надути лордове от Парламента щяха да му повярват.

Джейми обаче само подметна:

— Ще видим.

— От друга страна — продължи виконтът все едно Джейми не бе казал нищо, — ако ми дадете каквото искам, няма да посрамя семейството ви. Приемам ви за делови човек. Мъж, който разбира, кога му се предлага успешна сделка.

— В случая парите не играят роля — промълви Джейми.

— Нима? — Оливия зърна лукавата усмивка, когато Клери отново я погледна. — Май си по-глупав, отколкото си представях.

С рязко движение се насочи към Джейми и с две ръце го блъсна в гърдите. Джейми отстъпи, но се хвана за рамката на вратата. Виконтът силно притисна веднъж-дваж вратата. Заради притиснатите си пръсти Джейми извика от болка и се пусна. Без да губи и секунда Клери затръшна вратата, превъртя ключа и се обърна с лице към нея.

Оливия вече бе грабнала свещника. Всякакъв страх и тревога я напуснаха, като видя как нарани Джейми. Беше готова да убие мъжа пред себе си. Вдигна свещника.

— Ако се опитате да ме докоснете, ще ви размажа главата — процеди тя през зъби.

Ръцете ѝ въобще не трепереха.

Клери пристъпи крачка напред, но спря. Оливия дочу крясъците на Джейми и разтревожените писъци на госпожа Хардинг отвън. Не откъсваше очи от Клери.

— Няма да ти посегна тук и сега, скъпа, но ще бъдеш моя. Ти ще дойдеш при мен и ще ме молиш на колене. Желая те прекалено отдавна, а на мен никой никога не ми отказва.

— По-скоро бих скочила в Темза.

Той изсумтя.

— И двамата знаем каква всъщност е истината. Наясно сме, че искаш да живееш дълго и щастливо с твоя сър Ланселот пред вратата. — Чу се силен удар върху вратата. — Ще ми даде картината, за да не изоблича сестра му като малка никаквица, а ти ще ми се отдадеш, за да съхраниш малкото, останало от репутацията ти.

Оливия само изсумтя възмутено. Отново се чу силен удар и вратата изскърца. Джейми не се колебаеше да я разбие.

— В противен случай, ще те изоблича като двулична греховна личност, каквато си. Много небрежно от твоя страна, скъпа, да оставяш улики там, където всеки ще ги намери. А когато сър Ланселот открие какъв скандален живот води привидно скромната вдовица... —

Очите му се плъзнаха по нея и се задържаха по-дълго върху гърдите ѝ, преди да продължат надолу. — Дано си научила повече от непристойните си приключения, за да ме убедиш да не разпространявам малката ти тайна.

Напълно объркана, Оливия премигна. Да я изобличи като двулична греховна личност?! Какво значеше това? Вярно, щеше да назрее скандал, ако се разчуе, че с Джейми са любовници, но чак двулична греховност?

Нещо отново се удари във вратата и този път навсякъде се разпиляха трески. На прага Джейми стоеше с брадва в ръка.

— Лорд Клери — подхвана той все още задъхан, — ако не изчезнете от погледа ми до минута, въобще няма да се стигне до процес в Парламента.

Клери го изгледа равнодушно.

— Аз и без това приключих тук.

Хвърли последен поглед към Оливия и излезе. Джейми вдигна брадвата, докато виконтът минаваше край него.

Нито Оливия, нито Джейми помръднаха, докато не чуха входната врата да се захлопва.

— Госпожо Хардинг — провикна се Джейми.

— Да, да, тръгна си — чу се тревожният глас на хазайката. — Госпожа Таунсенд пострадала ли е?

— Не. — После тихо промърмори под нос: — Не и благодарение на хазайката ти, обаче. Подозирам, че го е насърчавала да се навърта и да чака завръщането ти. Той докосна ли те?

— Не. Но ме заплаши.

— Как?

Тя си пое дълбоко въздух.

— Не съм съвсем сигурна. Щял да огласи скандалната ми тайна и да ме изобличи като греховна личност. Представа нямам за какво говореше, но щял да ме унищожи, ако не...

— ... ако не му дадеш картината?

Тя навлажни устни.

— Не. Той иска... — На Джейми нямаше да му допаднат следващите ѝ думи. — Иска да му се отдам доброволно.

— Какво?!

— Иска да... — направи многозначителен жест. Парче хартия, подало се от куфара ѝ, прикова вниманието ѝ. Изведнъж разбра какво е имал предвид лорд Клери. Бе готова да зяпне от смайване. — Боже, той май ме мисли за лейди Констанс. Онази, която пише похотливите памфлети.

Джейми изглеждаше като поразен от гръм. Оливия не сдържаше смеха си, но той бе продиктуван по-скоро от истерия, а не от веселие.

— Как ли пък не! — Джейми прекоси стаята и обгърна лицето ѝ с длани. — Съжалявам. И за миг не допусках, че ще нахлуе така, Ливи. Можеше да те нарани...

— Не успя. — Хвана китките му. Усети огромното му напрежение. Странно. По-изплашена от заканите на Клери трябваше да е тя. Джейми въобще не приличаше на мъжа, когото познаваше. — Благодарение на теб — успя да довърши тя.

Той я притегли към себе си и я целуна, сякаш го правеше за последен път.

— Бях готов да го убия, когато го видях при теб.

— Знам. — Прокара пръсти през косата му. — Слава богу, че не го направи.

— Да. — Долепи чело до нейното. — Значи възнамерява да те избличи като лейди Констанс? Нищо няма да постигне, както и последният, който се опита.

— Някой вече се е опитал?! — попита тя смаяно. — Все пропускам най-пикантните клюки...

Както се надяваше, Джейми се ухили.

— Един глупак реши, че е разкрил самоличността на Констанс. На висок глас обвини една жена в препълнена бална зала.

— Хората повярваха ли му?

Джейми леко се засмя.

— Нито за секунда. Стана за посмешище на всички и на следващия ден напусна града.

— А какво стана с несправедливо обвинената жена?

— Краят на историята ще ти допадне. Същата вечер получи предложение за брак и го прие. Случаят доста се коментираше.

На устните ѝ се появи замечтана усмивка.

— Хубав завършек, ако е приела с радост, а не от срам да не бъде накърнена репутацията ѝ.

— Приела е, защото била дълбоко влюбена. Трябва да си чувала за джентълмена. Сестра му е приятелка с Абигейл и Пенелопе. Господин Дъглас Бенет.

Оливия зяпна. Мислеше, че той се шегува, като спомена предложението за брак. Наистина познаваше господин Бенет, един от най-желаните и заклетни ергени в Лондон. Многократно бе слушала как Абигейл и Пенелопе, заедно с приятелката им Джоун си правят шега с пълната незаинтересованост на брат ѝ към почтени жени.

— А дамата коя е?

— Маделин Уайлд. Малък скандал не би я притеснил. Виж, лорд Клери... Това ли е огромната му заплаха? Ти да си лейди Констанс?

Оливия отстъпи и се престори на обидена.

— Не виждам защо ти е трудно да го повярваш. Смятат Констанс за надарена и веща любовница. Според лорд Клери всеки ще повярва, че съм аз.

Той се ухили, почти възвърнал си обичайното добро настроение.

— Оценявам качествата ти на любовница. Просто исках да кажа, че никога не би писала подобни неща.

Изражението ѝ се смекчи. Помисли си за скритите памфлети в куфара.

— Някои от историите ѝ доста ми допадат — промълви тя.

Тайно си помисли, че няма нищо против да изпробва някои от предложенията с Джейми.

Междувременно на лицето му се бе появила лукава усмивка.

— Виконтът ми даде идея как да го спипаме.

— Как? — Хвана го за ръце. — Как, Джейми?

— Искан картина. Не знае точно каква е. Значи е достатъчно да му дадем картина.

— Едва ли ще се задоволи с обикновена. Трябва да е стара, известна творба... — Припомни си разговора в Стратфорд Корт. — Или *копие* на известна ценна картина — досети се тя.

Усмивката му стана още по-широка.

— Точно така.

ГЛАВА 21

След като Клери ги изненада в квартирата на Оливия, Джейми разговаря с цялата прислуга на семейство Уестън и изрично ги предупреди да не допускат виконта или когото и да било да нахълта без предизвестие в къщата. За щастие, Оливия не се бе ужасила от срещата и дори когато Пенелопе пристигна на следващия ден, пожела да излезе да пазарува.

— Да пазаруваш?!

Джейми се намръщи. Знаеше колко обичат да пазаруват жените — особено майка му и сестрите му, — но точно сега ли? Нямаше представа за страстта на Оливия към нови шапки.

— Трябват ми някои неща — настоя Оливия.

— Напълно безопасно е — обади се и Пенелопе. — Бенедикт въоръжи лакеите, ако Клери те притеснява.

Джейми продължаваше да въси вежди. Не му допадаше, но доводите му се оказаха безполезни. Не успя да спре Клери да се приближи до Оливия и той я заплаши. И какво от това? Желанието ѝ да излезе беше неприкрито. Двете с Пенелопе седяха на ръба на кушетката, чинно и покорно събрали ръце в скута. Вероятно за нея бе по-добре да излезе и да прекара деня с една от най-добрите си приятелки, вместо да стои затворена. Пък и Пенелопе имаше право. Преди да напуснат Ричмънд, Бенедикт го уведоми за нарежданията, които е дал на прислужниците си: ако някой застреля виконта, докато се опитва да му попречи да нарани графинята, не само няма да бъде уволнен или наказан, а може да очаква награда.

— Не мога да стоя заключена по цял ден — намеси се и Оливия, явно четейки мислите му. — Няма да позволя на един мъж да съсипва живота ми, а с Пенелопе и лакеите ѝ се чувствам в безопасност.

— Е, купете си нещо хубаво — заръча им Джейми.

— Обезателно — засия насреща му Пенелопе. — Точно така ще направим.

Двете приятелки излязоха и къщата стана тиха и пуста. Дамите се настаниха в каретата на Стратфорд!

Докато Оливия пазаруваше със сестра му, той възнамеряваше да разработи плана, който не бе готов да сподели с Оливия.

Посети Даниел Крофорд. От няколко дни не се бяха чували — можеше да означава всичко и нищо. Никой не му отвори и затова отиде в „Синият глиган“. Там намери приятеля си пред халба бира.

— Я виж ти! — усмихна му се широко Даниел. — Най-последно се върна в града.

Джейми притегли стол и се настани.

— Не си прекарал тук през цялото време, докато ме нямаше, надявам се.

— Не съвсем. — Даниел отпи от бирата. — Но и нямам много какво друго да правя.

Джейми разбра намека. С Даниел бяха приятели от университета, но едва отскоро станаха бизнес партньори. После, внезапно, Джейми хукна след Оливия и вместо да го упрекне, че занемарява задълженията си, Даниел му пожела успех и дори му предложи помощ.

— Знаем. Бях зает, но работех... — смотолеви Джейми.

— Слава богу. — Летаргичното изражение от лицето на Даниел изчезна. — Минаха две седмици. Книжари тропат на вратата ми. Батшеба ме убеди да изпълним някои стари поръчки, но кога ще получим нещо ново?

— Знаеш ли, лорд Клери се е върнал в града?

Даниел въздъхна.

— Дочух. Докато ти пратя съобщение, ти вече беше тръгнал към Ричмънд. Така се досетих, че скоро ще те видя.

— Разкажи ми всичко.

Приятелят му го изгледа дълго и изпитателно.

— Първо ми кажи: работи ли? Разбирам колко си зает с друго, но би било от помощ, ако...

Джейми прокара ръце през косата си.

— Работех — сподели той тихо. — Но Клери го открадна. Проследи Оливия до хана, където бяхме отседнали, и претършува стаята ни. Затова нямам какво да ти дам, но имам всички основания да видя Клери съсипан.

Даниел изруга.

— Колко страници? — Отново изруга, когато Джейми му каза. — Мръсен негодник!

— Такъв е — съгласи се Джейми. — Но ми хрумна идея. Трябва да разбере обаче какво прави Клери.

Приятелят му отново отпи от бирата.

— По-тих е от тревата. Посетил е този-онзи, както дочух. Предимно стари семейни връзки. Не е отседнал в къщата си. Не знам къде живее, но не е при съпругата си, която продължава да разказва приказки за пътуванията му из Уелс. Според мен отлично знае, че е в Лондон, но и тя, и прислугата не издават къде.

Стари семейни връзки. Явно Клери подготвяше привържениците си да отхвърлят всякакви обвинения, отправени му от Бенедикт. Джейми не се притесняваше от това. Никога не бе разчитал на успех в начинанието да убеди семейството на Клери във вината му. Но това означава скоро да пусне плана си в действие. Досега бе убедил един съдия, че в най-скоро време Клери ще застане пред него за разпит, но това далеч не значеше, че ще бъде осъден.

— Някакви клюки за него? Нещо за финансите му или за личните му навици?

Даниел сви рамене.

— Чува се за финансови затруднения, но нищо катастрофално. Под „лични навици“ подразбираш жени, подозирам. Не съм открил да има метреса. Предпочита публичните домове, а никое от момичетата там не иска да говори за него. Въз основа на малкото, известно за него, няма да бъде осъден.

Джейми обмисли думите му. Поради каква причина Клери преследваше така настойчиво Оливия? Не ставаше въпрос само за картината. Клери желаше и картината, и Оливия.

— Какво си намислил? — полюбопитства Даниел и прекъсна размислите му. — Спомена за някаква идея. Каква е?

Все още не я бе формулирал докрай, но започваше да се избистря.

— Ще ти кажа след време.

Отби се да купи неща за хапване, преди да се върне на площад „Гроувнър“. Беше доволен от позволенията на родителите си да използва къщата им. По-възрастните Уестън се бяха оттеглили в Харт Хаус в Ричмънд, за да са по-близо до дъщерите си. Пенелопе, в

Стратфорд Корт, живееше от другата страна на реката — а Абигейл бе дори още по-близо, защото съпругът ѝ притежаваше Монтроуз Хил, съседно до тях имение. Джейми знаеше колко много обича градския живот майка му, но още повече обичаше семейството си. Мина през просторен салон и се запита дали биха подменили тази къща с по-малка, ако възнамеряват да прекарват повече време в Ричмънд. Баща му едва ли би склонил, Томас Уестън обичаше просторни къщи и мечтаеше да дава големи, елегантни приеми, заобиколен от близките си, докато наоколо тичат внуци.

Бавно прокара ръка по парапета на стълбището във вестибюла. Ако живеела в тази къща, когато беше малък, щеше да е овладял изкуството да се плъзга по него. Когато се сдобие със син, ще му покаже как се прави.

Два пъти вече се въздържа да попита Оливия дали ще се омъжи за него. Знаеше, че тя ще приеме, дори съзнаваше, че го очаква. Ако по-рано бе наясно с нейната готовност, щеше да си спести възникналите усложнения, които му пречеха да падне на коляно.

Стисна здраво парапета. Що за идиот стои и чака нещо да се случи, а не го предизвиква сам?! Пусна парапета и се изкачи по стълбището, вземайки по две стъпала наведнъж. Чакаше го работа.

* * *

Същата вечер Оливия се върна на площад „Гроувнър“, преливаща от ентузиазъм и гордост.

— Дано съм ти помогнала — повтори Пенелопе за шести път, приближавайки къщата на семейство Уестън. — Беше извънредно вълнуващо!

— Нали? — засмя се Оливия. Още не вярваше колко гладко е протекло всичко. — Благодаря за помощта, Пен.

— Стига. Как да не се отзова?

— Дано Джейми не се разстрои прекалено, че го излъгахме.

Пенелопе забели очи.

— Повярвай, Оливия, ще ти прости. Не постъпва ли така винаги?

Не, помисли си Оливия. Нима самата тя му бе простила веднага? Но вече бе прекалено късно. Стореното сторено. Надяваше се

успешният завършек да смекчи неодобрението, което Джейми щеше да изпита.

Икономът отвори вратата. Тя прегърна Пенелопе за сбогуване.

— Успех! — провикна се приятелката ѝ преди каретата да поеме.

Оливия също ѝ махна и бързо влезе в къщата.

— Господин Уестън у дома ли е? — обърна се тя към иконома, готов да поеме пелерината и шапката ѝ.

— Да, мадам. Цял ден работи в библиотеката.

— Благодаря.

Стиснала скъпоценната си награда, тя се отправи натам. Почука и веднага влезе, защото нямаше търпение. Библиотеката в къщата на семейство Уестън бе просторно и впечатляващо помещение с прозорци обърнати към градината отзад. Лампите вече бяха запалени и в двете камини гореше огън. Куп книжа лежах на върху широкото писалище пред едната камина. Виждаше се и пострадалият от Клери комплект за писане на Джейми, но от него нямаше и следа.

Разочарована, тя пристъпи напред. Сигурно бе прекарал деня тук, за да навакса с кореспонденцията и други делови въпроси, ако съдеше по огромното количество хартия. Някои листове очевидно представляваха чернови, защото имаше задраскани пасажи и бележки по полетата. Оливия се приближи към огъня, за да се постопли след дългото пътуване с каретата.

Няколко минути се наслаждава на топлината, обзета от предчувствия каква ще е реакцията на Джейми, когато му покаже откритието си. Разтвори малкия тефтер с кожена подвързия в ръцете си. Представляваше дневник на плащанията на Хенри, нанесени с почерка на господин Брустър. Бяха изписани имената на всички, плащали за контрабандно внесени произведения на изкуството от Франция.

Оливия бе предупредила Пенелопе за рисковете на предлагания от нея план, но когато приятелката ѝ чу цялата история, охотно се съгласи да се впуснат в авантюрата. Двете се договориха да не казват нищо нито на Бенедикт, нито на Джейми, докато не осъществят мисията си.

Адвокат Брустър се изненада да я види отново на прага си. Още повече се смая, когато Оливия спокойно сложи пистолета, взет от един от лакеите, в скута си. След един час господин Брустър престана да

твърди, че не знае за какво говори тя, и ѝ връчи тефтера. Този път тя го прочете на място, за да се увери дали съдържащата се информация е полезна.

Джейми отново се оказа прав: адвокатите не изхвърлят ценни книжа.

Според Оливия вече разполагаха с достатъчно доказателства, за да осъдят Клери. За разлика от инициалите в другия тефтер господин Брустър методично бе отбелязвал всяко получено и изхарчено от Хенри пени. Хиляда паунда за „Мадона с Младенеца“, шестстотин и двадесет за „Свети Себастиан“, две хиляди и двеста за статуя на Венера. Изброяваха се имена на велики художници и такива, за които не бе чувала. Бяха отбелязвани и разходите, включително за платното, предназначено за опаковка на картините, и стотиците паунда, изплатени на лорд Клери, винаги определяни като *комисиона*. Дори по груби сметки през ръцете на Хенри бе минало цяло състояние и Клери също бе получил значителен дял.

Като види какво е донесла, няма начин Джейми да не ѝ прости лъжата, че отива на пазар.

Затвори тефтера и се наведе напред да го остави върху писалището. Без да иска обаче го изпусна и разбута част от книжката. Течението пое няколко листа и ги отнесе към огъня в камината. Оливия трескаво ги грабна, за да не изгорят. Понечи да ги постави обратно върху писалището, но погледът ѝ попадна на част от написаното.

Скъпи читателю,

Ако нищо разказано от мен досега не те е шокирало, опасявам се, че сегашната история ще те остави безмълвен. Този път ще опиша срещата си с двама мъже: единият образец за джентълмен, а другият...

Очите на Оливия се разшириха от изумление. Прочете страницата два пъти. В ръцете си държеше брой на „50 начина да съгрешиш“, написан с четлив непознат почерк. Нямаше съмнение. Откъде го бе взел Джейми? И как?

Вратата се отвори.

— Ливи — възкликна Джейми, — не знаех, че си се върнала.

Тя вдигна поглед и видя очите му, вторачени в листовете в ръката ѝ, и потресеното му изражение.

— Да, върнах се. Но какво е това?

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид... — Тя се изчерви. „50 начина да съгрешиш“ ѝ доставяше тайно удоволствие, но не знаеше как да обсъжда памфлета с Джейми. Излизаше, че не само го чете, а даже си набавя предварително броеве. Никога не беше чела този, а и беше написан на ръка. — Знам какво е. Това е брой на „50 начина да съгрешиш“, но не знам как си го получил.

— О, някой ми го даде — подметна той нехайно.

— Но той никога не е бил отпечатван! Щях да помня, ако го бях чела.

Джейми я погледна със смаян интерес.

— Ти ги четеш?

— Всички ги четат!

— А доставят ли ти... удоволствие? — попита той предпазливо.

Тя се изчерви, преди да отговори.

— Да. Толкова са... разкрепостени. Но откъде взе това? То е черновата на следващия брой, нали?

— Може би...

— Джейми — засмя се тя невярващо, — тогава ти знаеш коя е лейди Констанс! Коя е? Кажете ми. Цял Лондон иска да разбере самоличността ѝ.

— Цял Лондон? Едва ли.

— Е, голяма част от Лондон и почти всички жени.

Поне всички жени от нейното обкръжение, включително и двете сестри на Джейми.

Отново погледна страниците. От прочетеното предчувстваше, че ще е поредната сладострастна и шокираща история. Констанс се наслаждаваше на разхладително плуване в езеро, но бе забелязана — и задоволена — от минаващ оттам джентълмен. Оливия си представяше колко разгорещена ще стане историята, но уви, финалните страници липсваха. Този брой нямаше номер, но подозираше, че е един от последните. От петдесетте начина, обещани в заглавието, почти четиридесет бяха вече публикувани.

А сега излизаше, че Джейми е наясно със самоличността на тайнствената лейди Констанс. Пенелопе и Абигейл ще бъдат смаяни. А и колко е прикрит Джейми! Толкова дълго да крие тайната. Някои джентълмени дори бяха обещавали награда на онзи, който назове името ѝ.

— Коя е тя? — повтори Оливия въпроса си. — Откъде я познаваш?

Джейми се забави малко с отговора.

— Познавам човекът, който ги печата — призна той.

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре. Това също представляваше интерес.

— Кой е?

— Приятел от университета. Раниха го по време на войната. Чудеше се с какво да се захване. Памфлетите му осигуряват приличен доход.

— Не се съмнявам. Чувала съм, че се продават по пет хиляди бройки.

— По-скоро осем — промърмори той.

— Невероятно. Аплодирам го за поетия риск. Никога не съм чела толкова точно и смело описание на удовлетворението на жените...

Джейми тихо простена и сведе поглед.

— Лошо ли ти е? — разтревожи се тя.

Той поклати глава.

— Ако се опасяваш, че ще споделя коя е лейди Констанс, кълна се — няма.

Раменете му се отпуснаха.

— Не това ме тревожи. На теб ти имам пълно доверие.

— Тогава коя е лейди Констанс?

Джейми прокара пръсти през косата си. Когато вдигна глава, за да я погледне, тъмни кичури стърчаха небрежно тук-там, които му придаваха вид на момче. Изражението му обаче бе на мъж, готов да понесе удар, а очите бяха бдителни.

— Аз.

ТРЕТА ЧАСТ

*Истинската любов е траен
огън,
който в сърцето гори.
Постоянен вечен и неуморен,
той нивга няма да се умори.*

Приписв
а се на сър
Уоипър Райли

ГЛАВА 22

За момент тя не реагира и Джейми си позволи да си представи, че не го е изрекъл. Беше най-ревниво пазената му тайна, беше се закълел да отрича до смъртта си, ако го заподозрат, че той стои зад писанията. Такава бе и договорката му с Даниел: *никой никога да не узнае истината.*

Но ето, Оливия изтръгна тази тайна. След всички многократни обещания, изискани от Даниел и Батшеба да си мълчат, той сам се издаде. Остави подготвяните за следващия брой материали върху писалището, където тя можеше да го види. Защо постъпи така глупаво?

Единствената му утеха бе, че се разкри пред Оливия. От всички на света на нея ѝ имаше най-голямо доверие. Не допускаше тя да го издаде дори заради големите награди, предлагани от някои, само и само да разкрият самоличността на лейди Констанс. Но дали нямаше да се отврати или ужаси, че именно той пише еротичните истории, колкото по-дълго се взираше в него с безизразно лице, толкова повече се страхуваше, че я е загубил.

— Ти? — промълви тя едва-едва. — *Ти?! Джейми...*

По дяволите!

— Все едно не съм го казал, Ливи. Забрави го. Всичко свърши.

— Свърши?! — Тя скри листовете зад гърба си, защото той посегна да вземе черновата. — Не може да свърши, преди да станат петдесет. Всички очакват да са петдесет.

— Не — възрази той тихо. — Това е краят.

— Наистина ли ти си написал всичките?

Той кимна примирено.

— Как... — Тя поклати невярващо глава и се отпусна на стола пред камината. Той я последва. — Та това не е твоят почерк...

Джейми въздъхна и вдигна лявата си ръка. Дясната, затисната от Клери с вратата, все още бе натъртена и посиняла. Оливия знаеше, че той умее да пише и с двете ръце. Писането с дясната му бе по-лесно,

но колкото и странно да изглеждаше, написаното с лявата бе по-прегледно.

— А защо? — продължи да любопитства тя.

— Започна на шега — отвърна той с пълното съзнание колко ужасно звучи. — С приятеля ми обсъждахме дали на жените са присъщи същите... щения, както на мъжете. Той твърдеше „не“, а аз — „да“. — Погледна я и се опита да разгадае настроението ѝ. Сините ѝ очи продължаваха да са широко отворени и потресени, а тънката бръчка на челото ѝ изразяваше цялото ѝ озадачение. — Май заложихме и известна сума какъв ще е отговорът. Искан да спечеля. Пийнах малко... — Прочисти гърло, спомняйки си бутилката Порто, вдъхновила го за първия брой. — Пийнах *доста* и написах първата история, за да му докажа, че аз съм правият. Пъхнах листовите под вратата му, представяйки си как ще се посмеем, той ще признае победата ми и с това всичко ще приключи.

— Но явно не сте спрели дотам.

Той въздъхна.

— Не очаквах сестра му първа да намери съчинението ми. Прочела го и му се... насладила. Занесла го на брат си и настояла да ѝ каже откъде го е взел и дали има още. Той, естествено, разпознал почерка ми и дойде да тропа на вратата ми. Обясних, че е било на шега, но той вече бе съгласен със сестра си и настоя да бъде публикувано. Двамата бяха убедени, че *доста* дами, а и господата, ще намерят четивото... стимулиращо.

По страните ѝ плъзна руменина.

— Нали не си се съмнявал в това?

— Въобще не мислех нищо. Беше *шега*, Ливи. — Прокара ръка по лицето си. — Всъщност Даниел, приятелят ми, се нуждаеше от пари. Загуби едната си ръка във войната и мястото си във флота. От баща си, основател на вестник, бе наследил вестникарска преса. След войната обаче тиражът силно падна и той и сестра му едва преживяваха. Убеди ме да му разреша да публикува написаното.

И така се започна, припомни си Джейми. Даниел изнемогваше финансово, но предлагаше да го отпечата изцяло на свой риск. За да спаси приятеля си да не изхарчи и последния си шилинг, Джейми купи хартията за първия брой, с пълното съзнание за неминуемия провал на

начинанието, но пък щеше да избие веднъж завинаги налудничавата идея от главата на Даниел. Глупакът обаче се оказа той.

— Тиражът се разпродаде по-бързо от топъл хляб и съвсем скоро той започна да ме моли за нова история.

Тук спестяваше част от истината. Даниел употреби цялото си красноречие, за да го убеди да станат партньори, но накрая Батшеба успя да го склони. Тя не само виждаше възможност нещата да потръгнат, но и изгаряше от любопитство да чете още за лейди Констанс.

— Исках да му помогна да си стъпи на краката и написах още няколко истории. Не очаквах памфлетите да излязат извън контрол.

— Извън контрол ли?

— Да станат толкова популярни — поправи се той. — Търсенето беше огромно. Не си представях, че толкова хора ще ги четат. Веднъж завъртяно, колелото вече не можеше да бъде спряно. Въръжаваше приятеля ми с цел след месеци меланхолия. Осигуряваше храна на масата му и топли дрехи на гърба му. Нямахме как да му откажа.

Тя продължаваше да го гледа слисано. Той протегна ръка.

— Ще ми го върнеш ли?

Оливия се дръпна и стисна листовете.

— Защо?

— За да го изгоря — отговори той искрено. — Боклук е.

— Не е. Чудесно е.

Лицето му пламна. Боже, изчервяваше се като момиче, колкото заради унижението от разкриването, толкова и от възбудата, че Оливия е харесала написаното. През цялото време го беше чела. Нарече историите смели и разкрепостени. Ако някога бе търсил насърчаване или одобрение, сега ги получаваше.

— Как ги измисляше? — попита тя, свенливо свела глава. — Как решаваше какво ще стане?

Представяше си вдовица, освободена от чувство за вина, страх или напрежение, представяше си жена, която заслужава плътска наслада, а после измисляше всевъзможни начини, за да я изкуши да стигне до екстаз и да разкрие чувственото съществуване у нея. Във въображението си той бе всеки един от тайнствените любовници. Мислеше за нея, единствената жена, която винаги бе обичал, но предполагаше, че повече никога няма да я държи в обятията си.

— Идеята е на Батшеба — каза той вместо това. — Сестрата на приятеля ми. Тя предложи описаните мъже да напомнят някои салонни лъвове. Забавлявах се да забода на шиш мъже, които се вземат много на сериозно. Когато се изчерпвах откъм идеи, Батшеба с радост се гмурваше в обществото и донасяше било нова клюка, било пикантен слух и така вдъхновяваше поредната история.

— Батшеба — повтори тя бавно.

— И брат й Даниел Крофорд.

Оливия го зяпна.

— Но ти използва това име в Кент.

Джейми се усмихна плахо.

— Той ми разреши, кълна се.

— Значи е знаел къде си.

Долови тревожните нотки в тона й.

— Само той. Дори Батшеба не знаеше. Нуждаех се от човек, който да разпитва из Лондон.

Тя преглътна.

— А знаеше ли защо замина?

— Да. Неговата мрежа от информатори ми помогна не само да открия теб, но и какво евентуално е замислил Клери.

Побиха я леки тръпки.

— Значи той знае всичко?

— Знае само онова, за което го карах да разпитва, а то бе предимно за Клери.

— И Хенри...

— Да.

Оливия продължаваше да стиска изписаните на ръка листове. Джейми затвори очи, за да не ги гледа. За миг му бе минала налудничавата идея да използва „50 начина да съгрешиш“, за да уличат Клери. Сега, след разкриване на тайната му обаче, не оставаше друго, освен да сложи край на писането. По-късно довечера ще изгори всичко. Даниел ще бъде нещастен, а Батшеба вероятно ще му опява дни наред, но Джейми възнамеряваше да изпълни замисленото. Не се срамуваше от направеното, но отлично си даваше сметка колко присмех и подигравки ще получи, разбере ли се, че той е авторът. Не искаше да причини това нито на семейството си, нито на Оливия,

особено на Оливия, за която продължаваше отчаяно да иска да се ожени.

От друга страна... Сега бе шансът му. Ако сложи край на Констанс тук и сега, най-после ще бъде свободен да предложи брак на Оливия...

— Защо каза, че всичко приключва?

Оливия зададе въпроса тихо, но той се сепна. Усети как вратът му пламва.

— Това бе единственото ми условие — промърмори той. — Ако бъде разкрита моята роля, няма да напиша и дума повече.

— Значи аз съм виновна.

— Не. — Джейми въздъхна. — Да. Но не се вини. Не съжалявам.

— Аз съжалявам. — Приглади листовите. — Не искам да свършва. Каква беше идеята ти за тази история?

Изрече ли го на глас, ще прозвучи глупаво, осъзна той: да използва измислена лека жена, за да залови негодник от плът и кръв. Джейми разкърши пръсти и си погледна кокалчетата.

— Хрумна ми Констанс да настрои общественото мнение срещу Клери.

— Как? — попита Оливия недоумяващо.

Съзнаваше, че вече се изчервява. Досега единствено Батшеба коментираше историите му открито и забележките ѝ често бяха критични.

— Констанс има връзки с господата, чиито прототипи са реални личности. Видоизменени са, но могат да бъдат разпознати. Защо да не се позова на Клери за един от любовниците, но да го опиша като жесток и непочтен спрямо нея. — Оливия кимна с очакване, нито се засмя, нито зяпна шокирано. — Хората ще се настроят срещу Клери. И без това не го харесват много. Ако нападне Констанс...

Сви рамене.

Тя мълча дълго. Видя я как два пъти прочете страницата в ръката ѝ. В един момент Джейми отчаяно се питаше какво ли мисли, после реши, че не иска да знае. Досега четеше историите му — и им се наслаждаваше — но това бе, когато смяташе авторът за жена.

Какво ли ще си помисли Оливия за него сега? Изпитваше странно усещане и най-тъмните кътчета на въображението му да бъдат

изложени на показ. Джейми истински се плашеше тя да не се отврати от него.

— Ще даде резултат, според мен — обяви тя след време. — Идеята е много добра. Продължавай да пишеш.

— Какво?!

— Всички четат брошурата. Ако Клери е злодеят в една история, те ще го възприемат като такъв. Нужно ни е всичко, което успеем да съберем против него, нали?

— Да, но... Възмутена ли си от мен?

Тя се усмихна малко нервно.

— Не. Твоята героиня не се страхува да преследва желанията си, нито се срамува от тях. Защо да съм възмутена? Харесвам историите, казах ти.

Готов бе да ѝ признае, че в повечето истории описва фантазиите си за нея, но се отказа, засега.

— Изключителна жена си, Оливия Таунсенд.

— И аз имам да ти призная нещо — съобщи тя. — Днес не бях на пазар с Пенелопе.

Джейми се напрегна.

— Боже, какво правихте?

Тя се приближи до писалището.

— Ходих при господин Брустър. Той е нашият лондонски адвокат и се занимаваше с всички финансови дела на Хенри. Преди седмици ми каза, че не знаел какво означава тефтерът от господин Арманд, но всъщност ме излъга. Днес го информирах какво съм научила и настоях да ми предаде тефтера, който водеше за парите на Хенри.

Обърна се и му показа кожения тефтер.

Боже. Нали уж Брустър го бе унищожил след първото посещение на Оливия! Не! Тя го държеше и можеха да докажат всичко за контрабандната мрежа на Хенри. Това непременно щеше да постави белезниците на китките на Клери.

— Как го взе?

— С Пенелопе отидохме в Бетнал Грийн и настояхме да го получим. Стотици паунда са изплатени на Клери за контрабандно внесени произведения на изкуството. Господин Брустър е водил много точна отчетност.

Джейми скочи и я взе в прегръдките си. После я завъртя в кръг. Оливия го прегърна през врата и се засмя.

— Каква двойка сме само — продължи тя да се смее и когато той я остави да стъпи. — И двамата действаме подмолно.

Той се ухили и я целуна.

— Идеална двойка.

Лицето ѝ сияеше.

— Как ще изобличим негодника? — попита тя.

Джейми погледна нахвърлените си бележки. Знаеше каква история трябва да напише. Ако Оливия одобри плана му, не се съмняваше в успеха.

— Трябва да кажа на Даниел. Редно е и ти да се запознаеш с него.

ГЛАВА 23

Къщата бе като всички останали на улица „Лотман“: тясна и малко занемарена. Джейми почука и застана до Оливия.

— Даниел доста ще се изненада.

— От плана ти ли? — Сините ѝ очи сияеха. — Според мен е прекрасен. Само ми се иска аз да имах по-голяма роля.

— Сякаш не преживя достатъчно. Позволи ми да превърна глупавата си шега в нещо полезно.

Ухили се и бе възнаграден с усмивка. Сърцето му пееше, като гледаше как Оливия възвръща самоувереността си. Дори само за това, всичко дотук си струваше.

Тефтерът, измъкнат от господин Брустър, се оказа ценен източник на информация. Сутринта пратиха писмо на Бенедикт с молба да дойде в града възможно по-скоро и да доведе адвокатите си. Според Джейми най-добре бе да атакуват Клери на два фронта едновременно: на правния и на обществения. Тефтерът представляваше истинско оръжие и пред Бенедикт, графът на Стратфорд, се откриваха далеч по-добри шансове да спечели. Джейми не се съмняваше, че зет му ще пристигне на площад „Гроувнър“ още утре сутринта.

Не бе обаче наясно как ще реагира Даниел. Дотук бе написал тридесет и осем истории, следователно оставаха само още дванадесет. Навремето Джейми настоя да ги ограничат до петдесет. Първоначално се съмняваше дали ще стигнат и дотам, но когато шегата се превърна в проспериращо начинание, си даде сметка, че историите могат да продължат безкрайно. Преди да състави плана как да унищожат Клери, бе започнал леко да се уморява и повтаряше желанието си да спре в близко време.

Но сега... Ами ако общественото мнение не се обърне така лесно срещу Клери? Вече нарушаваше клетвата си да спре да пише веднага щом се разбере кой е авторът на „50 начина да съгрешиш“. Даниел охотно ще приеме да има повече броеве, Джейми не се съмняваше. Вече бе намеквал, че не е нужно да спрат на петдесет. *Това е само*

заглавие, подхвърляше той, преди Джейми да отпътува от Лондон. *Щом на хората им харесва, защо да спираме!* Единственият въпрос бе дали Даниел ще одобри намеренията на Джейми относно останалите броеве.

Вратата се отвори.

— Най-последно се върна! — възкликна Батшеба. Явно работеше, ако се съди по прибраните ѝ коси и мастилени петна по престилката. Забеляза Оливия. — О, извинете...

— Госпожа Оливия Таунсенд — представи я Джейми. — Оливия, госпожица Батшеба Крофорд. Може ли да влезем?

— Разбира се! — Батшеба се изчерви и отвори по-широко вратата. — Влезте, мадам.

Джейми поведе Оливия надолу по слугинското стълбище. Вместо обаче да се озоват в кухня, помещението приютяваше печатарска преса. Навсякъде имаше опънати канапи, с накачени по тях листове. Оливия огледа любопитно наоколо. И Джейми бе леко изненадан, явно брошурата се продаваше добре, съдейки по броя на съхнещите листове. Пресата скърцаше под ръката на Даниел, но той я спря, щом зърна Джейми.

— Здравей.

Заобиколи пресата и отърка ръка в престилката. Другият ръкав бе запретнат нагоре и захванат с безопасна игла малко под лакътя.

— Даниел — поздрави Джейми на свой ред. — Ще печаташ, виждам.

— Някой трябва да го прави. Решихме да преиздадем стари броеве и започнаха да ваят поръчки. Рамото на Батшеба почти изскочи, за да насмогнем.

Погледна към Оливия.

— Оливия, да ти представя приятеля си Даниел Крофорд. Той ме изкуши да се занимавам с порочното писание. А това, Дан, е госпожа Оливия Таунсенд.

Оливия направи реверанс.

— Как сте, сър?

— За мен е удоволствие да се запознаем, госпожо Таунсенд — поздрави Даниел Крофорд.

Поклони се на гостенката. В този момент Батшеба влезе.

Разпусна коса и свали престилката.

— Добре завърнал се, Джейми. Надявам се пътуването ти да е минало успешно.

— Засега да.

Джейми затвори вратата, макар едва ли да имаше друг в къщата. Даниел даваше свободен ден на двамата прислужници, когато печатаха. На всички обясняваше, че печата стихосбирки за частни колекции, за да оправдае огромното количество хартия и мастило. Джейми се питаше дали му вярват на обясненията.

— Затова дойдох да поговорим. Да седнем ли?

Даниел и сестра му си размениха погледи и седнаха.

— Още помощ ли ти е нужна? — осведоми се Крофорд. — Или информация?

— Днес дойдох да говорим за Констанс. — Даниел и Батшеба замръзнаха и хвърлиха тревожен поглед към Оливия. — Тя знае — побърза да добави Джейми.

— О, не! Не сега! — възкликна Батшеба. — Поръчките ваят всекидневно. С Дани едва смогваме да отпечатаме достатъчно. Глупаво е да спрем точно сега. Трябва да разберете колко е важно — обърна се тя умолително към Оливия. — Не бива да казвате на никого...

— Няма, разбира се — увери я Оливия.

— Няма да спираме — обади се Джейми. — Остават още дванадесет броя и ги искам всичките. Констанс ще ни помогне да съсипем лорд Клери.

Братът и сестрата Крофорд го зяпнаха.

— Какво... — успя най-последно да се обади Даниел.

Джейми погледна Оливия и кимна одобрително. В края на краищата Крофордovi знаеха за Клери.

— Живо се интересувам, както ви е известно, къде ходи Клери и какво прави. Причината е, че тормози Оливия. Когато отказала да стане негова метреса, я нападнал. Оказа се също, че съпругът ѝ не е съблюдал много-много закона. Клери е наясно, защото и той участва в нечистите дела. В момента я заплашва. Когато Оливия се изнесе от града, той се опита да убие сестра ми Пенелопе, защото не му посочила местонахождението на Оливия. Този злодей трябва да попадне в затвора, но има връзки. — Джейми се усмихна мрачно. — И

понеже той не възнамерява да играе почтено и аз ще постъпя по същия начин.

— Констанс как ще допринесе за изобличаването му? — попита Батшеба бавно.

— Хората вярват, че Констанс говори истината или нещо близко до нея. Следователно, когато злодей на име... Бреърли, започне да тормози Констанс и дори е готов да я убие...

Джейми сви рамене.

Двамата Крофорд отново размениха погледи.

— Планът включва ли застраховка, която ще ни предпази да не ни съдят? — осведоми се Даниел.

— Да ви съдят?! — Веждите на Джейми се стрелнаха нагоре. — Нима лорд Клери ще признае публично, че в историята той е изнасилвачът, готов на убийство?

— Все пак е лорд — напомни Батшеба. — Лордовете са богати, а и ти спомена за връзките му. Ще ни провали бизнеса, да не говорим за угрозата да попаднем в затвора за нецензурни писания.

— И без това ще приключим с този бизнес след дванадесет броя.

— Откъде да сме сигурни, че хората ще повярват? — попита Даниел. — Ще го опишеш като злодей. Не всички ще го възприемат като такъв.

— Всичко друго ще е същото — увери ги Джейми. — Констанс ще намери мъж и ще получи наслада. Злодеянията ще започнат после.

Батшеба продължаваше да го гледа недоверчиво.

— Констанс няма нужда да я защитават — възрази тя. — Напълно способна е да се грижи за себе си, а ти искаш да я превърнеш в немощна жена, която ще припадне всеки момент. Читателите я харесват, защото е силна и оправна. Не е нужно да я спасяват от зловещ негодник.

— Права е — обади се Оливия. Всички очи се извърнаха към нея. — Не представяй Констанс като слаба жена.

— Доверете ми се — успокой ги Джейми и хвана ръката на Оливия. — Прекалено привързан съм към Констанс, за да допусна да страда. Дотук се е измъквала от всевъзможни сложни ситуации. Но в реалния живот това не е така, знаем го. Изправена пред лицето на бедствие ще я покаже силна, а не безпомощна. Накрая ще възтържествува над злодея.

— Добре, направи го — съгласи се Батшеба.

— Така ще спасим жена от плът и кръв да не пострада — продължи разпалено Джейми. — Нима не е достатъчно?

— Така е — съгласи се Даниел веднага. — Какъв е планът ти?

Подкрепиха го. Джейми изпита огромно облекчение. Бързо очерта пред тях намеренията си. Когато свърши, веждите на Даниел бяха свъсени — знак за задълбочено мислене — а Батшеба се взираше в пода и барабанеше с пръсти по коляното си.

— Колко бързо искаш да ги отпечатаме? — попита тя накрая.

— Веднага след като ги напиша.

Даниел и сестра му си размениха погледи.

— Сега ни трябва по цяла седмица, за да отпечатаме един брой — напомни Даниел.

— Тогава ще работим по-бързо — нетърпеливо възрази Джейми. — Искам по два-три броя седмично!

— Три на седмица?! — Батшеба вдигна безпомощно ръце. — Поръчани са ни близо девет хиляди екземпляра от следващата история, а едва смогваме да напечатаме шест хиляди за седмица.

Джейми мълчеше. Огледа съхненците листове над главата си. Още в началото разработиха ефективна система. Всяка брошура съдържаше не повече от осем страници. Така печатаха едната страна на вестникарската хартия първия ден, а на втория — другата. На третия съгваха брошурата и тя заминаваше към книжарниците и търговците. Ако и тримата работеха, вадеха по няколко хиляди екземпляра на седмица. Но Батшеба имаше право. Дори да се хванеха тримата — или четиримата — нямаше как да отпечатват по двайсет хиляди бройки всяка седмица.

Батшеба притисна слепоочия с пръсти.

— Може и да не трябва много броеве, за да се промени общественото мнение — оптимистично предположи тя. — Ако е такъв злодей, какъвто го описваш, ще го постигнеш за два-три броя.

— Не — възрази Джейми, макар и кротко. — Искам нещо по-съсипващо. Хората ще започнат да се страхуват за живота на Констанс. Възнамерявам да опиша Клери като чудовището, което е. Това ще продължи през всичките дванадесет броя до края и те трябва да излизат бързо един след друг. Искам цял Лондон да говори за това. Ще ни трябва помощ.

— Помощ? — възкликна Даниел. — Откъде? Ти ни закле да мълчим и да спрем, ако се разбере кой стои зад брошурата.

Сега обаче първостепенната задача на Джейми бе да изобличи лорд Клери.

— Трябват ни партньор — повтори той. — Някой, който разбира колко е важно да се пази тайната и същевременно да предвкусва бъдещия успех. Трябва ни човек, наясно с печатарска машина.

— Вестникарски печатар — предложи Оливия. Тримата я погледнаха смаяно. — Те знаят как да печатат бързо.

— И умеят да пазят тайна — добави Батшеба.

— „Интелидженсър“ имат анонимни репортери — продължи Оливия. — Дамата, автор на скандалната хроника, така и никога не беше идентифицирана.

— Откъде знаеш, че е жена? — озадачено попита Даниел.

Оливия го погледна смаяно.

— О, не е ли ясно на всички? Явно често посещава събирания, за да отразява събитията. Мъжете никога не се вслушват в клюките, както жените...

Джейми вдигна глава. „Интелидженсър“? Знаеше го. Познаваше и издателя. Лиъм Макгрегър, смел и амбициозен шотландец с железни нерви. Думите на Оливия го подсетиха за нещо, дочуто миналата година. Всяка седмица Макгрегър посещаваше банка „Уортън“. И Джейми имаше вземане-даване с нея. Нееднократно бе виждал издателя да пристига и да го въвеждат в частен кабинет. При едно от посещенията си срещата му бе с госпожа Маделин Уайлд — жената, нарочена публично за лейди Констанс само преди няколко месеца.

Докато чакаше чиновникът да донесе необходимите му книжа, Джейми забеляза как, макар и поотделно, въвеждат и двамата в един и същи кабинет. Това не доказваше нищо, но след скандалното обвинение за госпожа Уайлд се носеха всевъзможни предположения. Тя се движеше сред най-изисканите кръгове, ала странеше от всички. Или поне беше така, докато не прие предложението за брак на Дъглас Бенет пред сто и петдесет гости на бала у лейди Картрайт.

На Джейми, запознат с цялата истина, случката се стори невероятно забавна. Госпожа Уайлд видимо не се смути, напротив — изглеждаше блажено щастлива с новия си годеник.

Но Лиъм Макгрегър...

Може да бе и чиста случайност, но ако някой би наел жена репортер, то това бе именно Макгрегър. А и мъжът, обвинил госпожа Уайлд, сигурно е имал основание да я подозира. Тя винаги присъстваше на светските събития, където явно научаваше всички клюки, а Макгрегър бе успял да опази самоличността на списващия скандалната му колонка в пълна тайна.

— Ще намеря човек да върти пресата — отсеке той, тонът му не търпеше възражения. — Ще се справим с този натоварен график и лорд Клери ще бъде изобличен пред цял Лондон.

ГЛАВА 24

Джейми настървено се хвърли да работи. Пренесе се да пише в спалнята и нареди на прислугата да не го безпокои. Оливия също бързо се научи да не го безпокои. Понякога със свъсени вежди той стоеше час пред прозореца, после грабваше перодръжката и изписваше десетки страници. От време на време ругаеше, смачкваше листа и го хвърляше в камината, друг път зачеркваше дума или абзац и продължаваше да пише, без да прекъсва.

Нощем идваше при нея. Мушкаше се под завивките и я придърпваше към себе си. Скоро къщата на площад „Гроувнър“ се превърна в техен малък личен свят, където понякога Оливия се чувстваше по-омъжена, отколкото по време на брака си с Хенри. С него бе делила дом, но не и съвместен живот. Дори когато Джейми прекарваше часове, потънал в работа в съседната стая, тя го чувстваше близко до себе си.

Отчасти се дължеше, както добре съзнаваше, на съвместната им кауза. Докато Джейми пишеше, Оливия съставяше списъци с навиците, вкусовете и недостатъците на Клери, та Джейми да ги използва в историите си. И двамата искаха бъдещите читатели мигом да го разпознаят.

Понякога я побиваха тръпки на отвращение към мъжа, който я ужасяваше през последната година, ала същевременно си мислеше и за публичното му унижение и презрение именно от неговото общество.

Една вечер Джейми дойде при нея.

— Ето — подаде ѝ той купчина листове.

Заинтригувана, Оливия запали лампата на писалището.

Досега не ѝ бе давал да прочете нищо от написаното.

Той се отпусна на стол, докато тя четеше.

— Констанс изтощи ли те? — пошегува се тя.

Той се засмя, а тя продължи да чете. Беше ѝ връчил не един, а четири от следващите броеве, една трета от оставащите. Изчете всичките на един дъх.

В първата история лорд Бреърли, тъмнокос и властен мъж, с връзки и доходоносен брак, започваше да обръща внимание на Констанс. Тя му отказа ласките, както постъпваше с всички женени мъже.

Във втората Констанс спираше да се разхлади с плуване в закътано езеро, ала съвсем скоро лорд Бреърли я открива. Тя го обвинява, че я преследва, но той отрича. За щастие, в този момент се появява привлекателен джентълмен и Констанс се оставя на ласките му, след като Бреърли си тръгва.

В третата история се описваше съдържанието на писма от лорда, в които той бе опитва да склони Констанс да му стане метреса. Тя не желае да се обвърже с никого и изгаря писмата. Образът на нахалния натрапник — злодей вече придобиваше по-конкретни очертания.

Последната история бе посветена на събитията по време на бал, където Бреърли само съзерцава Констанс. Тя попада в ръцете на всеизвестен женкар, който я отвежда в усамотена спалня. Тръпки от описанието на ястребовите очи, които не се откъсват от желаната Констанс, докато е в балната зала, побиха Оливия.

— Е? — попита Джейми, когато тя остави листовете.

— Хубаво е. — Прочисти си гърлото, за да не говори така дрезгаво. — Даже много хубаво.

— Чудесно. Ела насам, тогава. — Тя се приближи. Джейми обви талията ѝ с ръка. — Не искам да разочаровам преданите си читатели — промърмори той, разголи рамото ѝ и го целуна.

Оливия се усмихна.

Независимо от зловещото присъствие на лорд Бреърли, Констанс за пореден път се отдаваше на еротичните си наслади.

— Като един от тези читатели ти гарантирам, че не го правиш.

— Като най-важния ми читател, твоето мнение ми е най-ценно. Коя история ти хареса най-много?

Тя си пое сепнато дъх, когато той започна да развързва панделката на нощницата. Историята край езерото несъмнено ѝ допаднаше най-много, защото пробуждаше стотици спомени.

— Има по нещо хубаво във всичките... — Погледна листовете, все още в ръката ѝ. — Как ти хрумват тези неща?

— Един джентълмен не би споделил.

Тя много искаше точно този джентълмен да сподели, питаше се кое вдъхновява идеите му. Беше подметнал, че понякога Батшеба прави предложения, но Джейми не бе говорил със сестрата на Даниел от дни, седеше затворен в стаята и пишеше. Всичко написано бе плод на неговото въображение. Представяше ли си подобни срещи между него и други жени? Дали връзката им щеше да свърши, когато ѝ се насити?

— Констанс олицетворява ли конкретна жена?

Той спря да целува рамото ѝ, пхна ръка в деколтето и обгърна едната ѝ гърда.

— Не — промълви той по едно време.

— Не съм си представяла, че си живял като монах. Не бих те винила, ако си имал многобройни любовници. Не те виня. Просто съм... любопитна. Знаеш какъв беше животът ми с Хенри, а за твоя аз знам само каквото са споменавали сестрите ти. — Прозвуча ужасно и тя добави бързо: — Няма значение. Не ми дължиш обяснение.

— Имаше други жени, да. Особено през първите години след брака ти. Повече от една жена, но не бих казал „многобройни“. Никак не ми беше приятно да си представям, че си с Хенри. Искях да те изтрия от съзнанието си и да забравя какво е да те държа в прегръдките си. Но нищо не излезе. — Въздъхна. — Всеки път, когато отвеждах друга жена в леглото, ми се щеше да си ти или поне достатъчно да прилича на теб, за да се излъжа поне за една нощ, но никога не се получаваше. Накрая го приех като безнадеждна кауза и се отказах.

— Отказа се?

— Не съм бил с жена от близо две години.

— О! — Усети как сърцето ѝ трепна, но после сбръчка носле. — Само две? Значи през другите осем е имало жени.

— Отне ми време да осъзная истината. — Направи пауза. — С някои изкарах известно време, с други — само по няколко нощи. А като питаш кое вдъхнови образа на Констанс... това беше ти. — Придърпа я по-близо. — Пишейки за нея, мислех за теб.

Оливия се отдръпна.

— Аз никога...

Постави пръст върху устните ѝ.

— Не, не в смисъл на любовните ѝ похождения. Добре те познавам. Ти не си такава. — Плъзна пръст надолу по брадичката ѝ,

после по шията. — Представях си жена, готова да изследва най-дълбоките си желания. Питях се какво би направила, ако се освободи от тревогата да не последва скандал.

Сърцето ѝ биеше лудо. Тя не постъпи ли точно така? Откакто обяви пред собственика на странноприемницата, че с Джейми са съпруг и съпруга, Оливия се отдаваше все повече и повече на най-дълбоките си желания. Искаше всичко от него: всяка усмивка, всяка тайна, всеки разтърсващ оргазъм. Искаше той да е наясно, че тя е негова и винаги ще бъде негова.

— Ти доказа, че съм прав — прошепна Джейми и се заигра с меката част на ухото ѝ. — У теб се крие далеч по-чувствена жена, отколкото си представяш, Ливи. Мисълта да я извадя на показ ме влудява. — Ръката му помилва гърдите ѝ. — Кажй, че си съгласна...

— Да — прошепна тя, докато той свличаше надолу ръкава на нощницата. — С теб съм съгласна на всичко...

— Харесва ли ти каквото прави Констанс?

Оливия вече бе разголена до кръста.

— Да...

— А кое най-много ти харесва? Историята с камшика ли? Или с препаската през очите? Искаш ли да ме вържеш, докато правиш любов с мен?

Лицето ѝ пламна.

— Какви ги говориш?!

— Мислила ли си някога да го направиш? Или ти да си вързана? Доста е възбуждащо.

— Вързана... с какво?

Взе ръката ѝ и прокара устни по пулсиращата на китката ѝ вена.

— Ти специално — с копринени панделки. Сини като очите ти и достатъчно меки, да не наранят кожата ти, дори когато те държат безпомощна пред страстното любене на любовник, жаден да те обладава.

— А завързана за какво? — продължи да се интересува тя.

Гризна я по рамото и цялото ѝ тяло настръхна.

— За леглото ми. Напълно разголена, без да криеш каквото и да било, без да ми отказваш нищо...

— Не съм ти отказвала — успя да промълви тя с известно усилие.

— Искам безрезервното ти доверие. Да се оставиш напълно в ръцете на любовника си. Повярвай: удовлетворението ще бъде и за двамата. Или предпочиташ ти да ме вържеш?

Оливия едва дишаше. Едно бе да четеш такива неща, а друго — ти да ги правиш. Но представата Джейми да е вързан и във властта й...

— Не.

Той изръмжа доволно.

— Въобще не, така ли? — Започна да развързва вратовръзката. — Или поне малко?

Оливия гледаше невярващо как бавно изтегля вратовръзката, сякаш да ѝ покаже цялата ѝ дължина. Искаше да я върже и да я обладае или тя да го върже и да го обладае.

Би било редно да е шокирана, а всъщност цялото ѝ тяло пулсираше от желание. Не би трябвало тези образи да я възбуждат, но... бог да ѝ е на помощ, чувстваше се точно така.

За всичко бе виновен Джейми. Оливия съжали за деня, когато започна да чете „50 начина да съгрешиш“. Всички говореха за брошурата. В нея се описваха еротичните приключения на дама, а вдовството... можеше да е толкова самотно. Макар и донякъде смутена от проявения интерес към написаното, тя изчете всички броеве. А сега в съзнанието ѝ се въртяха и други образи, докато Джейми ѝ нашепваше провокиращи подробности. Или, още по-лошо: желаните от него образи, вдъхновени... от нея.

— Направи го — насърчи я той и пусна вратовръзката в скута ѝ. — Завържи ме.

Бавно разкопча маншетите на ризата, нави ръкавите и оголи китките си.

Тя бавно взе вратовръзката и направи примка около едната китка. Очите на Джейми блестяха жадно. Той не промълви и дума.

Преметна вратовръзката още веднъж.

Мой си, помисли си тя. Мой да те съблазня, да те държа, да те обичам. Сърцето ѝ биеше лудо. В нея бушуваха всевъзможни страсти и тя се чувстваше много силна. Той вдигна другата си ръка, постави я до първата и я подкани да завърже двете ръце една към друга. Тя обаче я отблъсна.

— Ще го направим така — прошепна тя.

Преплете пръсти с неговите. Очите на Джейми се разшириха, но той се подчини и завърза нейната ръка към своята. Не можеше да направи възел с една ръка и затова подпъхна края на вратовръзката в примката.

— А сега какво? — попита той гърлено.

Тя плъзна свободната си ръка по гърдите му и така му подсказа да се облегне изцяло върху тапицирания гръб на стола.

— Мой си — съобщи му тя и се захвана с копчетата на панталона му.

— Винаги съм бил, Ливи...

Отне ѝ доста време, защото използваше само едната си ръка, но най-накрая извади пешовете на ризата му. Прокара ръка по плоския му корем, а пръстите ѝ обгърнаха главата на възбудения му член. Джейми изруга под нос, но не помръдна.

Тя наведе глава.

— Мой — повтори Оливия.

Той трепна силно, когато тя плъзна език по дължината на ерекцията му. После обви члена му с устни. Дивеше се на начина, по който реагира тялото му. Беше чувала за подобно обладаване, преди да го прочете в „50 начина да съгрешиш“, но не си представяше колко е интимно всъщност. Застанала на колене, тя му осигуряваше наслада, но същевременно си даваше сметка, че цялото същество на Джейми е съсредоточено върху нея.

С рязко движение я придърпа нагоре и я завъртя така, че да седне в скута му. Целуна я страстно по шията. Със свободната си ръка свали нощницата ѝ и Оливия остана гола в ръцете му.

— Не... Искам да ти доставя наслада...

— Правиш го, скъпа. А сега разтвори крака, за да си доставим взаимно наслада...

Тя отвори леко очи и видя, че седят срещу огледалото. Изчерви се, като видя отражението си там: очите ѝ блестяха, косата ѝ бе разчорлена, силната ръка на Джейми я държеше здраво през кръста и я подтикваше да разтвори още по-широко крака. Наблюдаваше всяко нейно изражение с вдигната над рамото ѝ глава.

— Джейми — изпищя тя, когато той пъхна ръка между бедрата ѝ.

Оливия простена и започна да се вие като тръстика. Така добре знаеше точно къде да я докосне... Но тя искаше и той да изпита същата сладостна болка. Тя заби пети в килима и повдигна бедра. Надигна се малко и все така с гръб към него, го възседна. Джейми затаи дъх, а после проникна в нея.

Тя разтвори още по-широко крака. Усети как Джейми потрепери. Вързаната му към нейната ръка се стегна. Оливия плъзна свободната си ръка по корема си, а после и още по-надолу, където пръстите ѝ се преплетоха в неговите. Започна да гали малката чувствителна пъпка между краката си.

Оливия отлично знаеше как да си доставя удоволствие. През последните години от брака ѝ това бяха единствените ѝ оргазми, а и след смъртта на Хенри леглото ѝ стоеше все така празно. Никога обаче не се бе докосвала така открито, така смело и определено никога с мъжки член, проникнал дълбоко в нея. Въртеше пръст в кръг и търсеше ритъма, който ще я отпрати в забрава.

Джейми я притисна още по-силно през кръста и в следващия миг застина.

Дълго време и двамата не помръднаха. Джейми бе облегнал чело на рамото ѝ. Пълна със задоволство усмивка се появи на лицето ѝ. Току-що преживяното бе толкова прелестно.

— Ливи — промълви Джейми, — обичам те. Ще те обичам, докато умра.

Същото чувство бушуваше и в нейните гърди. Целуна го. Сърцето ѝ преливаше от чувства и ѝ бе невъзможно да говори. Знаеше, че я обича, така както тя го обичаше и винаги щеше да го обича.

Ала той не каза нищо повече. По-късно, докато спеше до нея в леглото, а изцапаната му с мастило ръка я бе обгърнала през талията, Оливия неволно се запита дали пропускат да добави още нещо не беше случаен.

ГЛАВА 25

Зимата завладя Лондон мрачна, сива и сковаващо студена. Оливия виждаше дъха си във всички стаи, освен в най-затоплените. Джейми не спираше да пише. От време на време си слагаше шапка и отиваше на разходка, но иначе дните му минаваха в къщата, наведен над писалището.

Макар част от обществото да отсъстваше през този сезон, все още се провеждаха събирания и балове. Батшеба ги посещаваше и после с писма съобщаваше какво е чула. Първите истории на Констанс с лорд Клери предизвикаха сама леко вълнение, но с появата на всеки следващ брой Батшеба започна да чува все по-ужасни думи по адрес на отвратителния мъж, преследващ Констанс.

— Планът действа! — писа тя в едно от писмата. — Но не толкова бързо, колкото ни се ще. В момента хората не са сигурни дали той представлява истинска заплаха, или е бъдещ любовник. Наистина ще трябват още няколко броя...

Джейми хвърли листа върху писалището.

— Още ли?! Тази жена твърдо е решила да ме влуди.

Оливия се усмихна.

— Не я вини. Брошурата се продава по-добре от всякога.

Така беше. Всички книжарници и магазини в радиус от двадесет километра от Лондон правеха заявки за бройки. Засега Даниел успяваше да задоволява поръчките. Убеди господин Хикс от Грейвзенд да дойде да печата, а Джейми успя някак да увещае Лиъм Макгрегър, издателят на „Интелидженсър“, да стане партньор на Даниел. Новината смая Оливия не по-малко от другите, но на този етап нищо от действията на Джейми не я изненадваше. Макгрегър вземаше една трета от печалбата, ала в замяна им осигуряваше двойно по-голяма продукция.

— Ще се поболея накрая — жалваше се Джейми след настояването на Батшеба.

— Почини си. Пък и ми се ще да ми дадеш и аз да помагам. Седя и по цял ден не правя нищо, а ти ще ослепееш от писане.

— Нищо подобно. Ти играеш най-важната роля — възрази Джейми и я прегърна през талията. — Ти си моето вдъхновение.

Оливия се засмя. Той я придърпа и я целуна страстно.

Нейната роля, както добре знаеха двамата, щеше да настъпи. Всеки капан има нужда от стръв. Клери искаше картината, но щеше да е по-лесно да го извадят на показ, ако виконтът реши, че същевременно ще хване Оливия насаме и неподготвена.

Нямаше нужда Джейми да ѝ го казва. Тя не възнамеряваше да му позволи да я държи скрита в къщата, за да е в безопасност. Клери отне на Оливия всичко скъпо: свободата ѝ, щастието, приятелите ѝ и любовта ѝ. Клери несъмнено възприемаше Джейми като препятствие, именно той го държеше далеч от нея. Така Клери ставаше опасен не само за Оливия, но и за Джейми. Затова се налагаше да се справят с Клери и Оливия знаеше, че на нея се пада да го направи.

* * *

Три седмици бяха необходими на Джейми да напише, а Даниел да напечата единнадесет броя от „50 начина да съгрешиш“. Съгласно плана на Джейми Бреърли ставаше все по-застрашителен. Сега Батшеба постоянно пишеше, че мнозина са отвратени от Бреърли и започват да се тревожат за безопасността на Констанс. Оливия рядко излизаше от къщата на площад „Гроувнър“. Джейми подозираше, че Клери наблюдава сградата. Макгрегър, от своя страна, успяваше да разпространява повече клюки благодарение на все още анонимния си репортер. Из града вече се правеха залози кой се крие зад самоличността на Бреърли, а в очите на всички Клери бе субектът.

Късно една студена вечер Джейми се върна от разходка и въз основа на донесените от него новини прецениха, че е време да зложат капана.

— Клери е бесен — съобщи ѝ той, докато отърсваше снега от палтото си. — Най-последно е заявил, че според него ти очерняш името му.

— Къде го чу?

Оливия очакваше да се стигне дотук, стига планът им да сработи, но въпреки това сърцето ѝ подскочи.

— В кафене. Срецнах едни бивш бизнес партньор и той потвърди, че Клери сипе огън и жупел по твой адрес. — Джейми подаде палтото и шапката си на лакея, застанал наблизко и мъжът изчезна по коридора. — Това притеснява ли те?

Да. Клери винаги я притесняваше. Оливия се насили да прогони тази мисъл. Имаха план и тя щеше да си изиграе ролята.

— Време е да действаме.

Две вечери по-късно Оливия облече старата си синя пелерина и излезе на площад „Гроувнър“ по здрач. Беше достатъчно късно, за да горят уличните лампи, но още не беше съвсем тъмно. Лакеят извика файтон, даде на файтонджията адреса на госпожа Хардинг и ѝ помогна да се настани в купето. В обемистия куфар имаше само няколко неща, но тя стискаше здраво дръжката за утеха. Джейми излезе няколко часа по-рано, за да направи последни приготовления. Едва сега Оливия си даде сметка до каква степен е свикнала с присъствието му. На улица „Кларджес“ плати на файтонджията и бързо се изкачи по стълбите. Госпожа Хардинг се появи в коридора.

— Госпожо Таунсенд?

— Да.

Тръгна да се изкачва, без да се обръща.

Госпожа Хардинг я следваше по петите.

— Това не ми допада. Не може да влизате и излизате, когато ви хрумне. Домът ми не е такъв, а и всички господа... Не искам горе да се качват мъже, госпожо Таунсенд.

Оливия спря на горната площадка.

— Госпожо Хардинг — заяви тя тихо, но решително, — след тази вечер ще освободя квартирата. Досещате се защо, ако не се лъжа.

След последното си посещение тук у нея се загнезди подозрението, че или госпожа Хардинг, или някой прислужник съобщава на лорд Клери кога влиза и излиза. Прекалено голямо съвпадение бе виконтът да се появи така внезапно последния път, когато дойде в къщата на „Кларджес“.

Госпожа Хардинг стана морава.

— Представа нямам за какво говорите, но възнамерявам да извикам стражаря. Не одобрявам как се държите.

— Добре — прие веднага Оливия, съвършено наясно, че хазайката няма да направи нищо подобно, — извикайте стражаря.

Обърна се и отвори вратата към квартирата си.

Стаите изглеждаха същите. Отиде в спалнята да се увери, че всичко е готово, върна се в салона и запали лампите. Извади багажа от куфара, постави кутията на масата, а картината — зад фотьойла до студената камина, за да не се вижда веднага. Свети Георги я гледаше сякаш одобрително. *Защити всички ни*, помоли го тя мълчаливо.

От потрепването на вратата тя подскочи. Повтаряйки си, че може да е и госпожа Хардинг, но без да го вярва особено, тя отвори.

— Ето те! — възкликна Клери и нахълта, преди тя инстинктивно да се опита да хлопне вратата под носа му.

Оливия отстъпи. Сърцето ѝ биеше толкова учестено, че чак я болеше. Планът бе да го примами тук, но сега, когато той бе в стаята, връщане назад нямаше.

— Моля да напуснете, лорд Клери.

— Още не. Ти и аз имаме недовършена работа.

— Не е вярно — повиши тя тон.

Той затвори вратата след себе си и завъртя ключа. Наблюдаваше я как отстъпва, докато той пъха ключа в джоба.

— Къде е хазяйката? — настоя Оливия. — Не приемам гости.

— Не съм искал разрешение от старата сврака. Както и от теб не искам.

Той започна да пристъпва напред. Оливия забеляза следи от напрежение по лицето му. Под очите имаше тъмни кръгове, а черната му коса не бе добре пригладена както обикновено.

Чудесно.

Нямаше вид на съсипан човек, но пред нея стоеше мъж, за когото нещата излизаха извън контрол. Точно това целяха да постигнат с Джейми, ала това правеше същевременно виконтът изключително опасен.

— Веднъж те попитах — продължи Клери, овладял гнева си, — веднъж те помолих, скъпа, но ти си непокорна и упорита. Не съм мъж, на когото се отказва, и то няколко пъти. — Съблече си палтото и го остави настрана. — Не и този път, Оливия.

Тя навлажни устни.

— Не искам да имам връзка с вас, сър.

Усмивката на Клери я ужаси, пулсът ѝ се ускори.

— Не бях ли ясен? Този път не питам. Първо ми кажи къде е картината. Ще бъда нежен, ако ми кажеш. Ако се наложи да я издирвам... последствията няма да ти харесат.

— Защо? — попита тя с треперещ глас. — Защо ме искате? Не е естествено...

Върху лицето му се изписа учудване.

— Защо? Не съм напълно сигурен, скъпа. По обичайната причина, предполагам. Привлече интереса ми. Не достатъчно силно, за да разваля хубавите ни делови отношения с Хенри, но после, когато той си отиде, не виждах защо да не ти се насладя. Но ти се държа хладно и въздържано. — Цъкна с език. — Такова предизвикателство. Знаех, че не тъгуваш по Хенри. Той не го заслужаваше. Особено след като баща му те купи за него. — Млъкна, защото Оливия видимо трепна. — О, да, всички бяха наясно. Старият господин Таунсенд си въобразяваше, че бракът ще укроти сина му. Хенри извади късмет, че теб тази задача не те интересува. Иначе щеше да попречи на заниманията му. Та като стана дума за занимания, кажи ми къде е картината. — Погледът на Клери я изпепеляваше. — У теб е, знам.

Оливия само поклати глава.

— Кажи ми! Ходи чак до Танет и се върна. Хенри държеше делата си там в тайна. Понякога се питах дали от недоверие към мен. Осведомен съм обаче, че стоката е разтоварена в Рамсгейт, а ти се насочи направо натам. Но да отидеш там със съучастник не беше добър ход. Какво като си легнала с него? Това не намалява желанието ми да те притежавам. — Пристъпи рязко напред и я бутна. Оливия ахна. — Кажи ми къде е картината! Не разполагам с цяла вечер да се занимавам с нея. Щом приключим въпроса, ще последва нещо приятно и за двамата, уверявам те.

Свали си жакета и започна да разкопчава жилетката.

— Там. — Оливия отстъпи и посочи с треперещ пръст фотъйла. — Вземете я и ме оставете на мира.

Чул думите ѝ, Клери се обърна. Картината не се виждаше веднага, но единият ѝ край се подаваше издайнически над страничната облегалка. Той го забеляза и се хвърли натам.

— Боже, тя е...

— Вземете я — повтори Оливия. — Вземете я и ме оставете на мира.

На лицето на виконта се появи познатата ледена усмивка.

— Още не. Много пакости извърши напоследък и ще си платиш.

Клери остави картината на фотьойла. Змеят изглеждаше сякаш всеки момент щеше да атакува.

— Не — отсече Оливия.

— Не ли? Прекалено често го чувам от теб.

Тръгна към нея.

Оливия вдигна пистолета. Докато Клери се втурна към картината, тя отвори кутията върху масичката, прикривана от куфара, и извади един от двата заредени пистолета. Бяха по-малки от пистолетите на Джейми, но той ги купи специално за нея.

— Спрете, сър.

Той се изсмя.

— Няма да ме застреляш.

Направи още крачка напред и Оливия натисна спусъка.

Клери извика и постави длан върху гърдите си. С невярващо изражение си отметна жилетката. Под едното му рамо течеше кръв. Обърна се към нея с убийствен поглед.

— Това подписа съдбата ти! — изрева той и се втурна към нея.

Оливия побягна, стиснала втория пистолет с две ръце. Клери хвана края на полата ѝ, ала младата жена успя да се отскубне. Натисна бравата, но той бе заключил вратата. Опря се с гръб на стената и насочи пистолета.

Клери застина на място. За пръв път нещо като страх пробягна по лицето му. Оливия насочи пистолета към картината.

— Искаш я, нали? Чух, че съпругата ти те е изоставила, а баща ти те е оставил без средства. От тях двамата предимно идваха доходите ти, нали? Особено сега, когато Хенри не ти плаща за внесените контрабандно произведения на изкуството.

— Свали пистолета — нареди Клери.

— В Лондон името ти е опозорено. Картината ти трябва, за да избягаш от града и да я продадеш отвъд океана, на някого, който не подозира, че е крадена. Не е ли така?

— Оливия, за бога, свали пистолета. Може да гръмне.

— Картината е твоето спасение, но не пожела да я вземеш и да си тръгнеш. Желаяш мен, след като отблъснах всичките ти задирвания.

Преследва ме, нападна ме и се опита да убиеш приятелката ми Пенелопе...

— Онази лъжлива никаквица не биваше да ми се опъва така. Същото важи и за теб. Няма да повтарям, Оливия. Дай ми пистолета.

При последните си думи се втурна и Оливия натисна спусъка. Откатът я отблъсна назад и едва не изтърва оръжието. Клери се извърна към картината. Куршумът бе пронизал главата на змея. Сега там зееше дупка.

— Не... Не... — срина се той. — Унищожи безценен шедьовър!

Предугадила, че ще се хвърли върху нея, Оливия запокити пистолета. Той уцели рамката на картината и я разби на няколко парчета. Клери изкрещя неистово. За да избегне хватката му, Оливия хукна към спалнята и се озова право в ръцете на Джейми.

— Ще съжаляваш... — извика следващият я по петите Клери.

Джейми бутна Оливия зад гърба си. Бенедикт, лорд Стратфорд, стоеше до него. Зад тях трима мъже се изправиха на крака. В очакване на драматични събития, Джейми бе поканил съдия, та в тъмнината на спалнята на Оливия да станат свидетели на действията на виконта. Бенедикт не позволи и дума да се издума и се присъедини още преди Джейми да го покани да го придружи. Грей направи същото. Дори привика баща си, херцог Роуланд — последната „капка“, склонила съдията да се съгласи на тази крачка. И четиримата се промъкнаха в спалнята преди време, докато Джейми омайваше госпожа Хардинг долу в салона.

Клери погледна ужасен как съдията пристъпва към него.

— Виконт Клери, налага се да дойдете с мен, сър.

— Тази жена стреля по мен! — посочи той Оливия и ѝ хвърли убийствен поглед.

— Така е и се чувствам задължен да я поздравя за точното попадение — заяви съдията. — Канехте се да я насилите и не мога да виня овдовяла жена, заради опита си да се защити.

Клери отказа да изрече и дума повече. Съдията го принуди да му даде ключа и повика госпожа Хардинг да се погрижи за раната на виконта. Спотаилите се наблизко стражари пристигнаха след броени минути и отведоха лорд Клери.

— Благодаря за търпението — обърна се Джейми към съдията.

— Изпълнявах дълга си, нищо повече. Ще желаете ли още нещо тази вечер, Ваша Светлост?

— Не днес — отвърна херцогът на Роуланд. — Надявам се такъв инцидент да не се повтори.

Съдията се поклони.

— И аз, сър. Лека нощ.

След тези думи представителят на закона си тръгна.

На лицето на Бенедикт се изписа победоносна усмивка.

— Хванахме го! Няма да се измъкне.

— Така е — съгласи се херцогът. Наведе се и взе парче от унищожената рамка. — Ти ли я нарисува, Джордж?

Джордж Чърчил-Грей погледна над рамото на баща си.

— Да.

— Много добро копие.

— Благодаря. Но не разполагах с време да възпроизведа съвсем точно всички светлосенки. Не са съвсем както трябва и...

Роуланд се засмя.

— Следващия път ще успееш. В колекцията на Ашби има чудесен портрет на Купидон. Би ли могъл...

Изражението на Грей подсказваше, че и друг път са водили този разговор.

— Не обичам да копирам картини, татко.

— Но майка ти много я харесва, а Ашби и дума не дава да се изрече за продажба — оплака се херцогът — Само веднъж? Заради майка си?

Грей поклати глава и излезе. Баща му го последва, като не спря да го увещава.

Бенедикт понечи да ги последва, но спря.

— Разрешавате ли да разкажа на Пенелопе какво се случи? Сигурно не ви се ще, но няма да ме остави на мира. Едва я убедих да остане вкъщи на Маргарет стрийт.

Оливия се засмя.

— Може да й кажеш. — Постави ръка върху неговата. — Лорд Стратфорд, благодаря ти.

Бенедикт погледна към Джейми.

— Нито идеята, нито усилията да осъществим всичко това бяха мои. Само твоята храброст, мадам, доведе да желанието от нас успех.

— И въпреки това ти благодаря — повтори Оливия.

Той се усмихна и последва Грей и Роуланд.

Тя остана насаме с Джейми.

— Това наистина ли е краят за Клери? — попита тя колебливо.

— Направихме ли достатъчно?

— Съдията чу всичко изречено от него. С двата тефтера на Хенри и оригиналния Тициан, виконтът ще постои дълго в затвора.

— Надявам се...

Той я прегърна и я увери:

— Ще стане.

— Не мога да повярвам, че успяхме...

Първоначално ѝ се стори най-налудничавият план, който бе чувала, но Джейми го осъществи бляскаво. Не само съдия, но херцог бе чул признанията на Клери.

— Сега ни остава само едно неотложно нещо — придърпа я Джейми към себе си. — Оливия, скъпа, ще се омъжиш ли за мен?

Очите ѝ се разшириха.

— След всичко случило се?!

Той се усмихна леко.

— Веднъж прие предложението ми. Надявам се отново да постъпиш така. Копнея завинаги да се отърва от образите на другите жени. Ако не беше Констанс, щях да накарам свещеника в Рамсгейт да ни венчае. Сега обаче стоя пред теб като свободен мъж, влюбен дълбоко в теб. Винаги ще бъда до теб, когато имаш нужда от мен. Кажи ми, че ме приемаш, любов моя.

Оливия го погали по бузата. Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Не ме разбра правилно — промълви тя нежно. — Имах предвид дали след всичко случило се още трябва да питаш?! Сърцето ми ти принадлежи откакто бях на десет.

— Значи казваш „да“?!

— Никога не съм ти казвала „не“. — Обгърна го през врата и вдигна лице към него. — Да. До края на живота си ще бъда с теб, да.

ГЛАВА 26

Ричмънд, по Коледа

Трябваше им известно време, за да запалят огън в студа, но Пенелопе Ленъкс, лейди Стратфорд, настоя те да го направят, а не да искат помощ от прислугата. Сестра ѝ Абигейл измете снега от земята на закътано място и изсипа кофата с подпалки, която бяха взели от къщата.

— Защо не ги изгорихме в камината? — попита Джоун, лейди Бърк.

Беше се загърнала в пелерина, гарнирана с лисичи кожи, и седеше на повалено дърво наблизко. Наскоро завърнала се от сватбено пътешествие в Италия, тя рядко сваляше пелерината дори вътре и твърдеше, че Англия е станала по-студена и мрачна през месеците, докато отсъстваше.

— Пенелопе настоява за ритуално жертвоприношение — обясни Абигейл.

— Не исках да ни разкрият — обади се въпросната дама.

— Само на стотина метра сме от Харт Хаус — обърна им внимание Джоун. — Ако градинар види пушека, ще дотича да го загаси. Тогава ще се наложи да обясняваш защо палим огън в гората, когато къщата е пълна с камини.

— Графините не дават обяснения.

Абигейл седна назад върху петите си и вирна вежди.

— О, така ли? Тогава графинята сама да си запали огъня.

Пенелопе отстъпи и нежно постави ръка върху корема си. Бременността започваше да ѝ личи и тя не се колебаеше да я използва като извинение, за да не свърши нещо неприятно.

— Като например да вървиш през снега в гората ли? — не се предаваше Абигейл. — Там рискуваш да се подхлъзнеш и да попаднеш в изоставена пещера...

— Или да те преследват диви животни, или дърво да падне отгоре ти — включи се и Джоун с мрачни нотки. — Да не говорим за възможността да замръзнеш, а няма да е полезно за здравето ти, Пен...

Пенелопе изгледа свирепо и двете.

— Нямайте нито въображение, нито отношение към драматизма. Ще преосмисля приятелството си с вас.

— Тогава ще се налага сама да си палиш огъня — подметна Абигейл.

Запали парче хартия от фенера и я доближи до подпалките. За разлика от приятелките си, тя не се омъжи за богат мъж и по необходимост се научи да пали огън.

Кълба пушек започнаха да се вият нагоре и тонът на Пенелопе стана по-ведър.

— Виждате ли? Предупредих ви, че няма да успея, а Аби го запали от първия път. Браво.

Абигейл се изправи и тръсна полата си.

— Твоя задача ще е да го угасиш накрая, след като ни накара всички да дойдем тук.

Пенелопе я изгледа кръвнишки.

— Имаше голямо основание да дойдем! — сопна се тя.

— Продължавам да не разбирам защо не се заключихме в някой салон и там да ги изгорим. С чаша горещ чай в ръка — добави тя навъсено.

— И да се подкрепим със сандвичи и бисквити — подхвърли Абигейл.

Постави още дърва върху появилите се пламъци.

Пенелопе я погледна навъсено. Бременността бе удвоила апетита ѝ.

— Предателка — заяви тя на сестра си. Театрално извади няколко брошури от кошницата, която донесе в гората. — Аз ще започна, защото явно не сте достатъчно смели вие да го направите. — Взе най-горната и я постави над огъня. — Извинявам се на майка си, задето откраднах тази от нея — обяви тя тържествено и се наведе, за да подпали крайчето.

Пламъците жадно обгърнаха брошурата „50 начина да съгреша“. Думите изчезнаха, а хартията почерня.

— Хайде, Аби — подкани я Пенелопе.

Абигейл взе следващия брой.

— Още не мога да повярвам, че той го е направил.

Сестра ѝ потрепери.

— Не го споменавай. Не желая да го чувам или да мисля за това.

— Едва ли ще забравим — напомни й Абигейл. Наведе се и запали памфлета в ръката си, после го хвърли в огъня без театралните жестове на Пенелопе. — Признай, че е впечатляващо как е опазил тайната.

Джоун изсумтя, когато взе следващата брошура от Пенелопе и я хвърли в пламъците.

— И колко находчиво!

— Не го оправдавайте. — Пенелопе взе поредния брой. — Дълбоко съжалявам, че излъгах, за да се сдобия с тази история.

— Не съжаляваше навремето, когато я взе — напомни й Джоун.

— Тогавя не знаех, че *брат* ми ги пише!

— Ако много се постарая, ще забравя този факт — сподели Абигейл и хвърли още един памфлет в огъня.

— Жалко — въздъхна Джоун замислено. — Бяха много популярни. Срамота е да свършат така...

— Констанс намери своето щастие — промълви Абигейл. — След като се убедих в това, не ми е жал да се разделя с брошурите.

— Тя не е истинска — процеди през зъби Пенелопе. Хвърли още два броя. — Плод е на въображението на Джейми.

— А ти постоянно твърдеше, че той няма такава — засмя се Абигейл. — Редно е да му се извиниш.

— Никога няма да му се извиня! По-скоро той трябва да ни се извини на нас, задето е бил толкова... потаен!

— Чакай. — Джоун я погледна строго. — Нали спомена, че Оливия ти го е казала под най-дълбока тайна?

Абигейл пребледня, после се изчерви.

— Пенелопе, да не си казала на Джейми, че знаем?!

Сестра й поруменя.

— Не... Не точно... Споменах, че се досещам какво е направил и не го одобрявам. — Извърна лице и изгори още няколко брошури от „50 начина да съгрешиш“. — Сигурно има повече от една постъпка, от която да се срамува.

— Господи! — простена Джоун и покри лице с ръце. — Довечера няма да мога да го погледна в очите.

Пенелопе изсумтя.

— Няма да се налага. Мама е поканила всички ни на вечеря. Лесно ще го избегнеш, ако въобще се появи.

След шумотевицата около лорд Клери господин и госпожа Уестън прецениха за най-подходящо да останат няколко месеца в Ричмънд. След като Бенедикт посвети толкова време да сортира съдържанието от частната галерия на баща си, сега с радост прие поканата, защото това щеше да го откъсне от Харт Хаус поне за малко. А Джоун и съпругът ѝ бяха поканени след завръщането си от Италия — имаха да им разкажат какво се е случило по време на пътуването им, не на последно място бе шокиращата новина за „50 начина да съгрешиш“.

Всички се досещаха, че приближава края на историите. Растящото напрежение от ужасяващия мъж, който заплашва лейди Констанс, завладя Лондон. През няколко дни излизаше нов брой. Всички говореха единствено за това. Не отне много време читателите да се досетят, че злодеят, преследващ Констанс, е виконт Клери.

Широката публика бе склонна да ѝ съчувства и доста скоро общественото мнение се настрои срещу лорд Клери.

Това бе подсилено от факта, че лейди Клери напусна Лондон и се установи при родителите си без съпруга си. Скоро след това арестуваха Клери, макар да не остана дълго в затвора. „Интелидженсър“ писа, че освободили виконта заради гнойна рана в гърдите. Чу се също, че е отплавал за Източните Индии. Вестникът не пропусна да съобщи и за понижението в чин капитан на по-малкия брат на Клери, вече изпратен в Бенгалския залив.

Абигейл, Пенелопе и Джоун бяха и смаяни, и заплени от разрастващия се скандал подобно на всички. Понеже вече бяха омъжени, разполагаха със свободата да четат каквото искат. С оглед на злощастния инцидент на Пенелопе с Клери, приятелките оцениха завършека на историята с Констанс като брилянтен.

Веднага щом се омъжи за Джейми, Оливия привика новите си зълви.

— Имам да ви кажа нещо — подхвана тя тогава. — Трябва да остане тайна между нас завинаги.

Пенелопе не се съгласи.

— Заклех се никога повече да не крия нищо от Бенедикт.

— Ще искаш да запазиш тази тайна. От нея не е пострадал никой невинен, но... Очаквам да ме разберете, като я споделя.

Когато Оливия спомена името му, Пенелопе се изсмя. Абигейл я погледна смаяно.

— Сигурна ли си?!

— Напълно — увери ги Оливия, изчервена като роза.

Пенелопе спря да се смее.

— Това е невъзможно. Аби, нали не вярваш на тази глупост?

— Но Оливия никога не лъже — обърна й внимание Абигейл. —
Защо ще си измисли подобно нещо? Знае как следяхме всеки брой на „50 начина да съгрешиш“. Ако се окаже, че брат ми ги е писал...

Сестра й издаде звук сякаш се задушава.

— Изключено е! А дори и така да е, защо ни го казваш?! —
обърна се тя към Оливия.

— Защото сега сме семейство. Не искам да крия от вас. —
Поколеба се, но добави: — Сестрите не бива да имат тайни една от друга.

Абигейл и Пенелопе се спогледаха.

— Значи го заявяват съвсем сериозно? — настоя Абигейл. —
Джейми е написал всички броеве?

Оливия кимна.

Пенелопе скочи на крака.

— Щом това е истината, радвам се да я узная. Благодаря,
Оливия.

Грабна Абигейл за ръката и я измъкна от стаята. Обяви, че трябва да изгорят всички броеве на „50 начина да съгрешиш“.

Затова сега посред зима се бяха озовали в гората. Съпругът на Джоун, Тристан, бе отишъл да разглежда някакви уреди, предназначени за монтаж в Монтроуз Хил Хаус. Себастиан, съпругът на Абигейл, го бе поканил да се запознае с някои от изобретенията на покойния си баща. Не след дълги колебания Тристан се убеди, че инвестицията си заслужава. Бенедикт отиде до Стратфорд Корт, на другия бряг на реката, за да вземе майка си за вечерята. Очакваше се Джейми и Оливия да пристигнат по-късно същия ден. Така трите приятелки разполагаха само с час през днешния следобед, за да осъществят замисъла си.

— Джоун, мой ред е — подкани я Пенелопе.

Джоун се поколеба.

— Защо да не запазя няколко броя? В края на краищата той не е мой брат...

— Всичките! — нареди Пенелопе властно.

Джоун неохотно извади няколко броя изпод пелерината.

— Този особено много ми хареса, а и на Тристан...

— А как ще реагира, ако разбере кой го е писал? — не се предаваше Пенелопе.

— Тристан ли? — Веждите на Джоун се стрелнаха във въздуха. — Ще реши, че е най-прекрасната шега на света и ще подкани брат ти да прочета памфлета на глас. Да го помоля ли да го направи по време на вечерята?

— Да не си посмяла! — Пенелопе се изчерви дълбоко. — Боже, ще бъде страшно унижително, ако всички знаят.

— Ако всички знаят, че Джейми е осъществил една от най-тайните операции в скорошната история ли? — Абигейл се приближи до Джоун, за да демонстрира подкрепата към приятелката си. — Написаното не само владееше Лондон, но и стана причина един злодей да си получи заслуженото. А и е донесло много пари на автора, както подразбрах.

Гневът на Пенелопе малко понамаля.

— Вярно е — призна тя. — Прогони чудовището Клери от Англия. Е, предпочитам да гние окован в затвора, но сега пък има шанс да умре от малария или да го изядат канибали.

— Дано е малария — обади се нов глас. Оливия идваше към тях. — Не искам дори най-дивите канибали да вкусят плътта на Клери.

— Ти си тук? — Абигейл побърза да прегърне новата си снаха. Погледна зад гърба на Оливия. — Той тук...

— Джейми е в къщата — усмихна се Оливия. — Казах, че и сама ще ви открия.

Наклони глава и с любопитство погледна огъня.

— Пенелопе искаше да запалим огън на открито — обясни Абигейл.

Сестра ѝ се изчерви.

— Добре дошла вкъщи, Оливия. — Усмихна се широко. — Откога чакам да го изрека! Радвам се, че най-после накара Джейми да прояви здрав разум и да се ожени за теб.

Лицето на Оливия сияеше от щастие.

— И аз се радвам.

— Помниш Джоун, нали? — смени темата Пенелопе.

— Много добре. Радвам се отново да ви видя, лейди Бърк.

— Честита женитба — поздравя я Джоун сърдечно. — Желая ви огромно щастие, госпожо Уестън.

Оливия се засмя.

— Много, много благодаря.

Най-после стана член на семейство Уестън. Това я изпълваше с невероятно вълнение и ѝ бе изключително драго някой да се обръща към нея с новото ѝ име. Родителите на Джейми я приеха с отворени объятия и отсъдиха, че няма по-добър избор за сина им от нея. Абигейл и Пенелопе реагираха с радостни възгласи и безброй прегръдки. Във всяко отношение бе пълна противоположност на първия ѝ брак. Дори родителите ѝ пратиha поздравително писмо. Оливия го отдаваше на надеждите им да прояви евентуална щедрост, но, независимо от това отговори възпитано. Нямаше да допусне нищо да помрачи щастието ѝ.

— Пратиha me да ви повикам за вечеря — обяви Оливия. — Приключихте ли с огъня си на открито?

— Да! — скочи на крака Джоун.

— Не! — заяви в същото време Пенелопе. Погледна първо към Джоун, после към Оливия. Колебаеше се. — Почти...

Оливия се обърна към Абигейл и забеляза колко трудно приятелката ѝ прикрива обзелото я веселие.

— Май най-добре да се предадеш, Пен. Нека да е така, както Джоун иска.

— Аби! — Очите на Пенелопе се разшириха от нетърпение. — Ти на чия страна си?!

— На страната на спокойствието и тишината — отвърна сестра ѝ. — Стига да си мълчиш, ще има тишина. Излишно е да разваляш щастието на Джоун.

Оливия се взря в огъня. Сред пепелта все още се забелязваха купчини почернели листове. Не ѝ трябваше много време да се досети какво правят трите.

— Боже, изгорили сте ги — засмя се тя.

— Да, по настояване на Пен — ухили се Абигейл.

— Колко жалко.

— Нали? — Джоун напъха още няколко памфлета под пелерината и побърза да застане до Оливия. — Отиваме ли на вечеря? Съвсем застудя.

— Ако подхраним огъня, ще се стоплим — подхвърли Пенелопе.

— А още по-добре ще е да се приберем. — Джоун се обърна към къщата и прошепна на Оливия: — Няма да има повече, предполагам?

Оливия потисна усмивката си и поклати глава. Джейми се закле, че е приключил, не го интересувало да пише повече истории. Тя му вярваше. Независимо какво удоволствие ѝ доставяше четенето на „50 начина да съгрешиш“, стотици пъти по-хубаво бе да изпитва описаните от Констанс наслади в леглото си с мъжа, когото така силно обичаше.

Джоун въздъхна.

— Така се и опасявах. — Сниши още повече глас. — Кажи му, че са чудесни и вдъхновяващи.

Без да дочака отговор, пое бързо по пътеката. В очите на Абигейл се появиха весели пламъчета. Погледна сестра си, сви рамене и тръгна след приятелката си.

Пенелопе зяпна след тях и измърмори нещо под нос. Хвърли в затихващите пламъци последните брошури, които държеше.

— Предателки...

— А ти нямаше ли да задържиш своите бройки, ако не знаеше кой е авторът?

Оливия ѝ помогна да посипят пръст върху тлеещата жарава. Наскоро бе валяло и нямаше опасност да стане пожар. Така или иначе изгасиха добре огъня. Оливия хвана Пенелопе под ръка и двете поеха към Харт Хаус.

— *Не е редно* да описва такива истории — заяви Пенелопе по пътя.

— Направил го е, за да помогне на приятел — обясни Оливия. И реши да бъде искрена докрай. — Всичко започнало от облог, сключен пред бутилка алкохол.

Пенелопе изсумтя.

— Естествено. Мъжете и техните пиянски облози.

Пътеката сред дърветата ги отведе в градината край къщата. Абигейл и Джоун бяха изчезнали, но двама джентълмени стояха на терасата. Единият махна за поздрав.

— Бен! — възкликна Пенелопе радостно.

Вдигна полите си и забърза към него. Бенедикт я взе в прегръдките си и я притисна за миг, преди да влязат опрели глави един до друг. Оливия се запита дали Пенелопе разказва какво са правили в гората, но после реши, че не е нейна работа.

Джейми излезе да я посрещне. Разпери ръце. Оливия се втурна в прегръдката му, удивена за пореден път, че най-накрая той е неин.

— Къде беше? — попита Джейми, преди да я целуне по шията.

— Пенелопе беше запалила огън на открито.

Той се отдръпна и я погледна слисано.

— Пенелопе?! Как е успяла? Да не би гората да гори, докато говорим?

— Най-вероятно Абигейл го е запалила — поправи се Оливия, — но по желание на Пенелопе. Помогнах ѝ да го загасим, значи гората е в безопасност.

Той присви лешниковите си очи и ѝ даде да разбере, че я чете като отворена книга. Нямахте нищо против, защото не възнамеряваше да има никакви тайни от него.

— Казала си им, нали?

Оливия се засмя леко гузно.

— Как да пазя такава тайна?

— Като не я споделиш с никого. — Поклати привидно разстроена глава. — Дълбоко съм разочарован, госпожо Уестън.

Чула новото си име, сърцето ѝ отново трепна радостно.

— Нима? А няма ли да се зарадваш да чуеш, че според лейди Бърк са чудесни и вдъхновяващи?

— Не.

— Ако ти кажа, че и според мен са такива?

Джейми изсумтя.

— Не очаквах да се занимаваш с подобни глупости.

— Уверявам те, намирам ги за приказни. — Прегърна го през кръста. — Особено историята край езерото. И онази в каретата. И с двамата братя...

Джейми едва се сдържаше да не се засмее, но изведнъж свъси вежди.

— Не!

Тя сви рамене.

— Ти, разбира се, нямаш брат, затова предположих, че идеята е на Батшеба.

Той прихна.

— Така е. Потрепервам, като си представя какво би написала тя.

— Сега, когато ти слизаш от сцената, може и да пропише. — Оливия се замисли. — Доста добре би се справила, предполагам.

— Ако Батшеба иска да наследи Констанс — моля. Давам ѝ благословията си. — Джейми я целуна. — Колкото и да съм длъжник на Констанс, с радост се сбогувам с нея.

— Няма ли да ти липсва поне мъничко?

— Ами... — Престори се на замислен, докато пъхаше ръка под пелерината ѝ. — Правеше ми компания, когато бях сам. И разработи въображението ми. Значи историята край езерото ти харесва, така ли?

— Повече от всички други.

Той я милваше по гърба и предизвикваше тръпки по цялото ѝ тяло.

— И защо точно ти харесва?

Оливия си пое дълбоко въздух.

— Напомня ми за деня, когато разбрах, че съм безнадеждно, необратимо и силно влюбена в теб. Доскоро това бе най-щастливият ден в живота ми.

Джейми я погледна.

— И аз мога да кажа същото. С изключение на това, че за мен ти си мечта далеч преди онзи ден. — Преплете пръсти с нейните и вдигна ръка към устните си. — В онзи далечен ден разбрах, че аз съм мъжът за теб, и затова бе най-щастливият ми ден.

Нямаше причина да спори, всичко отговаряше на истината. Тя се надигна на пръсти и го целуна.

— Обичам те, Джеймс Уестън. Толкова много, че дори бих се сбогувала с Констанс, без ни най-малко да се натъжа.

Той се засмя.

— И аз не изпитвам тъга. Особено след като ти я замести. Ти определено си далеч по-добра във всяко отношение, скъпа.

Оливия засия.

През последните дни усмивката не слизаше от устните ѝ, май щеше да си остане завинаги там.

— Докато съм с теб, и аз изпитвам същото.

ЕПИЛОГ

От месеци в къщата на улица „Тотман“ не бе толкова тихо. Батшеба Крофорд се спусна на най-долния етаж, където бе прекарала в работа дълги часове: редеше букви, намастиляваше плаки, въртеше пресата, режеше и сгъваше брошурите. Сега вече нищо от това нямаше да го има. От пресата не се чуваше шум и нито един лист хартия не съхнеше на вървите. Отново бе заприличало на обща стая за прислугата.

Съзнаваше, че „50 начина да съгрешиш“ пожъна небивал успех. Даже в момента Даниел вечеряше с Лиъм Макгрегър и обсъждаха следващи съвместни начинания. По време на трескавото отпечатване на последните броеве Макгрегър сам идваше да върти пресата и в рамките на няколко дни той и Даниел доста се сприятелиха. Батшеба бе много доволна да види брат си почти такъв, какъвто беше някога, преди да си загуби ръката. Отново стана целеустремен, самоуверен и взискателен към работата. А за всичко това получаваха и приличен доход.

За пръв път от години разполагаха с предостатъчно пари за въглища, храна и нови дрехи, последното бе особено благоприятно, защото се налагаше да подменят повечето си дрехи, съсипани от мастилата. Батшеба съзнаваше колко са задължени с брат ѝ на Джейми Уестън. Той не пожела да вземе и пени от приходите. Но и не пожела описването на памфлета да продължи. Батшеба бе сигурна, че мнозина в Лондон, а и из цялата страна щяха да продължават да купуват броеве и много след като станат петдесет. Та за Констанс оставаха още толкова много неща, които да направи...

А имаше и още много неща, които Батшеба искаше да извърши...

Върна се горе в чистия и подреден салон. Сега, когато не печатаха денонощно, отново разполагаха с прислуга и къщата бе несравнимо по-спретната. Писалището на Даниел бе там и тя отвори капака. Отделенията, пълни с изостанали и неплатени сметки само допреди месеци, бяха празни и гледката радваше окото. Почти

разсеяно изтегли лист хартия и завъртя паче перо между пръстите си. Така ли бе започнал Джейми? Как му хрумват на човек идеите за историите?

Батшеба извади нож и подстри перото. Погледна критично празната страница. Имаше живо въображение, макар животът ѝ да бе сравнително монотонен и дори скучен. Неведнъж именно тя бе подсказвала бъдещи приключения за Констанс. Джейми използва някои от тях, но не всичките. Преди да се усети отвори мастилницата и потопа перото. Констанс се сбогува, но не преди да омае цял Лондон с авантюрите си. Читателите вероятно с радост щяха да прочетат сходна история...

Щеше да я пише за лично удовлетворение, реши тя. Не се налага никой да я чете, в края на краищата. Дори може да изгори листата и никой няма да разбере, че ги е писала. Приблужи перото до листа и внимателно започна да пише:

Скъпи приятелю,

Наскоро някой подхвърли, че дори бурен живот не представлява интерес за когото и да било, ако не бъде оставено свидетелство. Никога не съм смятала да описвам най-бурните си младежки преживявания, но размислих и се захващам да споделя най-напред с теб първото си и най-необичайно приключение — нощта, когато спасих живота на графа на Д. и бях възнаградена със страст, която завинаги се запечата в паметта ми...

Издание:

Автор: Каролайн Линдън

Заглавие: Още по-скандално

Преводач: Ивайла Божанова

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: СББ Медиа АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Ропринт ЕАД

Редактор: Златина Пенева

ISBN: 978-954-399-223-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7963>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.